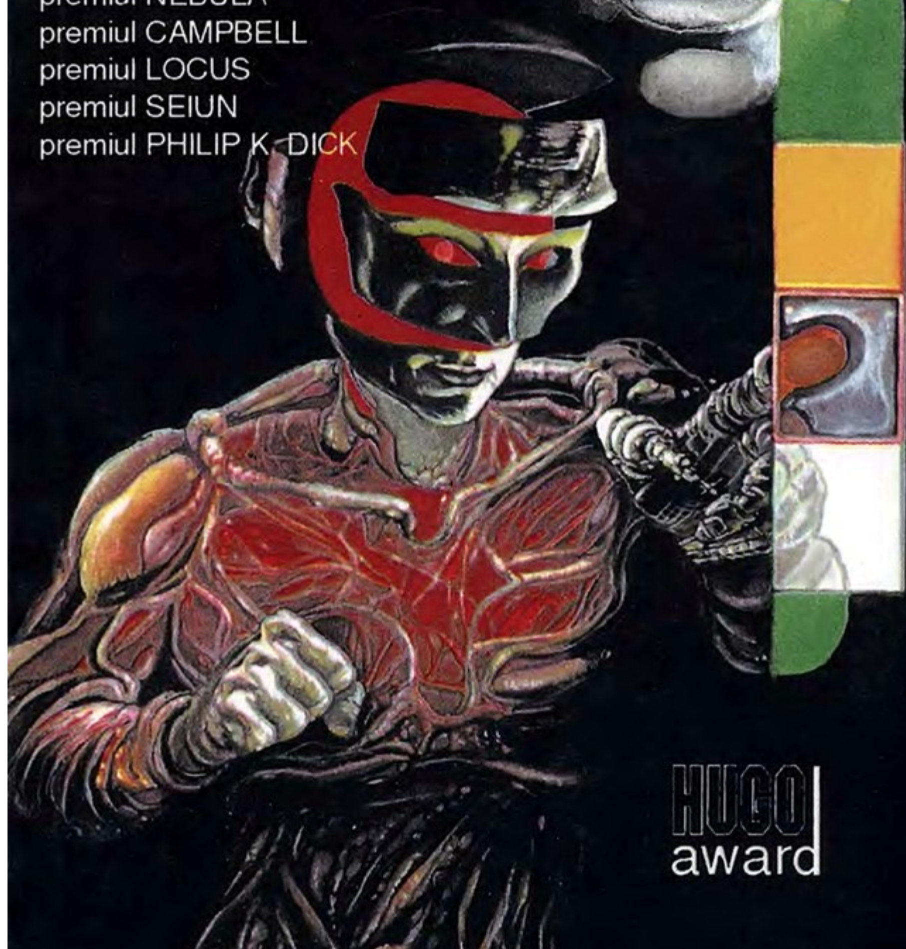
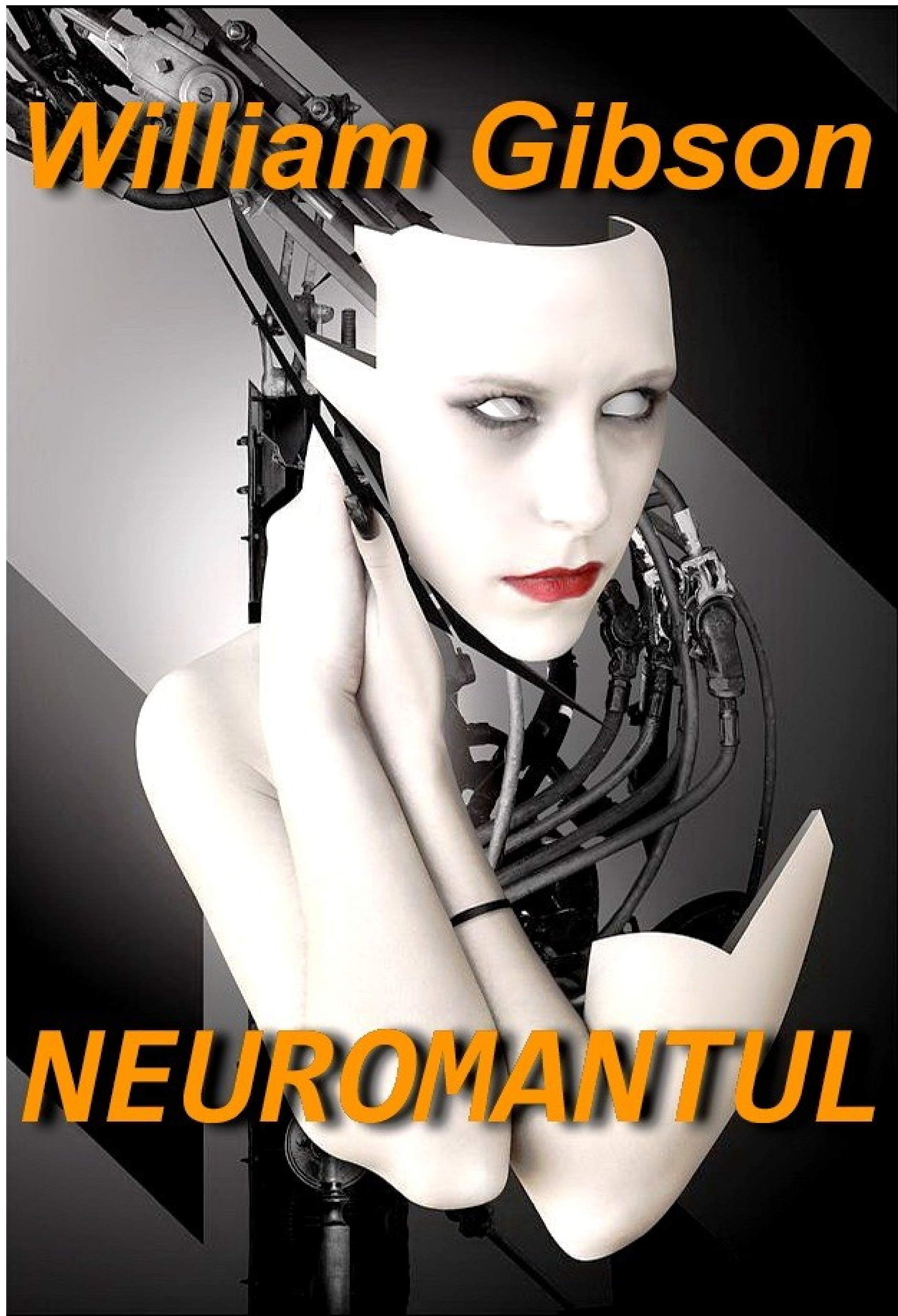
William Gibson

neuromantul

premiul HUGO
premiul NEBULA
premiul CAMPBELL
premiul LOCUS
premiul SEIUN
premiul PHILIP K. DICK

William Gibson
NEUROMANTUL

WILLIAM GIBSON

NEUROMANTUL

În româneşte de MIHAI-DAN PAVELESCU

Pentru Deb, datorită căreia a fost posibil, cu dragoste

MULŢUMIRILE MELE
Lui Bruce Sterling, Lewis Shiner,
John Shirley, Helden. Şi lui
Tom Maddok, inventatorul GHEŢII.
Precum şi altora, care ştiu pentru ce.

CUPRINS

Partea întâi
CHIBA CITY BLUES

Capitolul 1

Deasupra portului, cerul avea culoarea unui ecran de televizor reglat pe un canal fără emisiune.

— Nu c-aş fi devenit dependent, auzi Case o voce, pe când îşi croia drum prin mulţimea strânsă în jurul uşii lui Chat. Mai degrabă, corpul meu suferă de o masivă deficienţă de droguri.

Atât glasul cât şi gluma erau tipice pentru Lăbărţare. Chatsubo era un local pentru profesioniştii expatriaţi; acolo puteai bea o săptămână întreagă fără să auzi două vorbe în japoneză.

Înapoia tejghelei se afla Ratz; braţul protetic îi tresărea monoton în vreme ce umplea halbele de pe o tavă cu bere Kirin de la butoi. Îl zări pe Case şi zâmbi, dezgolind reţeaua de oţel est european şi putregai cafeniu. Case găsi un loc la bar, între bronzul ireal al uneia dintre târfele lui Lonny Zone şi scrobeala uniformei navale de pe un african înalt, cu pometţii brăzdaţi de dungile regulate ale cicatricelor tribale.

— Wage a fost p-aici mai devreme, cu doi spilcuiţi, vorbi Ratz şi împinse o bere cu braţul cel bun. Poate aveau treabă cu tine, Case…

Bărbatul înălţă din umeri. Fata din dreapta lui chicoti şi-l împunse cu cotul.

Zâmbetul barmanului se lăţi. Urâţenia lui era deja legendară, într-o epocă în care frumuseţea era la îndemâna oricui, absenţa ei conferea un soi de nobleţe. Braţul străvechi zumzăi când se întinse după altă halbă. Era o proteză militară rusească, manipulator de forţă cu feed-back şi şapte funcţii, încastrată în plastic roz, murdar.

— Eşti prea artist, Herr Case, mârâi Ratz; mârâitul îi servea drept râset. Cu gheara roz îşi scărpina pântecul acoperit de o cămaşă albă, ieşită din pantaloni. Eşti maestrul afacerilor niţel cam drăgălaşe.

— Cum să nu, încuviinţă Case şi sorbi din bere. Cineva trebuie să fie drăgălaş pe aici. Da’ nu eşti tu ăla.

Chicotitul târfei crescu cu o octavă.

— Nici tu, surioară. Frige-o, da? Zone e prieten bun cu mine.

Femeia îl fixă cu privirea pe Case şi abia mişcându-şi buzele, se prefăcu că-l scuipă, apoi plecă.

— Isuse, comentă Case, ce fel de bombă mai e şi asta? Nu pot bea nici un pahar…

— Ha, făcu Ratz, ştergând cu o zdreanţă lemnul scrijelit. Zone dă procentaj. Pe tine te las să lucrezi aici pentru reclamă.

Când Case apucă halba, se lăsă una dintre acele clipe stranii de linişte, de parcă o sută de conversaţii disparate – ajunseseră, simultan, la aceeaşi pauză. Apoi răsună chicotitul târfei, parcă uşor isteric.

— A trecut un înger, mormăi Ratz.

— Chinezii, râgâi un australian beat, nenorociţii ăia de chinezi au inventat conectarea nervilor. Oricând pot ajunge pe uscat pentru o matisare d-asta. Aşa-ţi trebuie, gagiule…

— Asta, se adresă Case paharului, cu toată amărăciunea crescând în el precum bila, asta-i chiar un rahat.

Japonezii uitaseră deja mai multă neurochirurgie decât ştiuseră chinezii vreodată. Clinicile clandestine din Chiba erau elita, înlocuind lunar trupuri întregi, totuşi nu putuseră remedia dezastrul pe care-l suferise el în hotelul acela din Memphis.

De un an aici, tot mai visa la ciberspaţiu, speranţa topindu-se cu fiecare noapte. Cu toate amfetaminele, toate beţiile şi escapadele făcute prin Oraşul Nopţii, continua să vadă matricea, în somn, grile strălucitoare de logică, depliindu-se peste vidul incolor…

Acum, Lăbărţarea era hăt departe, peste Pacific, iar Case nu mai era un operator de consolă, un cowboy al ciberspaţiului. Doar un simplu intermediar, încercând să supravieţuiască. Însă visele soseau în noaptea japoneză aidoma unor voodoo-uri transmise în direct şi el plângea plângea în somn şi se deştepta singur în beznă, chircit în capsula lui dintr-un hotel de sicrie, cu mâinile înfipte în saltea, cu temperplastul ieşindu-i printre degete, încercând să ajungă la consola ce nu era acolo.

— Ţi-am văzut tipa aseară, spuse Ratz întinzându-i a doua halbă de kirin.

— N-am aşa ceva, răspunse bărbatul şi bău.

— Domnişoara Linda Lee…

Case clătină din cap.

— Nici o gagicuţă? Nimic? Numai afaceri, maestre? Eşti

dedicat comerţului? Ochii mici şi căprui ai barmanului erau cuibăriţi adânc în pielea cutată. Cred că te plăceam mai mult când erai cu ea. Râdeai mai mult… Acum, s-ar putea ca într-o noapte să devii prea „artistic”; să ajungi în banca de organe a unei clinici.

— Mă faci să plâng, Ratz.

Îşi termină berea, plăti şi plecă, cu umerii înalţi şi înguşti, gârboviţi sub nailonul kaki, pătat de ploaie, al hanoracului. Mergând prin mulţimile din Ninsei, putea simţi mirosul acru al propriei sale transpiraţii.

Case avea douăzeci şi patru de ani. La douăzeci şi doi, fusese un cowboy, un lotru, unul dintre cei mai buni din Lăbărţare. Fusese instruit de aşi, de McCoy Pauley şi Bobby Quine, legende în meseria lor. Lucrase pe o superexcitare de adrenalină aproape permanentă, un derivat al tinereţii şi competenţei, cuplat la un deck ciberspaţiu de comandă, care proiecta conştiinţa lui lipsită de trup în halucinaţia reflexă a matricii. Un spărgător, un hoţ, lucrase pentru alţii, hoţi mai bogaţi, patroni oferind soft-ul exotic necesar străpungerii zidurilor strălucitoare ale sistemelor corporaţiilor, deschiderii de ferestre în bogăţia băncilor de date.

Făcuse greşeala clasică, cea pe care jurase că n-avea s-o facă niciodată. Furase de la patronii săi. Păstrase ceva pentru el şi încercase să-l strecoare în Amsterdam cu ajutorul unui mijlocitor. Încă nu ştia cum fusese descoperit, deşi asta nu mai conta acum. Se aşteptase să moară, atunci, dar ei zâmbiseră. Bineînţeles, îi spuseseră, bineînţeles, putea lua banii. Avea să aibă nevoie de ei. Deoarece – zâmbind în continuare – aveau să se asigure că el n-avea să mai lucreze niciodată.

Îi distruseseră sistemul nervos cu o micotoxină rusească de război.

Legat de un pat, într-un hotel din Memphis, cu talentul arzându-l micron după micron, halucinase timp de treizeci de ore.

Deteriorările suferite fuseseră mici, subtile şi foarte eficace.

Pentru Case, care trăise prin exaltarea lipsită de trup a ciberspaţiului, reprezentase Prăbuşirea. În barurile frecventate pe când era cowboy-ul la modă, atitudinea elitei faţă de corp era de un dispreţ indiferent. Corpul era un înveliş. Case căzuse în

temniţa propriului său trup.

Bunurile sale fuseseră preschimbate rapid în Yeni Noi, un teanc gros din valuta veche, de hârtie, care circulă la nesfârşit prin circuitul închis al burselor negre din lumea întreagă, precum scoicile insularilor Trobriand. În Lăbărţare era greu să faci afaceri legale cu bani gheaţă; în Japonia, era deja ilegal.

Avea să se vindece, ştiuse asta cu o siguranţă absolută şi încăpăţânată, în Japonia în Chiba. Fie într-o clinică legală, fie în umbra medicinii clandestine. Sinonimă cu implanturi, conexiuni nervoase şi microbionică, Chiba era un magnet pentru subculturile tehno-criminale din Lăbărţare.

În Chiba, privise cum Yenii Noi dispăruseră într-o sesiune, durând nouă luni, de consultaţii şi analize. Cei din clinicile clandestine, ultima lui speranţă, admiraseră arta cu care fusese mutilat, apoi clătinaseră încet din capete.

Acum dormea în sicriele cele mai ieftine, cele de lângă port, sub revărsarea de cuarţ-halogen luminând docurile toată noaptea, ca pe nişte scene uriaşe; unde nu puteai zări luminile din Tokio datorită strălucirii cerului de televiziune, nici măcar imensa hologramă a lui Fuji Electric Company, iar golful Tokio era o întindere neagră, cu pescăruşii legănându-se deasupra grămezilor plutitoare de stiroplast. Dincolo de port se întindea oraşul, cupolele fabricilor dominate de cuburile imense ale corporaţiilor. Portul şi oraşul erau despărţite printr-o graniţă îngustă de străzi străvechi, o zonă fără un nume oficial. Oraşul Nopţii, cu strada Ninsei ca sâmbure… Ziua, barurile de pe Ninsei erau cu obloanele trase, banale, neoanele stinse, hologramele inerte, aşteptând sub cerul argintiu şi otrăvit.

La două străzi în stânga lui Chat, într-o ceainărie numită *Jarre de The*, Case înghiţi prima pilulă din noaptea aceea, cu un espresso dublu. Era un octogon turtit, roz, o varietate puternică din dex brazilian, cumpărat de la una din fetele lui Zone.

Jarre era tapetat cu oglinzi, fiecare panou fiind încadrat în neon roşu.

La început, trezindu-se singur în Chiba, cu bani puţini şi speranţe şi mai puţine de a găsi un leac, intrase într-un fel de frenezie finală, cheltuind capitalul nou cu o intensitate distantă ce părea că aparţine altuia. În prima lună, ucisese doi bărbaţi şi

o femeie pentru sume care cu un an înainte ar fi părut ridicole. Ninsei îl storsese până când strada în sine ajunsese să pară încarnarea unei dorinţe de moarte, o otravă secretă pe care nu ştiuse că o purta.

Oraşul Nopţii semăna cu un experiment dereglat în darwinismul social, proiectat de un cercetător scârbit, apăsând permanent pe butonul „repede-înainte". Opreşte-te din hoţii şi te scufunzi fără urmă, dar mişcă-te prea repede şi vei rupe fragila tensiune superficială a lumii interlope; în ambele cazuri, dispărem, iar din tine nu mai rămânea decât o amintire vagă în mintea unui ratat precum Ratz, deşi inima, plămânii sau rinichii puteau continua să funcţioneze în serviciul vreunui străin cu Yeni Noi pentru băncile de organe ale clinicilor.

Aici, afacerile formau un bâzâit subliminal constant, iar moartea; pedeapsa acceptată pentru trândăveală, neatenţie, lipsă de subtilitate, eşecul de-a respecta un protocol complicat.

Singur la masă, în *Jarre de The,* cu octogonul făcându-şi efectul, broboane minuscule de sudoare pornindu-i din palme, conştient dintr-o dată de fiecare firicel de păr vibrându-i pe braţe sau pe piept, Case ştia că la un moment dat începuse să joace un joc cu sine însuşi, un joc străvechi, fără nume, un „solitaire" final. Nu mai purta arme asupra lui şi nu-şi mai lua precauţiile elementare. Aranjă afacerile cele mai rapide şi mai nebuneşti având reputaţia că putea face rost de orice doreşti. O parte din el ştia că filamentul auto-distrugerii sale sclipea evident pentru clienţii lui, care se împuţinau, treptat, însă aceeaşi parte se lăfăia în siguranţa că totul era numai o chestiune de timp. Iar aceea era părticica din el, superioară în aşteptarea morţii, care ura cel mai mult – amintirea Lindei Lee.

O descoperise pe o noapte ploioasă, într-o sală de jocuri.

Sub spectrele strălucitoare, arzând prin ceaţa albăstruie a fumului de ţigară, holograme cu Castelul Vrăjitorului, Războiul, Blindatelor din Europa, profilul New Yorkului… Aşa şi-o reaminti acum, cu chipul scăldat în lumina neobosită a laserului, trăsăturile reduse la un cod: pometţii obrajilor stacojii atunci când Castelul Vrăjitorului ardea, fruntea îmbibată în azur odată cu prăbuşirea Munchenului sub tancuri, gura pictată cu aur lichid atunci când un glisor înălţa jerbe de scântei, izbindu-se de peretele unui zgârie nori. Era exuberant în noaptea aceea, cu un kilogram din Ketamina lui Wage în drum spre Yokohama, iar

banii deja în buzunarul lui. Intrase, adăpostindu-se de ploaia caldă ce sfârâia pe pavajul străzii Ninsei şi, cumva, fata îi fusese hărăzită, un chip desprinzându-se din zecile aflate înaintea consolelor, pierdută în jocul pe care-l juca. În clipa aceea, expresia de pe figura ei fusese cea pe care Case avea s-o vadă, după câteva ore, pe chipul adormit al fetei, într-un sicriu de lângă port, cu buza superioară aidoma liniei desenată de copii atunci când vor să reprezinte o pasăre în zbor.

Traversând sala spre ea, excitat de afacerea pe care o reuşise, o văzuse ridicând privirea. Ochi cenuşii, tiviţi cu fard negru… Ochii unui animal hipnotizat de farurile vehiculului care se apropie…

Noaptea lor împreună se prefăcuse la dimineaţă în bilete din portul hidroglisoarelor şi în prima lui călătorie peste Golf. Ploaia continua să cadă peste Harajuku, împrăştiind mărgele pe jacheta din plastic a fetei, iar copiii din Tokio treceau pe lângă buticurile celebre, îmbrăcaţi cu espadrile albe şi pelerine dintr-o bucată, până când se treziră în gălăgia unei săli pachinko, la miezul nopţii, cu ea ţinându-l de mână ca pe un copil.

A fost nevoie de o lună de zile pentru ca obişnuinţa drogurilor şi intensitatea vieţii lui să transforme ochii aceia veşnic uimiţi în semne de nevoie reflexă. Asistase la fragmentarea personalităţii ei, crăpându-se ca un aisberg cu bucăţile îndepărtându-se, plutind şi, în cele din urmă, zărise disperarea primară, scheletul flămând al dependenţei toxicomanului. O privise căutând doza următoare cu o concentrare reamintindu-i de călugăriţele vândute pe tarabele de le Shiga, alături de acvarii cu crapi albaştri mutanţi şi greieri în tulpini de bambus.

Privi cercul negru de zaţ din ceaşca goală. Vibra în ritmul stimulentului înghiţit. Laminatul cafeniu de pe tăblia mesei era mătuit de zgârieturi minuscule. Dexul, urcându-i prin şira spinării, îl ajuta să vizualizeze nenumăratele izbituri aleatorii ce duseseră la formarea unei asemenea suprafeţe. *Jarre* era decorat într-un stil învechit, anonim, din secolul anterior, un amestec tulburător de japoneză tradiţională şi plastic milanez alburiu, însă totul părea acoperit de o peliculă fină, de parcă anxietăţile unui milion de clienţi atacaseră cumva oglinzile şi plasticul, odată strălucitoare, lăsând toate suprafeţele înceţoşate cu ceva ce nu se mai putea şterge niciodată.

— Hei! Case, tipule…

Ridică privirea şi zări o pereche de ochi cenuşii, tiviţi cu fard. Fata purta o salopetă orbitală franceză, decolorată şi adidaşi noi, albi.

— Te căutam…

Se aşeză vizavi de el, cu coatele pe masă. Mânecile salopetei fuseseră tăiate la umeri; în mod reflex, Case îi privi braţele, căutând semne de ac sau derme.

— Vrei o ţigară?

Scoase un pachet mototolit de Yeheyuan cu filtru dintr-un buzunar de la gleznă şi-i întinse una. Bărbatul o luă, lăsând-o pe ea să i-o aprindă cu un tub din plastic roşu.

— Nu dormi bine, Case? Pari obosit.

Accentul feţei o situa în sudul Lăbărţării, spre Atlanta. Pielea de sub ochi era palidă şi avea un aspect nesănătos, deşi era încă netedă şi elastică. Avea douăzeci de ani. Cute recente de durere începuseră să se sape, permanente, la colţurile gurii. Părul negru era strâns la spate cu o panglică de mătase imprimată. Desenele puteau reprezenta microcircuite sau harta unui oraş.

— Ba da, dacă nu uit să-mi iau pilulele, răspunse el şi-l izbi un val trecător de dor, de poftă carnală şi singurătate, îngemănate pe lungimea de undă a amfetaminei. Îşi aminti aroma trupului ei în bezna sufocantă a unui sicriu de lângă port, degetele fetei presându-i omoplaţii…

Numai sex, se gândi, e tot ce-şi doreşte…

— Wage, făcu ea îngustându-şi ochii. Vrea să te vadă cu o gaură în frunte… Îşi aprinse o ţigară.

— Cine zice asta? Ratz? Ai vorbit cu Ratz?

— Nu. Mona… Noul ei gagiu e unul din băieţii lui Wage.

— Nu-i datorez îndeajuns. El îmi datorează, oricum n-are bani, înălţă Case din umeri.

— Prea mulţi au ajuns datoreze. Poate că tu vei fi exemplul. Vorbesc serios, ai face bine să fii atent.

— Bine. Tu ce mai faci, Linda? Ai unde dormi?

— Să dorm… Clătină din cap. Sigur că da. Se înfioră şi se aplecă deasupra mesei. Chipul îi era brobonit de transpiraţie.

— Ia aici…

Case căută în buzunarul hanoracului şi scoase o bancnotă de cincizeci, mototolită. O netezi în mod automat, sub tăblia mesei, o împături în patru şi i-o întinse.

— Ai nevoie de ea, scumpule. Mai bine dă-i-o lui Wage. În

ochii cenuşii exista acum ceva necunoscut lui Case, ceva ce nu mai zărise acolo până atunci.

— Îl datorez lui Wage mult mai mult. Ia-o! Mai fac rost, minţi el privind cum Yenul Nou dispărea într-un buzunar cu fermoar.

— Case, când pui mâna pe ei, caută-l rapid pe Wage.

— Pe curând, Linda, se ridică bărbatul.

— Bine. Sub fiecare pupilă i se întrezărea un milimetru de alb. Sanpaku… Nu sta cu spatele la uşi, tipule!

Case încuviinţă, grăbit să plece.

Privi îndărăt, când uşa de plastic se închise înapoia lui şi zări ochii ei reflectaţi într-o cuşcă de neon roşu.

Vineri noaptea pe Ninsei.

Trecu pe lângă tarabe de yakitori şi săli de masaje, o cafenea concesionată numită Fata Frumoasă, pe lângă tunetul electronic al unei săli de jocuri. Se dădu un pas într-o parte, lăsând să treacă un sarariman în costum închis, observând însemnul Mitsubishi-Genentech tatuat pe dosul palmei drepte a bărbatului.

Era oare autentic? Dacă da, se gândi, tipul avea s-o încurce. Dacă nu, aşa-i trebuia. Peste un anumit nivel, angajaţii M-G erau implantaţi cu microprocesoare de vârf, reglând concentraţiile mutagene din sânge. În Oraşul Nopţii aşa ceva însemna sfârşitul… sfârşitul într-o clinică clandestină.

Sararimanul fusese japonez, însă mulţimea de pe Ninsei erau gaijini. Grupuri de marinari din port, turişti singuratici şi încordaţi, vânând atracţii neamintite în nici un ghid, duri din Lăbărţare, făcând paradă cu grefele şi implanturile lor şi o duzină de specii distincte de intermediari, toţi roind pe străzi într-o coregrafie complicată de comerţ şi dorinţe.

Existau nenumărate teorii încercând să explice de ce Chiba City tolera enclava Ninsei, dar Case prefera ideea că Yakuza păstrau stradă ca pe un fel de rezervaţie istorică, o amintire permanentă a descendenţelor umile. În acelaşi timp, i se părea firească şi ideea că tehnologiile în dezvoltare necesitau locuri în afara legii, că Oraşul Nopţii nu exista doar pentru locuitorii săi, ci ca un teren de testare, în mod deliberat nesupravegheat, al tehnologiei înseşi.

Oare Linda avea dreptate? se întrebă, privind luminile de deasupra. Wage l-ar fi ucis ca să dea un exemplu? Părea lipsit de

sens. Însă Wage se ocupa în principal de biologice ilegale şi se spunea că trebuie să fii nebun ca să faci aşa ceva.

Totuşi, Linda zisese că Wage voia să-l lichideze. Părerea instinctivă a lui Case asupra dinamicii afacerilor interlope era că, de fapt, nici cumpărătorul, nici vânzătorul n-aveau nevoie de el. Treaba unui mijlocitor este să fie un rău necesar. Spaţiul dubios ocupat de Case în ecologia criminală a Oraşului Nopţii fusese săpat cu minciuni, adâncit, noapte de noapte, cu trădări. Acum, când pereţii nişei lui începeau să se fărâmiţeze, simţea atingerea unei euforii stranii.

Cu o săptămână în urmă, întârziase transferul unui extract glandular sintetic, vânzându-l cu amănuntul pentru un câştig mai mare decât de obicei. Ştia că lui Wage nu-i convine. Wage era principalul său furnizor, de nouă ani în Chiba şi unul din puţinii afacerişti gaijini care reuşiseră să stabilească legături cu mediul interlop, rigid stratificat, dincolo de hotarele Oraşului Nopţii. Materialele genetice şi hormonii se scurgeau până pe Ninsei de-a lungul unui traseu complicat de paravane şi fundături. Nu se ştie cum, Wage izbutise să urmărească un fir înapoi şi acum se bucura de legături trainice într-o duzină de oraşe.

Case se pomeni privind într-o vitrină. Magazinul vindea marinarilor obiecte micuţe şi strălucitoare. Ceasuri, cuţite cu arc, brichete, VTR-uri de buzunar, deckuri stimsim, lanţuri cu greutăţi manriki şi shuriken-uri. Shuriken-urile îl fascinaseră dintotdeauna: stele din oţel cu vârfurile ca nişte ace. Unele erau cromate, altele negre, iar altele cu o suprafaţă de curcubeu, aidoma uleiului picurat pe apă. Cele care îi reţineau atenţia erau stelele cromate. Erau montate pe un fundal din ultravelur stacojiu, fixate prin fire de nailon aproape invizibile, iar în centru aveau ştanţate dragoni sau simboluri yin-yang. Atrăgeau neonul străzii, întorcându-l înapoi şi lui Case i se păru că acelea erau stelele sub care călătorea el, destinul său expus într-o constelaţie de crom ieftin.

— Julie, vorbi el cu stelele lui. E timpul să-l văd pe moş Julie. El o să ştie.

Julius Deane avea o sută treizeci şi cinci de ani şi metabolismul deformat cu stăruinţă de o avere săptămânală în seruri şi hormoni. Principala lui armă împotriva bătrâneţii era

un pelerinaj anual în Tokio, unde chirurgii geneticieni îi refăceau codul ADN-ului, o procedură imposibil de obţinut în Chiba. După aceea, zbura în Hong Kong şi comanda cămăşi şi costume după ultimul răcnet. Asexuat şi inuman de răbdător, principala lui satisfacţie părea să fie devotamentul faţă de formele ezoterice ale adoraţiei croitorilor. Case nu-l văzuse niciodată purtând de două ori acelaşi costum, deşi garderoba sa era alcătuită parcă numai din reconstruiri meticuloase ale unor veşminte din secolul anterior. Se maimuţărea cu ochelari de vedere, lentile înrămate într-un păienjeniş din aur, polizate din plăci subţiri de cuarţ roz, sintetic şi teşite oblic precum oglinzile unei case de păpuşi victoriene.

Avea biroul înapoia străzii Ninsei, într-o clădire parţial decorată, cu ani în urmă, pe ici-colo, cu o colecţie aleatorie de mobilier european, de parcă Deane ar fi intenţionat cândva să locuiască acolo. Rafturi de bibliotecă neo-aztece adunau praful lângă unul din pereţii încăperii unde aştepta Case. O pereche de veioze bulbucate, stil Disney, erau aplecate, instabil, pe o măsuţă joasă tip Kandinsky pentru servit cafeaua, cu tăblia din oţel lăcuit stacojiu. Pe peretele dintre rafturi, un ceas Dali îşi atârna cadranul distorsionat până la podeaua din beton. Limbile lui erau holograme, modificându-se pe măsură ce se roteau, ca să urmeze circumvoluţiile cadranului, dar nu indicau niciodată ora exactă. Odaia era ticsită cu module navale din fibră de sticlă albă, degajând un iz de ghimbir conservat.

— Pare-se că eşti curat, fiule, se auzi vocea lipsită de corp a lui Deane. Intră.

Bolţurile magnetice se retraseră din poziţiile lor, în jurul uşii masive, imitând lemnul de trandafir, aflată în stânga rafturilor. Pe plastic era scris cu letrasetul: JULIUS DEANE, IMPORT-EXPORT. Dacă mobilele împrăştiate prin simulacrul de foaier sugerau sfârşitul secolului anterior, cabinetul în sine părea că aparţine începutului său.

Chipul roz şi lipsit de riduri al lui Deane îl privea pe Case dintr-un cerc de lumină azvârlit de un lampadar vechi din bronz, cu abajur dreptunghiular de sticlă verde, întunecată. Importatorul era adăpostit în siguranţă înapoia unui birou uriaş din oţel vopsit, flancat în ambele părţi de dulapuri înalte, cu sertare, construite dintr-o varietate de lemn alburiu. Pesemne, bănui Case, cândva erau folosite la depozitarea unor documente

scrise. Pe birou se îngrămădeau casete, suluri de imprimate îngălbenite şi diferite piese dintr-o maşină de scris mecanică, un aparat pe care Deane se părea că nu-l va putea reasambla niciodată.

— Ce te-aduce pe aici, fiule? întrebă Deane, oferindu-i lui Case o bomboană îngustă, învelită în hârtie cu pătrăţele alb-albastre. Ia una. Ting Ting Djahe, cele mai bune.

Case refuză ghimbirul, se aşeză într-un scaun rotitor, scârţâitor, din lemn şi urmări cu degetul mare tighelul ros de pe un crac al blackjeanşilor.

— Julie, am auzit că Wage vrea să mă ucidă.

— Ah! Bun… Pot să ştiu şi eu de unde ai auzit?

— De la oameni.

— Oameni? repetă Deane plescăind o bomboană. Ce fel de oameni? Prieteni?

Case încuviinţă.

— Nu-i întotdeauna uşor să ştii cine ţi-s prietenii, nu?

— Îi datorez nişte parale, Deane. Ţi-a spus ceva?

— Nu l-am prea văzut, în ultima vreme. Apoi, suspină: Bineînţeles, dacă *într-adevăr* aş şti ceva, s-ar putea să nu-ţi pot spune. Ştii şi tu cum stau lucrurile…

— Lucrurile?

— El e o legătură importantă, Case.

— Mda… Vrea să mă ucidă, Julie?

— N-am auzit, înălţă Deane din umeri. Puteau la fel de bine să discute preţul ghimbirului. Fiule, dacă se dovedeşte a fi un zvon nefondat întoarce-te peste vreo săptămână şi o să te las să intri pe ceva venit din Singapore.

— Din Hotelul Nar Hai de pe strada Bencoden?

— Ai gură cam mare, fiule! zâmbi Deane. Biroul din oţel era ticsit cu echipament de bruiaj, valorând o avere.

— Pe curând, Julie. O să-l salut pe Wage din partea ta.

Deane ridică degetele, mângâind nodul perfect al cravatei de mătase albă.

Nu ieşise de pe strada cu biroul lui Deane când simţi, cu instinctul acela brusc şi celular, că era urmărit, de foarte aproape.

Întreţinerea unei anumite paranoia îmblânzite era ceva de la sine înţeles pentru Case. Toată şmecheria era să n-o laşi să-ţi

scape de sub control. Însă putea fi de-a dreptul păcătoasă, după un pumn de octogonuri. Se luptă cu valul de adrenalină şi-şi aranjă trăsăturile ascuţite într-o mască de goliciune plictisită, prefăcându-se purtat de mulţime. Când zări o vitrină întunecată, se opri înaintea ei. Era un butic chirurgical, închis pentru renovare. Cu mâinile vârâte în buzunarele hanoracului, privi prin sticlă la un romb plat de ţesut dezvoltat în laborator, aşezat pe un piedestal sculptat din imitaţie de jad. Culoarea pielii îi reamintea de târfele lui Zone; era tatuată cu un display digital luminos, conectat la un cip subcutanat. De ce să te mai deranjezi cu chirurgia, se trezi el gândindu-se, în vreme ce sudoarea i se prelingea în josul coastelor, când poţi purta aşa ceva în buzunar?

Fără să mişte capul, ridică ochii şi studie reflecţia mulţimii.

Acolo…

Înapoia marinarilor în cămăşi kaki cu mâneci scurte. Păr negru, ochelari-oglindă, haine negre, siluetă zveltă…

Dispăru.

Case începu să alerge, ghemuit, strecurându-se printre trupuri.

— Îmi închiriezi o armă, Shin?

— Două ore, zâmbi băiatul. Stăteau în mirosul de mâncare pescărească proaspăt gătită, în fundul unei prăvălioare de sushi de pe Shiga: Vii înapoi, în două ore.

— Îmi trebuie acum, omule. N-ai nimic?

Shin, scotoci înapoia unor borcane goale de doi litri, unde cândva fusese hrean ras. Scoase un pachet subţire, învelit în plastic cenuşiu.

— Taser. O oră, douăzeci Yeni Noi. Treizeci garanţie.

— Rahat! Nu-mi trebuie asta. Am nevoie de o armă. Poate vreau să împuşc pe cineva, înţelegi?

Chelnerul înălţă din umeri şi puse taserul înapoia borcanelor de hrean.

— Două ore.

Intră în prăvălie fără să mai privească shuriken-urile din vitrină. Nu azvârlise unul în viaţa lui.

Cumpără două pachete de Yeheyuan cu un cip bancar Mitsubishi, pe numele de Charles Derek May. Era mai bun decât

Trumann Starr, tot ceea ce reuşise să găsească pentru paşaport.

Japoneza dinapoia terminalului părea cu câţiva ani mai bătrână decât Deane, însă nici unul cu ajutorul ştiinţei. Case scoase din buzunar sulul subţire de Yeni Noi şi i-l arătă.

— Vreau să cumpăr o armă.

Femeia indică un raft plin de cuţite.

— Nu, răspunse el, nu-mi plac cuţitele.

Bătrâna aduse o cutie dreptunghiulară de după tejghea. Capacul era din carton galben, imprimat cu desenul grosolan al unei cobre încolăcite, cu gluga umflată. Înăuntru se găseau opt cilindri identici, înveliţi în foiţă. Case privi degetele cu pete cafenii rupând hârtia de pe unul. Japoneza ridică obiectul spre el, un tub din oţel mat, cu o cureluşă din piele la un capăt şi o piramidă micuţă din bronz la extremitatea opusă. Femeia prinse tubul cu o mână şi trase de piramidă cu degetul mare şi arătătorul celeilalte mâini. Trei segmente de arc strâns bobinat, unse, glisară afară blocându-se.

— Cobra, spuse bătrâna.

Sub tremurul neonului de pe Ninsei, cerul avea o nuanţă mohorâtă de gri. Aerul era şi mai neplăcut; în seara aceea, parcă avea dinţi, iar jumătate din mulţime purta măşti cu filtru. Case stătuse zece minute într-o toaletă publică, încercând să găsească un mod acceptabil de a ascunde cobra; în cele din urmă, vârâse mânerul sub cureaua jeanşilor, cu tubul apăsându-l peste stomac. Vârful piramidei se bălăngănea între toracele lui şi căptuşeala interioară a hanoracului. Avea senzaţia că, dintr-o clipă în alta, obiectul avea să zăngăne pe pavaj, dar îl făcea să se simtă mai bine.

Chat nu era tocmai un bar în care se încheiau afaceri, însă în timpul săptămânii atrăgea cam acelaşi soi de clienţi. Vinerea şi sâmbăta era altă poveste. Obişnuiţii localului erau tot acolo, în majoritate, dar dispăreau înapoia unui aflux de marinari şi-a specialiştilor care trăiau de pe urma lor. Intrând pe uşă, Case se uită după Ratz, însă barmanul nu se zărea nicăieri. Lonny Zone, proxenetul rezident al barului, privea cu un interes patern şi uşor absent cum una dintre fetele lui începuse lipeala cu un marinar tânăr. Zone era dedat unui soi de hipnotic, numit de japonezi Dansatorii Nordului. Întâlnind privirea peştelui, Case îi făcu semn spre bar. Zone se apropie, plutind în ralenti prin

mulţime, cu chipul prelung, placid şi inexpresiv.

— Lonny, l-ai văzut pe Wage astă-seară?

Zone îl cercetă cu calmul său obişnuit, apoi clătină din cap.

— Sigur?

— Poate în Namban. Acum vreo două ore.

— Avea nişte spilcuiţi cu el? Unul subţirel, cu părul negru şi-o haină neagră?

— Nu, răspunse Zone în cele din urmă, încreţindu-şi fruntea netedă, pentru a indica efortul provocat de reamintirea atâtor detalii inutile: Gorile… Grefaţi…

Ochii lui Zone arătau foarte puţin alb şi chiar mai puţin iris; sub pleoapele pe jumătate închise, pupilele erau dilatate, enorme. Îl privi îndelung pe Case în faţă, apoi coborî ochii. Zări proeminenţa biciului de oţel.

— Cobra, rosti el şi înălţă o sprânceană.

— Vrei să frigi pe cineva?

— Pe curând, Lonny, făcu Case şi părăsi barul.

Coada era din nou pe urmele lui. Era absolut sigur. Încercă un fior de exaltare, octogonii şi adrenalina combinându-se cu altceva. Te bucură, se gândi; eşti nebun!

Deoarece, într-un mod straniu şi foarte aproximativ, era aidoma unei rulări prin matrice. Oboseşte-te îndeajuns, bagă-te într-un fel de bucluc desperat însă ciudat de arbitrar şi este posibil, să vezi Ninsei ca pe un câmp de date, aşa cum matricea îi amintise, odată, de proteine înlănţuite pentru a determina caracteristicile celulei. După aceea puteai plonja într-un curent de maximă viteză, total angajat însă în afara lui, iar de jur împrejurul său dansul afacerilor, interacţiunile informaţionale, date transformate în realitate în labirintele lumii interlope…

Du-te, Case, îşi spuse. Atrage-i… Ultimul lucru la care se vor aştepta. Mai avea o jumătate de stradă până la sala de jocuri unde o întâlnise pentru întâia dată pe Linda Lee.

Se năpusti pe Ninsei, împrăştiind un grup de marinari plimbăreţi. Unul dintre ei răcni ceva în spaniolă. Apoi intră, sunetele spărgându-se deasupra lui precum surful, subsonicele bubuindu-i în coşul pieptului. Cineva reuşi o lovitură de zece megatone în Războiul Blindatelor şi o explozie aeriană simulată inundă sala în zgomot de paraziţi, în vreme ce holograma lugubră a unui glob de foc se desfăcu într-o ciupercă, deasupra.

Case coti la dreapta şi urcă rapid un şir de trepte din plăci aglomerate, nevopsite. Mai fusese odată aici, însoţit de Wage, ca să discute cu un bărbat pe nume Matsuga despre o afacere cu declanşatori hormonali interzişi. Ţinea minte coridorul, rogojinile pătate, şirul de uşi identice al birourilor mititele. Acum, o uşă era deschisă. O japoneză într-un tricou negru, fără mâneci, ridică ochii de la terminalul alb; înapoia capului ei se vedea un afiş-reclamă pentru excursii în Grecia, albastru egeean, brăzdat de firele ideogramelor.

— Trimite securitatea, strigă Case.

Sprintă mai departe pe coridor. Ultimele două uşi erau închise şi, bănui el, încuiate. Se răsuci şi izbi cu călcâiul adidasului din nailon în ultima uşă, lăcuită în albastru. Uşa se deschise şi încuietorile ieftine căzură din tocul spart. În întuneric se distingea curba albă a nişei unui terminal. Case se repezi la uşa din dreapta, apucând cu ambele mâini mânerul rotativ din plastic transparent şi răsuci din toate puterile. Ceva pocni şi bărbatul pătrunse înăuntru. Acolo se întâlnise cu Matsuga, însă compania la adăpostul căreia lucra acesta dispăruse de mult. Nici un terminal, nimic… Din fundătura dinapoia sălii de jocuri, lumina se filtra înăuntru prin plasticul murdar de funingine. Întrevăzu o buclă şerpuitoare de fibre optice ieşind dintr-o priză de perete, un maldăr de cutii goale de conserve şi carcasa, lipsită de pale, a unui ventilator electric.

Fereastra era un singur panou din plastic ieftin. Case îşi scoase haina, o înfăşură în jurul pumnului drept şi lovi cu toată puterea. Plasticul se crăpă şi, după încă două lovituri, se desprinse din ramă. Peste rumoarea îndepărtată a jocurilor, începu să piuie o alarmă, declanşată fie de fereastra forţată, fie de fata din capătul coridorului.

Case se întoarse, îmbrăcă haina şi deschise cobra la maxim.

Cu uşa închisă, spera că urmăritorul lui să creadă că fugise prin cea smulsă pe jumătate din ţâţâni. Piramida din bronz a cobrei începu să se legene uşor, mânerul alungit din arc de oţel amplificându-i pulsul.

Nu se întâmplă nimic. Numai ţârâitul alarmei, sunetele jocurilor, inima lui bubuind… Atunci când sosi, frica era un prieten pe jumătate uitat. Nu mecanismul indiferent şi rapid al paranoiei-dex, ci pur şi simplu teamă animalică. Trăise de atâta vreme pe muchia constantă a neliniştii, încât aproape uitase ce

însemna frică adevărată.

Cămăruţa aceea era genul de loc unde mureau oameni. Putea şi el să moară acolo. Urmăritorii puteau avea arme de foc…

O bubuitură, în capătul îndepărtat al coridorului. Glasul unui bărbat, răcnind ceva în japoneză. Un urlet, teroare şi spaimă. Altă bubuitură.

Şi paşi, fără grabă, apropiindu-se.

Trecând pe lângă uşa lui închisă. Oprindu-se, pentru durata a trei bătăi rapide de inimă. Şi revenind… Unu, doi, trei. Călcâiul unei cizme hârşâi pe rogojină.

Ultima lui fărâmă de curaj indus de octogon se destrămă. Strânse cobra în mâner şi bâjbâi spre fereastră, orbit de frică, cu nervii zbierând. Şocul cu pavajul îi trimise piroane boante de durere prin tibii.

O dungă îngustă de lumină, şerpuită dintr-un chepeng de serviciu pe jumătate deschis, dezvăluia un morman de fibre optice azvârlite şi şasiul unei console uzate. Căzuse cu faţa înainte pe o placă cu circuite imprimate, udă; se rostogoli lateral, în umbra consolei. Fereastra cămăruţei era un pătrat de lumină palidă. Alarma continua să pulseze, mai zgomotoasă aici, peretele din spate amortizând tumultul jocurilor.

În cadrul ferestrei apăru un cap, luminat dindărăt de fluorescenţele din coridor, apoi se retrase. Reveni, însă Case nu-i putea distinge trăsăturile. Doar o sclipire argintie în zona ochilor.

— … mă-sii, spuse cineva, o femeie, cu accentul din nordul Lăbărţării.

Capul dispăru. Case rămase sub consolă, numărând rar până la douăzeci, după aceea se ridică. Continua să ţină în mână cobra din oţel şi îi trebuiră câteva secunde ca să-şi amintească rostul ei. Şchiopătă afară din fundătură, masându-şi glezna stângă.

Pistolul lui Shin era imitaţia vietnameză, veche de cincizeci de ani, a unei copii sud-americane după un Walther PPK, dublă acţiune la primul foc, cu un recul foarte puternic. Era calibrat pentru muniţie 0,22, de flintă şi Case ar fi preferat gloanţele cu plumb în locul celor chinezeşti simple, goale în vârf, cumpărate de la Shin. Totuşi, însemna o armă de foc şi nouă încărcătoare; pe când traversă Shiga, dinspre prăvălia de sashi, o cântărea în

buzunarul hainei. Plăselele erau din plastic roşu ţipător, turnate cu un dragon în relief; reprezentau ceva care putea fi mângâiat, pe întuneric, cu degetul mare. Azvârlise cobra într-un tomberon pe Ninsei şi înghiţise alt octogon.

Pilula îi iluminase circuitele şi parcurse Shiga până la Ninsei, apoi pe Baiitsu. Ajunsese la concluzia că îşi pierduse coada şi asta era perfect. Avea de dat nişte telefoane, de aranjat afaceri şi n-avea vreme de pierdut. Cu o stradă mai jos de Baiitsu, spre port, se înălţa o clădire cu zece etaje, din cărămizi galbene, urâte. Ferestrele ei erau întunecate acum, dar dacă lăsai capul mult pe spate, puteai zări pe acoperiş o strălucire slabă. Lângă intrarea principală, o firmă stinsă de neon anunţa HOTEL IEFTIN, sub un vălmăşag de ideograme. Case nu ştia dacă locul avea alt nume; întotdeauna i se spunea *Hotelul Ieftin.* Se ajungea la el printr-o derivaţie laterală din Baiitsu, unde un lift aştepta la piciorul unui cilindru transparent. Liftul, ca şi *Hotelul Ieftin,* era un compromis, fixat de clădire cu bambus şi răşină epoxidică. Case urcă în colivia din plastic şi folosi cheia, o bucată de bandă magnetică rigidă, fără marcă.

Închiriase un sicriu acolo de când sosise în Chiba, plătind săptămânal, însă nu dormise niciodată în *Hotelul Ieftin.* Dormise în locuri şi mai ieftine.

Liftul mirosea a parfum şi ţigări; pereţii coliviei erau scrijeliţi şi pătaţi cu urme de degete. Trecând de etajul cinci, zări luminile de pe Ninsei. Pe când colivia se oprea cu un fâşâit gradat, Case răpăi cu degetele pe plăselele armei. Ca întotdeauna, liftul termină cursa cu un zvâcnet brusc, dar el era pregătit. Ieşi în incinta ce servea drept recepţie şi pajişte.

În mijlocul carpetei pătrate din iarbă de plastic verde, un adolescent japonez stătea înapoia unei console în formă de C, citind un manual. Sicriele albe din fibră de sticlă erau înşiruite în suporţii unui eşafod industrial. Şase etaje, câte zece sicrie de fiecare. Case dădu din cap spre băiat şi şchiopătă peste iarba din plastic până la scara cea mai apropiată. Totul era acoperit cu plăci laminate ieftine, zăngănind la un vânt mai puternic şi neoprind complet ploaia, însă sicriele erau destul de greu de deschis fără o cheie.

Grilajul pasarelei vibra sub greutatea lui, pe când înaintă pe nivelul trei până la numărul 92. Sicriele erau lungi de trei metri, cu chepengurile ovale de un metru lăţime şi mai puţin de un

metru jumătate înălţime. Introduse cheia în fantă şi aşteptă verificarea calculatorului. Zăvoarele magnetice clicăiră liniştitor şi chepengul se deschise vertical, scârţâind din arcuri. Fluorescentele se aprinseră pâlpâind când Case se târa înăuntru, trăgând chepengul după el şi apăsând panoul care activa încuietoarea manuală.

În numărul 92 există doar un calculator portabil Hitachi standard şi un răcitor mic, alb, din stiroplast. Răcitorul conţinea resturile a trei bucăţi, de câte zece kilograme de bioxid de carbon solid, învelite grijuliu în hârtie pentru reducerea evaporării şi un flacon de laborator, din fibră de aluminiu. Ghemuit pe placa maro de temperplast, utilizată atât drept pat cât şi ca duşumea, Case scoase din buzunar 0,22-ul lui Shin şi-l aşeză, pe răcitor. După aceea, se dezbrăcă de haină. Terminalul sicriului era încastrat într-un perete concav, vizavi de un afiş anunţând, în şapte limbi, obligaţiile chiriaşilor. Case luă receptorul roz şi bătu din memorie un număr de Hong Kong. Lăsă să sune de cinci ori, apoi închise. Cumpărătorul său, pentru cei trei megabiţi RAM de ultimă oră din Hitachi, nu răspundea la telefon.

Bătu un număr de Tokio, în Shinjuku.

O femeie îi răspunse în japoneză.

— Omul Şarpe e acolo?

— Mă bucur să te aud, interveni Omul Şarpe de la o derivaţie. Aşteptam să mă suni.

— Am muzica dorită, privi el spre răcitor.

— Sunt fericit să aud. Există o problemă cu banii gheaţă. Poţi rezista?

— Oh, fir-ar al dracu', aveam neapărată nevoie de bani…

Omul Şarpe închise.

— Te-n gură de rahat cu ochi, se adresă Case receptorului bâzâind. Îşi privi pistolul ieftin. Haios, continuă el, o să fie o seară tare haioasă.

Case intră în *Chat* cu o oră înaintea zorilor, cu ambele mâini înfundate în buzunarul hainei; într-una ţinea pistolul închiriat, iar în cealaltă flaconul din aluminiu.

Ratz se găsea la o masă din spate, bând apă Apollonaris dintr-o halbă de bere, cu cele o sută şi douăzeci de kilograme de carne moale rezemate de perete, pe un scaun scârţâitor. La bar

era un puşti brazilian, Kurt, servindu-i pe puţinii consumatori, în majoritate beţivi liniştiţi. Braţul din plastic al lui Ratz bâzâi când ridică halba şi bău. Ţeasta lui rasă strălucea de transpiraţie.

— Arăţi rău, prietene artist, făcu el, etalându-şi ruina din gură.

— Mă simt minunat, răspunse Case şi rânji ca un schelet. Superb!

Se trânti pe scaunul din faţa lui Ratz, cu mâinile tot în buzunare.

— Şi intri şi ieşi mereu din adăpostul ăsta făcut din pileală şi stimule, sigur că da. Asigurat împotriva, emoţiilor ieftine, nu?

— Ce te bagi în sufletul meu, Ratz? L-ai văzut pe Wage?

— Asigurat împotriva spaimei şi singurătăţii, urmă barmanul. Ascultă glasul spaimei. Poate că-i singura ta prietenă.

— Ratz, ai auzit ceva despre o bătaie în sala de jocuri, mai devreme? Ceva morţi?

— Un nebun a tăiat un securist. Înălţă din umeri. Se zice că o fată.

— Trebuie să vorbesc cu Wage, am…

— Aha… Ratz strânse buzele, comprimându-le într-o singură linie. Privi dincolo de Case, către intrare: Cred c-o să vorbeşti.

Case îşi reaminti brusc de shuriken-urile din vitrină. Drogul îi cânta în cap. Pistolul din mână era lunecos de transpiraţie.

— Herr Wage, vorbi Ratz, întinzând încet manipulatorul roz, de parcă s-ar fi aşteptat să-i fie scuturat. Ce plăcere deosebită! Ne onoraţi mult prea rar.

Case se întoarse şi privi în sus, spre chipul lui Wage. Era o mască bronzată şi deloc remarcabilă. Ochii verzi erau transplanturi Nikon dezvoltate în laborator. Wage purta un costum din mătase oţelită şi câte o brăţară simplă din platină la fiecare încheietură. Era flancat de gorilele sale, tunşi aproape identici, cu braţele şi umerii umflaţi de muşchi transplantaţi.

— Ce mai faci, Case?

— Domnilor, interveni Ratz, apucând scrumiera umplută vârf de pe masă cu gheara lui de plastic roz. Nu vreau scandal aici.

Scrumiera era făcută din plastic gros, incasabil şi făcea reclamă berii Tsingtas. Ratz o zdrobi lent, mucurile şi fragmentele de plastic verde revărsându-se pe tăblia mesei.

— Aţi înţeles?

— Iubiţel, rosti o gorilă, vrei să încerci chestia asta şi cu

mine?

— Nu ochi la picioare, Kurt, urmă Ratz cu un ton de conversaţie.

Case întoarse privirea şi-l zări pe brazilian, suit pe bar aţintind o carabină Smith & Wesson spre cei trei. Ţeava armei, făcută dintr-un aliaj subţire cât foiţa, bobinat cu un kilometru de filament din sticlă, era îndeajuns de mare ca să poţi băga pumnul în ea. În încărcătorul scheletic se vedeau cinci cartuşe groase, portocalii, geluri subsonice, cu forţa impact a unor săculeţi de nisip.

— Teoretic, nu-s mortale, zise Ratz.

— Hei, Ratz, făcu Case. Îţi rămân dator.

Barmanul ridică din umeri.

— Nu-mi datorezi nimic. Ăştia, fulgeră el spre Wage şi gorile, ar trebui să ştie mai bine. Nu mierleşti pe nimeni în Chatsubo.

Wage începu să tuşească.

— Cine vorbeşte de mierlit? Voiam să discut afaceri. Eu şi Case lucrăm împreună.

Case scoase 0,22-ul din buzunar şi-l aţinti spre vintrele lui Wage.

— Am auzit că vrei să-mi faci felul.

Gheara roz a lui Ratz se strânse în jurul pistolului şi Case lăsă mâna moale.

— Bă, Case, zi şi mie ce ţi-a venit, eşti soni, sau ce? Ce-i aiureala asta că vreau să te ucid? Wage se întoarse către bărbatul din stânga lui: Întoarceţi-vă amândoi în Nambar! Aşteptaţi-mă acolo!

Case îi privi traversând barul, acum complet gol cu excepţia lui Kurt şi a unui marinar beat îmbrăcat în haine kaki, ghemuit lângă picioarele unui scaun de la tejghea. Ţeava Smith & Wesson-ului îi urmări pe cei doi până la uşă, apoi se fixă pe Wage. Încărcătorul pistolului lui Case zăngăni pe masă, Ratz scoase şi cartuşul de pe ţeavă.

— Cine ţi-a spus că vreau să te omor, Case? întrebă Wage.

Linda…

— Zi, cine ţi-a spus? E cineva care vrea să te bage în bucluc?

Marinarul gemu şi vomită exploziv.

— Scoate-l afară, vorbi Ratz spre Kurt, aşezat acum pe tejgheaua barului cu carabina în poală, aprinzându-şi o ţigară.

Case simţi greutatea nopţii coborând asupra lui precum un

sac de nisip ud, izbindu-l înapoia ochilor. Scoase flaconul din buzunar şi-l întinse lui Wage.

— Asta-i tot ce am. Dacă te mişti repede, iei cinci sute. Am restul de bani în nişte RAM, dar sunt duşi acum.

— Tu eşti okay, Case? Flaconul dispăruse deja înapoia unei clapete oţelii. Adică, gata, noi suntem chit, da' arăţi cam nasol. Parc-ai fi un rahat în ploaie. Mai bine, du-te şi culcă-te.

— Îhî. Se ridică în picioare şi simţi *Chat*-ul legănându-se în jurul său. Eh, mai aveam un cincizeci, da' a trebuit să-l dau cuiva.

Chicoti. Luă încărcătorul 0,22-ului şi cartuşul, le puse într-un buzunar, iar pistolul în celălalt buzunar.

— Mă duc la Shin, să-mi iau garanţia.

— Du-te acasă, spuse Ratz, foindu-se, parcă stânjenit pe scaunul scârţâitor. Maestre! Du-te acasă.

Îi simţi privindu-l, pe când traversă încăperea şi deschise, cu umărul uşile din plastic.

— Curva, se adresă el rozului de peste Shiga. În josul străzii Ninsei, hologramele dispăreau ca nişte fantome, iar cele mai multe neoane erau deja reci şi moarte. Sorbi cafea neagră, tare, de la recipientul din plastic al unui vânzător ambulant şi privi soarele răsărind: Zboară, păpuşă! Oraşe ca ăsta sunt pentru ăia cărora le place să coboare.

De fapt, nu era chiar aşa şi constată că-i venea tot mai greu să aprobe sensul trădării. Fata voia un bilet spre casă, iar RAM-ul din Hitachi-ul său i-l putea cumpăra, dacă găsea locul potrivit. Şi figura cu cincizeciul; aproape că refuzase să-l ia, ştiind că urma să-l cureţe de tot ce mai avea.

Când ieşi din lift, la recepţie era acelaşi tânăr. Alt manual.

— Bravo băiatu', strigă Case peste pajiştea din plastic, nu trebuie să-mi mai zici. Ştiu deja. A venit o tipă drăguţă, zicând că are cheia mea. Un bacşiş frumuşel pentru tine, să zicem cincizeci Noi? Băiatul lăsă jos cartea. Femeia… urma Case şi trase pe frunte o linie cu degetul mare. Albă… zâmbi larg. Băiatul zâmbi şi el, încuviinţând. Mersi, găoază, încheie Case.

Pe pasarelă avu necazuri cu încuietoarea. Pesemne Linda o zăpăcise cumva, când o forţase. Începătoare… El ştia de unde putea închiria o cutie neagră care să deschidă orice din *Hotelul Ieftin.* Când se târî înăuntru, fluorescentele se aprinseră.

— Închide chepengul încetişor, amice. Mai ai specialitatea aia de sâmbătă seara, închiriată de la chelner?

Stătea cu spatele la perete, în capătul îndepărtat al sicriului. Avea genunchii ridicaţi, cu încheieturile mâinilor aşezate pe ei: dintre degete ieşea ţeava piper a unui pistol cu ace.

— Tu eşti cea din sala de jocuri? Închise chepengul. Unde-i Linda?

— Zăvoreşte-l.

O ascultă.

— Aia-i gagica ta? Linda?

Case încuviinţă.

— A plecat. Ţi-a luat Hitachi-ul. O puştoaică cam nervoasă. Unde-i arma, amice? Purta ochelari cu oglinzi. Avea haine întunecate şi tocurile cizmelor se înfipseseră adânc în temperplast.

— Am dus-o înapoi lui Shin, să-mi iau garanţia. I-am vândut gloanţele la jumătate de preţ. Vrei banii?

— Nu.

— Vrei nişte gheaţă? Asta-i tot ce am, în clipa de faţă.

— Ce te-a apucat aseară? De ce-ai făcut scena aia în sală? A trebuit să-l tai pe securistul ăla care a venit cu nunhuck-urile.

— Linda zicea că o să mă ucizi.

— Linda? Acum am văzut-o prima dată.

— Nu eşti cu Wage?

Femeia clătină din cap. Case îşi dădu seama că ochelarii erau implantaţi chirurgical, sigilându-i orbitele. Lentilele argintii păreau crescute din pielea netedă de deasupra pomeţilor, înrămate de părul negru, tăiat într-un fel de moţ. Degetele curbate în jurul patului armei erau subţiri, albe cu vârfurile roşii şi lăcuite. Unghiile păreau artificiale.

— Cred c-ai dat-o în bară, Case. Când am apărut eu, mi-ai găsit un loc în lumea ta.

— Şi tu ce vrei, doamnă? Se lăsă moale, rezemându-se de chepeng.

— Pe tine. Un corp viu, cu creieri pe jumătate intacţi. Molly, Case. Mă numesc Molly. Te iau pentru individul care m-a angajat. Vrea să-ţi vorbească, atât. Nimeni nu vrea să-ţi facă vreun rău.

— Asta-i bine.

— Numai că, uneori, eu mai fac rău oamenilor, Case. Cred că

aşa sunt eu făcută. Purta jeanşi strâmţi, negri, din piele de mănuşă şi o jachetă neagră, umflată, croită dintr-o ţesătură mată, părând că absoarbe lumina. Dacă las arma, n-o să faci prostii, Case? Pari să fii genul care riscă prosteşte…

— Hei, fii liniştită. Sunt amărât, nu-i nici o problemă.

— Bravo, amice. Arma dispăru în jacheta neagră. Pentru că dacă încerci să fii şmecher cu mine, faci una din cele mai mari prostii din viaţa ta.

Ridică mâinile, cu palmele în sus, degetele albe uşor răşchirate şi, cu un clic de-abia auzit, din tecile de sub unghiile roşu lunecară zece lame de bisturiu, lungi de patru centimetri şi cu tăişuri duble.

Zâmbi. Lamele se retraseră încet.

Capitolul 2

După un an de sicrie, încăperea de la etajul douăzeci şi cinci al lui *Chiba Hilton* părea enormă. Avea zece metri pe opt; jumătatea unui apartament. Un aparat Braun de făcut cafea, alb, aburea pe o măsuţă joasă, lângă panourile glisante din sticlă, deschizându-se pe un balcon îngust.

— Bagă nişte cafea în tine. Arăţi c-ai avea nevoie.

Îşi scoase jacheta neagră; arma atârna sub braţul ei într-un toc de umăr din nailon negru. Purta un pulovăr gri, fără mâneci, cu fermoare din oţel, simple, pe fiecare umăr. Anti-glonţ, decise Case, turnând cafea într-o cană de un roşu violent. Avea senzaţia că picioarele şi braţele îi erau făcute din lemn.

— Case! Ridică ochii şi-l văzu pentru prima oară pe bărbat. Numele meu este Armitage.

Halatul negru era desfăcut până la brâu, pieptul larg, musculos şi spân, pântecele neted şi tare. Ochii albaştri erau atât de deschişi, încât Case se gândi la decolorant.

— Soarele-i sus, Case. Azi e ziua ta norocoasă, băiete.

Case destinse brusc braţul şi bărbatul evită cu uşurinţă cafeaua fierbinte. Pete maronii scurgându-se pe tapetul imitaţie de orez. Văzu cercelul de aur, cu muchii ascuţite, din lobul stâng. Forţele Speciale. Individul zâmbi.

— Ia-ţi cafea, Case, vorbi Molly. Eşti okay. Dar nu mergi nicăieri până nu zice Armitage.

Se aşeză cu picioarele încrucişate pe o pernă din mătase şi începu să demonteze arma fără s-o privească. Oglinzile gemene îl urmăriră, îndreptându-se către masă şi umplând ceaşca.

— Eşti prea tânăr ca să-ţi aminteşti războiul, nu, Case? Armitage trecu o mână lată prin părul şaten, tuns scurt. La încheietură sclipi o brăţară masivă de aur: Leningrad, Kiev, Siberia… Noi te-am inventat în Siberia, Case.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Pumnul Urlător, Case. Ai auzit de numele ăsta?

— Un fel de comando, nu? Au încercat să distrugă comunicaţiile ruseşti cu programe virus. Da am auzit de el. Nu s-a mai întors nici unul…

Simţi o tensiune neaşteptată. Armitage merse către fereastră şi privi peste Golful Tokio.

— Nu-i adevărat. O grupă a reuşit să ajungă în Helsinki.

Case înălţă din umeri şi sorbi din cafea.

— Eşti un cowboy de consolă. Prototipurile programelor folosite de tine la spargerea băncilor industriale au fost realizate pentru Pumnul Urlător. Pentru asaltul asupra centrului de calculatoare din Kirensk. Modulul bazic erau o microuşoară Aripă-de-Noapte, un pilot, un deck matriceal, un jocheu. Rulam un virus numit Cârtiţa. Seria Cârtiţelor a fost prima generaţie de adevărate programe de pătrundere.

— Spărgătoare de gheaţă, spuse Case pe deasupra cănii roşii.

— Gheaţă de la GHEAŢĂ, GHimpi Electronici de AuToApărare…

— Problema este, dom’le, că eu nu mai sunt jocheu, aşa că cred c-o să plec…

— Eu am fost acolo, Case; am fost acolo când i-au inventat pe cei ca tine.

— N-ai texte cu mine şi ai mei, nenică. Ai destule lovele să angajezi cuţitare scumpe care să m-aducă aici, da atât. N-o să mai bat niciodată pe un deck, pentru tine sau pentru oricare altul. Se apropie de fereastră şi privi în jos: Aici trăiesc acum.

— Profilul nostru spune că încerci să ispiteşti strada să te ucidă, atunci când nu eşti atent.

— Profilul?

— Am construit un model detaliat. Am cumpărat un go-to pentru fiecare din alias-urile tale şi am rulat totul printr-un software militar. Eşti predispus la sinucidere, Case. Modelul îţi mai acordă o lună de viaţă. Iar reconstituirea noastră medicală spune că în mai puţin de un an îţi va trebui un pancreas nou.

— „Noastră”… Privi ochii albaştri deschis. Cine sunteţi voi?

— Ce ai zice dacă ţi-aş spune că-ţi putem repara stricăciunile neurale, Case?

Brusc, Armitage îi păru lui Case sculptat dintr-un bloc de metal inert şi extrem de greu. O statuie. Ştia acum că totul era un vis şi urma să se trezească în curând. Armitage n-avea să mai vorbească. Visele lui Case se sfârşeau întotdeauna în astfel de stop-cadre, iar acesta luase sfârşit.

— Ce zici, Case?

Bărbatul privi peste Golf şi se înfioră.

— Zic că mănânci rahat.

Armitage încuviinţă.

— Dup-aia, te-aş întreba care sunt condiţiile.

— Nu prea diferite de cele cu care erai obişnuit.

— Mai lasă-l să doarmă, Armitage, vorbi Molly, de pe perna ei, cu componentele armei răspândite pe mătase, aidoma unui puzzle costisitor. Se desface pe la încheieturi.

— Condiţiile, repetă Case. Şi acum. Chiar acum.

Continua să tremure. Nu se putea stăpâni.

Clinica era anonimă, costisitoare, mai multe pavilioane elegante, separate prin grădini mici. Şi-o reamintea din turneul făcut în prima lună în Chiba.

— Eşti speriat, Case. Teribil de speriat.

Era duminică după-amiaza şi stătea cu Molly într-un fel de curticică. Bolovani albi, un gard de bambus verde, pietriş negru greblat în unde line. Un grădinar, asemănător unui crab metalic, mare, îngrijea bambusul.

— O să reuşească. Habar n-ai ce chestii are Armitage. O să-i plătească pe ăştia cu nervii, să te aranjeze cu programul lui, care o să-i spună cum s-o facă. Le oferă un avans de trei ani faţă de ceilalţi. Ştii cât valorează asta?

Strecură degetele mari în inelele de la centura jeanşilor din piele şi se legănă pe tocurile lăcuite ale cizmelor roşii de cowboy. Vârfurile lor erau acoperite de argint mexican strălucitor. Lentilele erau mercur gol, privindu-l cu indiferenţa unei insecte.

— Eşti samurai de stradă, spuse Case. De când lucrezi pentru el?

— De două luni.

— Şi înainte?

— Pentru altcineva. Mercenară, ştii?

Bărbatul încuviinţă.

— Curios, Case…

— Ce-i curios?

— E parcă te-aş cunoaşte. Profilul ăla… Ştiu cum eşti făcut.

— Nu mă cunoşti, surioară.

— Eşti okay, Case. Ce ai tu se numeşte ghinion.

— Dar el? El e okay, Molly?

Crabul robot se îndrepta spre ei. Peste undele de pietriş,

carapacea lui din bronz putea avea o mie de ani vechime. La un metru de cizmele femeii, lansă o rază de lumină, apoi încremeni pentru o clipă, analizând datele obţinute.

— Primul lucru la care mă gândesc întotdeauna, Case, este funduleţul meu.

Crabul îşi schimbase drumul, ca s-o ocolească. Însă ea îl lovi cu precizie, vârful argintiu al cizmei sunând pe carapace. Robotul căzu pe spate, însă membrele din bronz îl îndreptară repede.

Case se aşeză pe un bolovan, împrăştiind simetria undelor de pietriş cu vârfurile pantofilor. Începu să se caute prin buzunare după ţigări.

— În cămaşă, zise femeia.

— Vrei să-mi răspunzi? Pescui o Yeheyuan mototolită din pachet şi ea i-o aprinse cu o plăcuţă subţire din oţel german, desprinsă parcă de pe o masă de operaţii.

— Bine. Să-ţi zic, tipul e fixat pe o chestie. Acum are mălai din gros, ceva ce n-a mai avut, şi face rost de tot mai mult. Case remarcă o crispare în jurul buzelor lui Molly. Sau poate… poate că ceva este fixat pe el… Înălţă din umeri.

— Cum adică?

— Nu ştiu exact. Ştiu că habar n-am pentru cine, sau pentru ce lucrăm noi de fapt.

Bărbatul privi oglinzile gemene. Sâmbătă dimineaţă, părăsind Hiltonul, se întorsese în *Hotelul Ieftin* şi dormise zece ore. După aceea, făcuse o plimbare lungă, fără nici o destinaţie anume, de-a lungul perimetrului de securitate al portului, privind pescăruşii rotindu-se dincolo de lanţuri. Dacă Molly îl urmărise, o făcuse perfect. Evitase Oraşul Nopţii. Aşteptase în sicriu telefonul lui Armitage. Acum, grădina tăcută, duminică după-amiază şi fata cu corp de gimnastă şi mâini de scamator…

— Dacă doriţi să intraţi, domnule, anestezistul vă aşteaptă.

Tehnicianul făcu o plecăciune, se întoarse şi reintră în clinică, fără să se uite dacă este urmat.

Un iz rece, de oţel. Gheaţă mângâindu-i şira spinării.

Pierdut, atât de micuţ prin bezna aceea, mâinile răcindu-se, imaginea trupului pierzându-se pe coridoare cu cerul ca un ecran de televizor…

Glasuri.

Apoi focul negru găsi ramificaţiile secundare ale nervilor, durerea dincolo de orice are numele de durere…

Stai aşa. Nu mişca.

Acolo erau şi Ratz şi Linda Lee, Wage şi Lonny Zone, o sută de chipuri din pădurea de neon, marinari, intermediari şi târfe, acolo unde cerul este argint otrăvit, dincolo de lanţuri şi de temniţa craniului.

La dracu, nu bâţâi…

Unde cerul trece din staticul pârâitor în non-culoarea matricii şi el întrezăreşte shuriken-urile, stelele lui…

— Termină, Case! Trebuie să-ţi găsesc vena!

Era călare pe pieptul lui, ţinând într-o mână o seringă din plastic albastru.

— Dacă nu termini, îţi iau gâtu! Eşti încă plin de inhibitori endorfini.

Se trezi şi o găsi întinsă lângă el, în beznă.

Îşi simţea gâtul fragil, făcut din porţelan. Pe la mijlocul şirei spinării, o durere pulsa regulat. Imaginile se formau şi se refăceau: un montaj pâlpâitor al turnurilor Lăbărţării şi părăginitelor domuri Fowler, siluete neclare avansând spre el în umbra unui pod sau pasarele…

— Case? E miercuri, Case!

Femeia se mişcă, rostogolindu-se lateral şi întinzând un braţ peste el. Un sân îi atinse umărul. O auzi smulgând sigiliul de staniol al unei sticle de apă, apoi bând.

— Ia! Îi puse sticla în mână. Pot vedea pe întuneric. Am în ochelari amplificatoare de imagine pe microcanale.

— Mă doare spatele.

— Pe acolo ţi-au înlocuit fluidul. Ţi-am schimbat şi sângele. Asta pentru că ai căpătat un pancreas nou. Şi nişte ţesuturi noi la ficat. Chestiile cu nervii, nu ştiu… O grămadă de injecţii. N-a fost nevoie să spargă nimic pentru chestia principală. Se lăsă înapoi lângă el. Este 2:43:12 AM, Case. Am un afişaj apt în nervul optic. Case se ridică şi încercă să bea din sticlă. Se înecă, tuşi, iar apă călduţă îi curse pe piept şi coapse.

— Trebuie să bat pe deck, se auzi spunând. Bâjbâi după haine. Trebuie să ştiu…

Femeia râse. Mâini micuţe, puternice îl apucară de antebraţe.

— Pardon, barosane. Opt zile pauză. Dacă te cuplezi acum, sistemul nervos ţi se duce dracu! Astea-s ordinele doctorului. În plus, consideră că am reuşit. Te verifică peste o zi.

— Unde suntem? întrebă Case, întinzându-se la loc.

— Acasă… *Hotelul Ieftin.*

— Unde-i Armitage?

— În Hilton, vânzând mărgele băştinaşilor, sau aşa ceva. Ieşim în curând de-aici, amice. Amsterdam, Paris, apoi înapoi în Lăbărţare. Îl atinse pe umăr: întoarce-te. Mă pricep la masaje.

Se răsuci pe burtă, cu braţele întinse înainte, vârfurile degetelor atingând pereţii sicriului. Molly sui deasupra lui, îngenunchind pe temperplast, cu pielea jeanşilor atingându-i răcoroasă trupul. Degetele ei îi apăsau ceafa.

— Cum de nu eşti la Hilton?

Femeia îi răspunse căutând înapoi, între coapsele lui şi cuprinzând uşor scrotul cu degetul mare şi cel arătător. Se legănă acolo pentru un minut, în beznă, ţeapănă, ţinând cealaltă mână pe gâtul bărbatului. Pielea jeanşilor scârţia uşurel, în ritmul mişcării. Case se foi, simţind cum se excită, apăsat pe temperplast.

Capul îi bubuia, dar rigiditatea gâtului îi mai cedase. Se ridică într-un cot, se rostogoli, se lăsă pe spate pe saltea, atrăgând-o pe Molly, lingându-i sânii, cu sfârcurile mici lunecându-i umede pe obraji. Găsi fermoarul jeanşilor şi-l trase în jos.

— E okay, spuse ea, pot vedea.

Fâşâitul jeanşilor traşi în jos. Se zbătu până să-i azvârle. Puse un picior peste el şi Case îi atinse chipul. Duritatea neaşteptată a lentilelor implantate.

— Nu, zise femeia, rămân amprente…

Îl încălecă din nou, îi luă mâna şi i-o puse pe ea, degetul cel mare între fese, celelalte degete răsfirate peste labii. Pe când începea să se coboare peste el, imaginile reveniră pulsând, chipurile, fragmente de neon sosind şi îndepărtându-se. Lunecă în jos în jurul lui şi trupul bărbatului se arcui convulsiv în sus. Îl călări aşa, dictând ea ritmul, lăsându-se şi ridicându-se, până când amândoi explodară, orgasmul lui strălucind albastru într-un spaţiu atemporal, o nemărginire asemenea matricii, unde chipurile erau zdrenţuite şi suflate prin coridoare de uragan, iar coapsele ei erau puternice şi ude pe şoldurile sale.

Pe Ninsei, o versiune mai puţin densă a mulţimii din timpul săptămânii trecea prin mişcările dansului. Valuri de sunet se rostogoleau dinspre sălile de jocuri şi cele de pachinko. Case privi prin *Chat* şi-l zări pe Zone supraveghindu-şi fetele în lumina palidă, caldă şi cu iz de bere. La bar stătea Ratz.

— L-ai văzut pe Wage, Ratz?

— Nu astă seară. Ratz înălţă insinuant o sprânceană spre Molly.

— Dacă-l vezi, spune-i că am banii.

— S-a schimbat norocul, artistule.

— E cam devreme să ştiu.

— Trebuie să-l văd pe tipul acesta, vorbi Case privindu-şi imaginea în ochelarii ei. Am nişte afaceri de încheiat.

— Lui Armitage n-o să-i placă să te scap de sub ochi. Stătea sub ceasul topit al lui Deane, cu mâinile în şolduri.

— Omul n-o să vorbească cu mine, dacă eşti şi tu. De Deane mă doare-n cur. Ştie să se apere şi singur, însă am oameni care o să se ducă dracu, dacă plec din Chiba aşa, brusc. Sunt de-ai mei, pricepi?

Molly strânse din buze şi scutură din cap.

— Am oameni în Singapore şi Tokio, legături în Shinjuku şi Asakuza şi o să se ducă dracu', înţelegi? minţi Case, punând o mână pe umărul jachetei ei negre. Cinci! Cinci minute. După ceasul tău, bine?

— Nu-s plătită pentru asta.

— Pentru ce eşti tu plătită este una. Dar ca eu să las să-mi moară câţiva prieteni buni, pentru că eşti prea habotnică cu instrucţiunile tale este cu totul altceva.

— Rahat! Prieteni buni, pe dracu'! Intri acolo ca să ne verifici la contrabandistul tău. Puse o cizmă pe măsuţa Kandinsky, acoperită de praf.

— Ah, Case, băiete, se pare că tovarăşa ta este destul de înarmată, pe lângă faptul că are o grămadă de siliciu în corp. Ia zi, care-i treaba? Tusea fantomatică a lui Deane părea că atârnă în aer între ei.

— Stai aşa, Julie. Oricum, intru singur.

— Poţi fi sigur de asta, fiule. Altfel nici n-aş fi de acord.

— Bine, încuviinţă Molly. Du-te. Dar numai cinci minute. Dacă stai mai mult, intru şi-l aranjez pe bunul tău prieten pentru

totdeauna. Şi-n timpul ăsta încearcă să te gândeşti la ceva.

— La ce?

— De ce-ţi fac favoarea asta. Se întoarse şi ieşi, pe lângă grămezile de module albe conţinând ghimbir conservat.

— Tovarăşi mai ciudaţi ca de obicei, Case? întrebă Julie.

— A plecat, Julie. Îmi dai drumul? Te rog, Julie!

Zăvorul se deblocă.

— Uşurel, Case, se auzi vocea.

— Ia alea de pe masă, Julie, bagă totul în birou, vorbi Case aşezându-se în scaunul rotitor.

— Avem tot timpul, răspunse blajin Deane, luând o armă dinapoia preselor vechii maşini de scris şi aţintind-o atent asupra lui Case. Era un obiect masiv, un revolver Magnum cu ţeava retezată până rămăsese un simplu ciot. Nu mai avea gardă la trăgaci, iar plăselele erau învelite în ceva asemănător leucoplastului. Lui Case îi părea straniu în mâinile lui Deane, roz şi cu manichiură făcută. Pur şi simplu, sunt prudent, înţelegi? Nimic personal. Acum spune ce vrei.

— Am nevoie de o lecţie de istorie, Julie. Şi de un go-to al cuiva.

— Care-i treaba, fiule? Cămaşa lui Deane era din bumbac dungat, cu gulerul alb şi rigid, aidoma porţelanului.

— Plec, Julie. Mă poţi ajuta, da?

— Go-to pentru cine, fiule?

— Numele gaijin e Armitage, locuieşte în Hilton.

Deane lăsă revolverul.

— Să nu te mişti, Case. Bătu ceva pe un terminal din poală: se pare că ştii tot atât de multe ca şi reţeaua mea. Cred că individul are un aranjament temporar cu Yakuza şi fiii crizantemei de neon, cu modalităţi de a-şi proteja aliaţii de tipi ca mine. Altă posibilitate n-am. Acum, istoria… Ai zis ceva de istorie. Ridică iarăşi revolverul. Însă nu-l mai îndreptă direct spre Case: Ce anume?

— Războiul… Ai fost în război, Julie?

— Războiul? Ce vrei să ştii? A durat trei săptămâni.

— Pumnul Urlător.

— Faimos… În ziua de azi nu se mai învaţă istorie? Un super-meci de fotbal politic postbelic, asta a fost. Watergatat până la Dumnezeu… Şmecherii tăi, Case, hoţomanii de prin Lăbărţare au fost, unde a fost… Mc Lean? În buncăre, toţi… a fost un

scandal uriaş. S-a risipit niţel sânge tânăr, patriotic pentru testarea unor tehnologii noi. Mai târziu, s-a aflat că ştiau de sistemele defensive ruseşti. Ştiam de ampi, arme magnetice pulsatoare. I-au trimis pe tipi fără remuşcări, să testeze. Deane înălţă din umeri: Floare la ureche pentru Ivan.

— A scăpat vreunul?

— Cristoase, au trecut atâţia ani… Deşi, cred că au scăpat câţiva. Una din echipe a pus mâna pe un elicopter sovietic, ştii? Au zburat până în Finlanda. Normal, n-aveau codurile de intrare şi au făcut praf sistemele de apărare finlandeze. Tipi din Forţele Speciale, ce naiba… Deane pufni: O chestie urâtă.

Case încuviinţă. Mirosul de ghimbir era apăsător.

— În timpul războiului, am fost în Lisabona, urmă Deane, punând revolverul pe masă. Ce loc minunat, Lisabona…

— Ai luptat, Julie?

— Nu prea. Deşi am văzut lupte. Deane surâse cu zâmbetul lui roz: Minunat ce poate face un război pentru bursa neagră.

— Mulţumesc, Julie. Îţi rămân dator.

— Nu prea ai pentru ce. La revedere, Case.

Mai târziu, îşi spunea că seara *La Sammi* fusese în neregulă de la început, chiar de când o urmase pe Molly prin coridorul acela călcând pe un strat de cotoare de bilete şi pahare din plastic. Simţise… Moartea Undei, aşteptând…

După vizita la Deane, plecaseră la Namban şi-şi plătise datoria faţă de Wage cu un teanc din Yenii Noi ai lui Armitage. Wage fusese încântat, băieţii lui mai puţin, iar Molly rânjise lângă Case cu un fel de intensitate sălbatică, extatică, dorind în mod limpede ca unul dintre ei să schiţeze un gest. După aceea, Case o readusese în *Chat* să bea ceva.

— Pierzi vremea, cowboy, spuse femeia când Case luă un octogon din buzunarul jachetei.

— Cum adică? Vrei şi tu?

Îi întinse pilula.

— Pancreasul cel nou, Case şi plunjerii din ficatul tău… Armitage i-a comandat să şunteze rahatul acela. Bătu în octogon cu o unghie roşie: Biochimic, eşti incapabil să mai fii excitat de amfetamină sau cocaină.

— Băga-mi-aş… Privi octogonul, apoi pe Molly.

— Înghite-l. Poţi să iei o duzină. N-o să se întâmple nimic.

Îl înghiţi. Nu se întâmplă nimic.

După trei beri, femeia îl întrebă pe Ratz despre lupte.

— *La Sammi,* răspunse barmanul.

— Eu zic pas, făcu Case, am auzit că acolo se omoară între ei.

Peste o oră, Molly cumpăra bilete de la un tailandez slăbănog în tricou alb şi şort larg, de nagbi.

La Sammi era o cupolă gonflabilă, înapoia unei magazii din port, ţesătura întinsă şi cenuşie fiind ranforsată cu o reţea de cabluri subţiri din oţel. Coridorul, cu câte o uşă în fiecare capăt, era o ecluză primitivă, asigurând diferenţa de presiune care suporta cupola. La intervale regulate, în plafonul din plăci fibro-lemnoase erau înşurubate inele fluorescente, dar cele mai multe fuseseră sparte. Aerul era stătut şi mirosea a sudoare şi beton.

Nimic din toate astea nu-l pregăti însă pentru arenă, pentru mulţimea şi liniştea încordată, pentru marionetele gigantice de lumină de sub cupolă. Betonul cobora în trepte spre un fel de scenă centrală, un cerc mai înălţat, înconjurat cu un desiş sclipitor de echipament de proiecţie. Nici un fel de iluminare, doar hologramele mişcătoare şi pâlpâitoare de deasupra ringului, reproducând gesturile celor doi bărbaţi de sub ele. De pe trepte se înălţau valuri de fum de ţigară, plutind până ajungeau în zona curenţilor creaţi de suferitele ce suportau cupola. Nici un sunet, doar zumzetul înfundat al suflantelor şi gâfâielile amplificate ale luptătorilor.

Culorile reflectate dansau peste lentilele lui Molly, pe când bărbaţii îşi dădeau târcoale. Hologramele erau amplificări la scara zece la unu, cuţitele lor păreau, la mărimea aceea, lungi de aproape un metru. Priza luptătorilor cu cuţite este priza scrimerului, îşi reaminti Case, cu degetele curbate, degetul mare în direcţia tăişului. Cuţitele păreau că se mişcă după voinţa lor, lunecând cu o lipsă de grabă rituală prin curbele şi pasele dansului, vârfurile trecând unul pe lângă celălalt, în vreme ce bărbaţii aşteptau o breşă. Chipul întors în sus al lui Molly era neted şi neclintit, privind…

— Mă duc după ceva de mâncare, zise Case. Femeia încuviinţă, pierdută în contemplarea baletului.

Lui nu-i plăcea locul acela.

Se întoarse şi reveni în umbră. Prea întuneric. Prea linişte…

Acum observă că spectatorii erau în majoritate japonezi. Nu era o mulţime tipică Oraşului Nopţii. Tehnicieni din sălile de

jocuri. Pesemne asta însemna că arena avea aprobarea comitetului recreativ al unei corporaţii. Pentru o clipă, se întrebă cum ar fi să lucrezi toată viaţa pentru un zaibatsu. Locuinţa companiei, imnul companiei, funeraliile companiei…

Dădu domului un ocol aproape complet până să găsească tarabele cu mâncare. Cumpără yakitori pe frigărui şi două pahare înalte, din carton cerat, pline cu bere. Privind în sus, către holograme, văzu că sângele se împletea pe pieptul unuia din luptători. Un sos gros, cafeniu picură din frigărui peste încheieturile degetelor.

Şapte zile şi avea să se cupleze. Dacă acum închidea ochii, avea să vadă matricea.

Umbrele se mişcară, pe măsură ce hologramele se legănau, în dansul lor.

Apoi, frica începu să i se înnoade între umeri. Un firicel rece de sudoare coborî peste coaste. Operaţia nu reuşise. Rămăsese tot acolo, un cadavru viu, fără Molly, aşteptându-l cu ochii fixaţi pe cuţitele rotitoare, fără Armitage în Hilton cu bilete, un paşaport nou şi bani. Totul era un vis, o fantezie patetică… Ochii i se înceţoşară de lacrimi fierbinţi.

Sângele ţâşni dintr-o jugulară într-un spot roşu de lumină. Mulţimea urla, se ridica, urla… iar o siluetă se prăbuşi, holograma topindu-se, pâlpâitoare.

Gustul oribil al vomei în gâtlej. Închise ochii, inspiră profund, îi deschise şi o zări pe Linda Lee trecând pe lângă el, cu ochii cenuşii, orbi de spaimă. Purta aceeaşi salopetă franţuzească.

Şi dispăru. În umbre.

Un reflex complet subconştient: azvârli berea şi puii şi alergă după ea. Ar fi putut s-o strige, însă nu era absolut sigur.

Post-imaginea unei singure linii de lumină roşie, de grosimea firului de păr. Betonul cauterizat sub tălpile subţiri ale pantofilor săi.

Adidaşii albi ai fetei fulgerând, ajunşi acum lângă peretele curb şi iarăşi linia spectrală a laserului aţintită peste ochiul lui, legănându-se înainte, în timp ce fugea.

Cineva îi puse piedică. Betonul îi arse palmele.

Se rostogoli şi izbi, dar în gol. Un băiat zvelt, cu părul blond, zbârlit, luminat din spate aidoma unui nimb multicolor, se aplecă peste el. Deasupra arenei, o siluetă se întoarse, ridicând cuţitul către spectatorii entuziasmaţi. Băiatul surâse şi scoase

ceva din mânecă. O lamă, mânjită în roşu, pe când o a treia rază clipi pe lângă ei, în beznă. Case văzu tăişul repezindu-se spre gâtlejul său, ca nuieluşa unui radiestezist.

Chipul dispăru într-un nor zumzăitor de explozii microscopice. Săgeţile lui Molly, câte douăzeci pe secundă. Băiatul tuşi o dată, convulsiv şi căzu peste picioarele lui Case.

Mergea spre tarabe, în umbre. Privi în jos, aşteptându-se să vadă acul acela de rubin ieşindu-i din piept. Nimic… O găsi pe fată. Fusese azvârlită la piciorul unei coloane din beton, cu ochii închişi. Mirosea a carne arsă. Mulţimea incanta numele învingătorului. Un vânzător de bere îşi ştergea robinetele cu o zdreanţă neagră. Un adidas alb sărise, nu se ştie cum, din piciorul fetei şi stătea lângă capul ei.

Mergi pe lângă perete! Curba de beton. Mâinile în buzunare. Nu te opri! Pe lângă chipuri care nu vedeau, toţi ochii înălţaţi spre imaginea câştigătorului, deasupra ringului. La un moment dat o faţă zbârcită, europeană, dansă în sclipirea unui chibrit, cu buzele ţuguiate în jurul ciotului scurt al unei pipe metalice. Iz de haşiş. Case continuă să meargă, fără să simtă nimic.

— Case! Oglinzile ei ieşiră din umbre mai adânci. Ai păţit ceva?

Înapoia femeii, ceva scheună şi bolborosi în întuneric.

Clătină din cap.

— Lupta s-a terminat, Case. E timpul să plecăm…

Încercă să treacă pe lângă ea, înapoi în beznă, unde cineva murea. Molly îl opri cu o mână pe piept.

— Prietenii bunului tău amic. Ţi-au omorât gagica. Nu prea ţi-ai ajutat prietenii în oraşul ăsta, aşa-i? Când ţi-am făcut profilul, am căpătat şi unul parţial al moşului, tipule. Pentru câţiva Noi, ar frige pe oricine. Ăla din spate spunea c-au prins-o când încerca să plaseze RAM-ul tău. Pentru ei era mai ieftin s-o mierlească şi să-l ia. Economiseau nişte bani… Cel cu laserul mi-a povestit totul. Noi am fost aici printr-o coincidenţă, însă am vrut să fiu sigură.

Gura îi era dură, buzele strânse într-o linie subţire.

Case îşi simţea creierii fierbând.

— Cine, articulă el, cine i-a trimis?

Molly îi întinse un săculeţ, pătat cu roşu, cu ghimbir conservat. Bărbatul văzu că mâinile ei erau lipicioase de sânge. Îndărătul lui, în umbre, cineva horcăi şi muri.

După examenul post-operatoriu de la clinică, Molly îl duse în port. Armitage aştepta. Închiriase o pernă. Ultimele imagini ale Chibei văzute de Case au fost colţurile negre ale sălilor de joc. Apoi o ceaţă coborî peste apa întunecată şi grămezile plutitoare de gunoaie.

Partea a doua

ACHIZIŢIILE

Capitolul 3

Acasă!

Acasă însemna AMBA, Lăbărţarea, Axa Metropolitană Boston-Atlanta…

Programaţi o hartă să indice frecvenţa schimburilor de informaţii, fiecare mie de megabiţi reprezentând un singur punct pe un ecran foarte mare, Manhattan şi Atlanta ar fi alb compact. Apoi ar începe să pulseze, acumularea datelor ameninţând supraîncărcarea simulării. Harta este gata să devină o novă. Răciţi-o! Creşteţi scara! Fiecare punct – un milion de megabiţi. La o sută de milioane megabiţi pe secundă, începeţi să distingeţi anumite străzi în mijlocul Manhattanului, contururile unor platforme industriale, vechi de o sută de ani, înconjurând centrul vechi al Atlantei…

Case se trezi dintr-un vis cu aeroporturi şi cu pantalonii negri ai lui Molly conducându-l prin mulţimile din Narita, Schipol, Orly… Se privi pe sine însuşi, cu o oră înaintea zorilor, cumpărând de la un chioşc un flacon plat din plastic, cu vodcă daneză.

Undeva jos, în rădăcinile din fier-beton ale Lăbărţării, un metrou împinse un val de aer stătut printr-un tunel. Metroul în sine era silenţios, alunecând pe perna inductivă, însă deplasarea aerului făcu tunelul să cânte, un bas coborât în subsonice. Vibraţiile ajunseră până în odaia unde se afla Case şi înălţară praful din crăpăturile parchetului uscat.

Deschizând ochii, o văzu pe Molly goală, puţin mai departe pe temperplastul roz şi foarte nou. Deasupra, lumina soarelui se filtra prin reţeaua pătată de funingine a unui luminator. O jumătate de metru pătrat de sticlă fusese înlocuit cu placaj, iar de acolo cobora un cablu gros şi cenuşiu, legănându-se la câţiva centimetri de duşumea. Se întoarse pe o parte şi-o privi respirând, sânii ei, curba unui şold conturată cu eleganţa funcţională a fuzelajului unui avion de vânătoare. Corpul era întreg, perfect, muşchii de balerină…

Încăperea era mare. Se ridică în capul oaselor. În afara patului lat şi roz, în odaie mai existau numai două genţi din

nailon, noi şi identice. Pereţi goi, nici o fereastră, o singură uşă de incendiu, din oţel vopsit în alb. Zidurile erau acoperite cu nenumărate straturi de vopsea latex albă. Spaţiu industrial… Cunoştea tipul acela de camere, genul de clădiri; locatarii lor operau în interzona unde asta nu era tocmai infracţiune, iar delictul nu constituia o artă în sine.

Se găsea acasă.

Coborî picioarele din pat. Duşumeaua era acoperită cu parchet din lemn, unele bucăţi lipsind, iar altele fiind desprinse. Îl durea capul. Îşi aminti de Amsterdam, altă încăpere, în partea de Oraş Vechi a Centrum-ului, clădiri bătrâne de secole. Molly revenind de pe malul canalului cu suc de portocale şi ouă… Armitage plecat într-o incursiune secretă, ei doi mergând dincolo de Piaţa Digului, până la un bar ştiut de ea pe o răscruce Digrack. Parisul era un vis neclar. Cumpărăturile… Molly îl purtase prin magazine.

Se ridică şi-şi trase o pereche mototolită de jeanşi negri, noi, azvârliţi pe jos şi îngenunche lângă genţi. Prima pe care o deschise aparţinea lui Molly; haine perfect împăturite şi gadgeturi micuţe, cu aspect costisitor. A doua geantă era ticsită cu lucruri despre care nu mai ţinea minte că le cumpărase: căni, benzi, un deck stimsim, haine cu etichete franceze şi italiene. Sub un tricou verde, găsi un pacheţel plat, învelit în stil origami, cu hârtie japoneză reciclată.

Hârtia se rupse când ridică pachetul, dinăuntru căzu o stea cu nouă colţuri, strălucitoare, înfigându-se în parchet.

— Suvenir, rosti Molly. Am văzut că trăgeai mereu cu ochiul la ele.

Se întoarse şi o văzu stând cu picioarele încrucişate pe pat şi scărpinându-se somnoroasă, pe burtă cu unghiile ei roşii.

— Mai târziu o să vină cineva să asigure locul, spuse Armitage. Stătea în cadrul uşii deschise, ţinând în mână o cheie magnetică, de tip vechi. Molly fierbea cafea pe o minusculă spirtieră nemţească, scoasă din geanta ei.

— Ce pot face şi eu, vorbi femeia. Am deja destule scule. Perimetru infrascan, urlători…

— Nu, zise Armitage închizând uşa. Vreau ceva ca lumea.

— Treaba ta… Molly purta un tricou negru din plasă şi pantaloni din bumbac, negri şi largi.

— Ai fost vreodată gabor, domnule Armitage? întrebă Case din locul unde stătea cu spatele rezemat de un perete.

Armitage nu era mai înalt decât Case, însă cu umerii săi laţi şi ţinuta milităroasă părea că umple uşa. Purta un costum italienesc sobru; în mâna dreaptă ţinea o valijoară neagră, din piele de viţel. Cercelul Forţelor Speciale dispăruse. Trăsăturile plăcute, inexpresive ofereau frumuseţea de rutină a buticurilor cosmetice, un amalgam conservator al chipurilor impuse de mass-media în ultimul deceniu. Strălucirea palidă a ochilor sporea impresia unei măşti. Case începu să regrete întrebarea.

— Vreau să zic că mulţi tipi din Forţe sfârşesc ca poliţişti. Sau securişti de corporaţie, adăugă Case stânjenit. Molly îi întinse o cană cu cafea aburindă. Chestia aia pe care i-ai pus să mi-o facă la pancreas; seamănă a rutină de gabor.

Armitage închise uşa şi traversă încăperea, venind în faţa cowboy-lui.

— Tu ai baftă, Case. Ar trebui să-mi mulţumeşti…

— Oare? Case suflă zgomotos în cafea.

— Îţi trebuia un pancreas nou. Cel pe care ţi l-am cumpărat te eliberează de o dependenţă periculoasă.

— Mulţumesc, da’ mie îmi plăcea dependenţa aia.

— Asta-i bine, pentru că ai o alta nouă.

— Cum adică? Case ridică privirea din cafea. Armitage rânjea.

— De pereţii principalelor tale artere, Case, sunt ataşate cincisprezece globule toxice. Globulele se dizolvă. Foarte încet, dar se dizolvă. Fiecare conţine o micotoxină. Eşti deja familiarizat cu efectul ei… Este cea primită în Memphis, de la foştii tăi patroni.

Case privi masca zâmbitoare.

— Ai timp să faci lucrul pentru care te angajez, dar atât. Fă-l şi te pot injecta cu o enzimă ce dizolvă legăturile globulelor, fără a le ataca pe ele. După aceea, îţi trebuie schimbat sângele. Altfel, globulele se topesc şi revii acolo unde te-am găsit eu. În concluzie, Case, ai nevoie de noi. Ai mare nevoie de noi, aşa cum aveai şi când te-am scos din mocirlă.

Case privi spre Molly. Femeia înălţă din umeri.

— Acum, coboară la liftul de marfă şi adu coletele dinăuntru. Armitage îi întinse cheia magnetică: Haide! O să-ţi facă plăcere. Va fi ca de Crăciun.

Vara în Lăbărţare, mulţimile de pe promenadă legănându-se precum firele de iarbă sub adierea vântului, un câmp de trupuri străbătut de volburi neaşteptate de cereri şi oferte…

Stătea lângă Molly, în lumina filtrată a soarelui, pe marginea unei fântâni din beton, secată, lăsând fluviul nesfârşit de feţe să recapituleze etapele vieţii sale. Întâi, un puşti cu ochi adumbriţi, un copil al străzii, cu braţele relaxate şi gata oricând, apoi un adolescent, chipul neted şi criptic înapoia ochelarilor roşii. Case îşi aminti o bătaie pe un acoperiş, la şaptesprezece ani, o luptă tăcută în strălucirea roză a geodezicelor sub zorile de zi.

Se foi pe beton, simţindu-l aspru şi rece prin bumbacul subţire şi negru. Nimic de aici nu semăna cu dansul electric de pe Ninsei. Aici era un alt vad, un alt ritm, cu aromele mâncărurilor la minut, parfumurilor şi transpiraţiei verii.

Cu deckul aşteptând, în mansardă, un Ono-Şendai Ciberspaţiu 7… Părăsiseră încăperea ticsită cu formele abstracte, albe ale ambalajelor din expandat, cu peliculele din plastic mototolite şi sutele de bobiţe risipite pe jos ca grindina Ono-Sendaiul; cel mai costisitor calculator Hosaka al anului următor; un monitor Sony; o duzină de discuri cu gheaţă de gradul corporaţiilor; un aparat Braun de cafea. Armitage aşteptase numai aprobarea lui Case.

— Unde a plecat? o întrebă Case pe Molly.

— Îi plac hotelurile. Cele mari. Lângă aeroporturi, dacă se poate. Hai să coborâm.

Femeia trăsese fermoarele unei veste vechi cu o duzină de buzunare de forme ciudate, surplus militar, şi-şi pusese o pereche uriaşă de ochelari de soare din plastic negru, acoperind complet oglinzile ei de insectă.

— Ştiai de rahatul ăsta cu toxinele? o întrebă lângă fântână. Ea clătină din cap. Crezi că-i adevărat?

— Poate da, poate nu. Oricum, e de efect.

— Ai idee cum pot afla?

— Nu, răspunse Molly şi ridică mâna dreaptă, făcând semnul tăcerii. Şmecheria asta e prea subtilă ca să se vadă pe un scanner. Degetele ei se mişcară din nou: aşteaptă! Şi oricum, nu cred că-ţi pasă. Te-am văzut cum mângâiai Sendai-ul; tipule, era pornografic… Izbucni în râs.

— Pe tine cum te are la mână? Cum a şmecherit-o pe

muncitoare?

— Mândrie profesională, băieţică, atâta tot. Iarăşi, semnul tăcerii. Hai să mâncăm ceva, da? Ouă, şuncă adevărată… Probabil c-o să te omoare, de atâta timp cât mănânci krill-ul ăla reconstruit din Chiba. Hai, luăm metroul până în Manhattan să dejunăm pe bune.

Neonul stins anunţa METRO HOLOGRAFIX cu majuscule prăfuite din tuburi de sticlă. Case îşi scoase o bucăţică de şuncă, rămasă între dinţii din faţă. Renunţase să mai întrebe unde mergeau şi de ce; nu primise drept răspuns decât ghionturi în coaste şi semnul tăcerii. Molly vorbea despre moda sezonului, despre sport, despre un scandal politic în California de care el nu auzise până atunci.

Privi spre capătul pustiu al străzii. O foaie de ziar zbură, purtată de vânt, peste intersecţie. Curenţi de aer ciudaţi în cartierul de est; ceva în legătură cu convecţia şi o scurgere în domuri. Case scrută firma stinsă prin geam. Hotărî că Lăbărţarea femeii nu era aceeaşi cu a lui. Molly îl condusese printr-o duzină de baruri şi cluburi necunoscute pentru el, aranjând afaceri, de obicei printr-o simplă încuviinţare din cap. Menţinând contacte…

Ceva se mişcă în umbra dinapoia lui METRO HOLOGRAFIX.

Uşa era o placă din tablă ondulată pentru acoperişuri. Înaintea ei, mâinile lui Molly executară un balet complicat de semne, pe care bărbatul nu-l putu urmări. Prinse numai simbolul „banilor”, degetul cel mare frecat de arătător. Uşa se deschise către înăuntru şi femeia îl conduse în mirosul de praf. Se găseau pe un fel de coridor, format din liane încâlcite de resturi înălţându-se de ambele părţi, pe pereţii acoperiţi de rafturi cu cărţi, sfărâmicioase. Vechiturile păreau ceva crescut acolo, licheni de metal contorsionat şi plastic. Putea distinge obiecte disparate, însă apoi se topeau, parcă înapoi în masă: măruntaiele unui Televizor atât de vechi, încât zărea cioturile din sticlă ale lămpilor, o antenă radar sfărâmată, o cutie din fibră cafenie, umplută cu ţevi de aliaje, corodate. Pe coridor se dărâmase un teanc enorm de reviste vechi şi trupurile verilor trecute priveau oarbe în sus, pe când el o urmă pe Molly printr-un canion îngust de fleacuri comprimate. Auzi uşa închizându-se înapoia lor. Nu privi îndărăt.

Tunelul se termina printr-o pătură veche, cazonă, fixată peste deschiderea unei uşi. Lumina albă ţâşni spre el, când femeia o dădu în lături.

Patru pereţi pătraţi din plastic alb, uniform, cu plafonul identic, podeaua din gresii albe de spital, dispuse într-o configuraţie de discuri uşor reliefate, anti-derapante. În mijloc se afla o masă pătrată din lemn, vopsită în alb şi patru scaune albe, pliante.

Bărbatul care clipea acum în uşă, înapoia lor, cu pătura căzându-i pe un umăr aidoma unei cape, părea că fusese proiectat într-un tunel aerodinamic. Avea urechile foarte mici, lipite de ţeasta îngustă, iar dinţii laţi din faţă, dezgoliţi în ceva ce nu era tocmai un surâs, erau înclinaţi puternic înapoi. Purta o haină veche din tweed şi în mâna stângă ţinea un fel de pistol. Îi scrută, clipi şi strecură armă într-un buzunar al hainei. Întinse mâna spre Case, apoi indică o placă din plastic alb, sprijinită lângă intrare. Case se apropie de ea şi văzu că era un sandviş solid de circuite, în deschiderea uşii. Degete iuţi, pătate de nicotină, îl fixară cu o margine albă din velcro. Un ventilator mascat începu să bâzâie.

— Timpul curge, vorbi individul îndreptându-se. Ştii tariful, Molly…

— Ne trebuie un scan, Finlandezule. Pentru implanturi.

— Mergi acolo, între piloni. Suie-te pe bandă. Dreaptă, aşa! Acum, întoarce-te, un trei sute şaizeci complet.

Case o privi rotindu-se între două coloane cu aspect fragil, ticsite cu senzori. Bărbatul scoase din buzunar un monitor micuţ şi-l studie.

— Ai ceva nou în cap, da… Siliciu placat cu carbon pirolitic. Un ceas, nu? Ochelarii tăi arată ca întotdeauna, carbon izotropic de temperatură joasă. Ai biocompatibilitate mai bună cu piroliticele, dar e treaba ta, aşa-i? Aceeaşi chestie şi pentru gheruţe.

— Treci aici, Case. Văzu un X negru pe podeaua albă. Răsuceşte-te încet…

— Tipu-i virgin. Bărbatul înălţă din umeri. Numai nişte lucrări dentare ieftine.

— Ai citit şi biologicele? Molly îşi desfăcu vesta verde şi-şi scoase ochelarii.

— Crezi c-aici e Mayo? Suie pe masă, puştiule, să tragem şi-o

biopsie. Chicoti, dezgolindu-şi mai mult dinţii galbeni: Nţţ! Pe cuvântul Finlandezului, bombonel, n-ai gândăcei şi nici bombe cortex. Vreţi să opresc ecranul?

— Atât cât îţi trebuie să pleci, Finlandezule. După aceea, ecran integral cât timp avem chef.

— Mie-mi convine, Moli. Tu plăteşti pe secundă.

Sigilară uşa înapoia lui, iar Molly răsuci unul din scaunele albe, aşezându-se, cu bărbia sprijinită pe antebraţe.

— Acum să vorbim. E locul cel mai izolat pe care mi-l pot permite.

— Despre ce să vorbim?

— Despre ceea ce facem.

— Ce facem?

— Lucrăm pentru Armitage.

— Zici că asta nu-i pentru el?

— Nu. Ţi-am văzut profilul, Case. Şi, odată, am văzut şi restul listei de achiziţii. Ai lucrat vreodată cu morţii?

— Nu. Îşi privi chipul în ochelarii femeii: Cred că aş fi putut. Mă pricep în meseria mea. Folosirea prezentului îl făcea nervos.

— Ştii că Dixie Linie-dreaptă e mort?

Case încuviinţă.

— Am auzit că inima…

— O să lucrezi cu re-construcţia lui. Zâmbi: El te-a învăţat şmecheriile, nu? El şi cu Quine. Apropo, îl cunosc pe Quine. Un găozar…

— Cineva are o înregistrare a lui McCoy Pauley? Cine? Case se aşeză, punându-şi coatele pe masă: N-aş crede. N-ar fi stat niciodată.

— Reţeaua Senzo. L-au plătit în mega, nici vorbă.

— Şi Quine e mort?

— N-am avut atâta baftă. E în Europa. El nu-i prins în asta.

— Păi, dacă-l avem pe Linie-dreaptă n-avem treabă. A fost cel mai bun. Ştiai că a murit cerebral de trei ori?

Molly aprobă din cap.

— EEG-ul lui era o linie dreaptă. Mi-a arătat benzile. „Băiatu era morrrt”.

— Uite ce-i, Case, încerc să aflu cine-i înapoia lui Armitage, chiar de când m-a angajat. Nu cred că-i un zaibatsu, un guvern, sau un subsidiar Yakuza. Armitage primeşte ordine. Ceva i-a spus să meargă în Chiba, să ia un drogo care se zbate pentru

ultima dată printre rataţi şi să cedeze un program în schimbul operaţiei care-l va repara. Cu ceea ce se putea obţine de pe piaţă pe programul ăla chirurgical, cumpăram douăzeci de cowboy de clasă mondială. Tu ai fost bun, dar nu chiar atât de bun… Îşi scărpină nasul.

— Pentru cineva totul are sens, vorbi bărbatul. Pentru cineva important.

— Nu mă laşi să dau în tine, rânji ea. Case, o să fie o rulare nasoală numai ca să punem mâna pe copia lui Linie-dreaptă. Reţeaua Senzo îl ţine zăvorât în cripta unei biblioteci din centru. Păzit ca la balamuc! În plus, Reţeaua Senzo ţine tot acolo toate materialele noi pentru sezonul de toamnă. Dacă le julim p-alea, ne doare-n cur de bani. Da' nu, trebuie să-l luăm numai pe Linie-dreaptă. Ciudat…

— Mda, totu-i ciudat. Tu eşti ciudată, hogeacu' ăsta-i ciudat şi cine-i ciudatul ăla mititel de-afară?

— Finlandezul e o legătură mai veche de-a mea. În principal, tăinuitor… Software. Chestia asta izolată e ceva secundar. Am obţinut însă ca Armitage să-l angajeze ca tehnician aşa că, atunci când o să apară, să nu te dai de gol că-l ştii. Te-ai prins?

— Da' Armitage ce-a pus să se dizolve în tine?

— Eu sunt uşor de momit, zâmbi Molly. Dacă cineva se pricepe la ceva, aia *este,* nu? Tu trebuie să te cuplezi, eu să mă bat.

O privi atent.

— Atunci, spune-mi ce ştii despre Armitage.

— Pentru început, nimeni cu numele ăsta n-a făcut parte din Pumnul Urlător. Am verificat. Asta nu înseamnă mare lucru. Nu seamănă cu nici una din pozele ălora care au scăpat. Înălţă din umeri: Mare rahat. Asta-i tot ce ştiu. Răpăi cu degetele pe spătarul scaunului: Dar tu eşti cowboy, nu? Adică, poate că ai putea trage cu ochiul, încheie ea zâmbind.

— O să mă omoare…

— Poate. Poate că nu. Cred c-are nevoie de tine, Case şi încă rău de tot. În plus, eşti un tip deştept, aşa-i? Îl poţi păcăli, cu siguranţă.

— Ce altceva mai e pe lista aia?

— Jucărele. Cele mai multe pentru tine. Plus un psihopat cu certificat, pe nume Peter Riviera. Un gagiu de-a dreptul periculos.

— Unde-i?

— Habar n-am. Da’ nu te mint, e soni rău. I-am văzut profilul. Se strâmbă: Nasol de tot. Se ridică, întinzându-se ca o felină: Batem palma, băiete? Umăr la umăr? Parteneri?

Case o privi:

— Am de unde alege, nu?

— Aia-i, cowboy, râse Molly.

— Matricea îşi are originea în jocurile electronice primitive, rosti vocea, în primele programe grafice şi experimentări militare cu plungere craniene.

Pe Sony, un război spaţial bidimensional se topi înapoia unei păduri de ferigi generate matematic, demonstrând posibilităţile spaţiale ale spiralelor logaritmice; documentare militare de un albastru rece, arzânde, animale de laborator conectate în sisteme de testare, căşti de feed-back pe circuitele de control pentru declanşarea focului la tancurile şi avioanele de luptă.

— Ciberspaţiul! O halucinaţie consenzitivă împărtăşită zilnic de miliarde de operatori legitimi, în fiecare naţiune, de copii învăţând concepte matematice… O reprezentare grafică a datelor extrase din băncile fiecărui calculator în sistemul uman. O complexitate inimaginabilă. Benzi de lumină aliniate în non-spaţiul minţii, roiuri şi constelaţii de date. Aidoma luminilor oraşelor, îndepărtate…

— Ce-i asta? întrebă Molly, pe când el opera selectorul de canale.

— Pentru puşti… Un flux discontinuu de imagini, pe măsură ce selectorul făcea ciclul. Închide, vorbi el spre Hosaka.

— Vrei să încerci acum, Case?

Miercuri… Opt zile de la trezirea în *Hotelul Ieftin,* lângă Molly.

— Vrei să plec, Case? Poate că singur ţi-e mai uşor…

— Nu, clătină el din cap. Rămâi, nu contează.

Îşi aranjă pe frunte banda din prosop negru, împotriva transpiraţiei, atent să nu mişte dermatrozii Sendai plaţi. Privi deckul ţinut în poală fără să-l vadă, zărind vitrina magazinului de pe Ninsei, shuriken-urile automate arzând în neonul reflectat. Ridică ochii; pe perete, chiar deasupra lui Sony, atârnase darul primit de la ea, fixându-l acolo cu o pioneză cu gămălia galbenă,

trecută prin gaura din centru.

Închise ochii.

Găsi tasta striată a alimentării.

Iar în bezna sângerie dinapoia ochilor, fosforele argintii fierbând dinspre marginea spaţiului, imagini hipnagogice, dispărând aidoma unei pelicule montate din cadre aleatorii. Simboluri, cifre, chipuri, o mandala neclară, fragmentată de informaţii vizuale.

Te rog, se rugă, *acum...*

Un disc cenuşiu, culoarea cerului din Chiba.

Acum...

Discul începu să se rotească, mai repede, devenind o sferă de un gri palid... Dilatându-se...

Şi pluti, înflorind pentru el, o jucărie origami din neon lichid, deplierea căminului său lipsit de distanţe, ţinutul lui, o tablă de şah 3D, transparentă, întinzându-se infinită. Ochi interior deschis către piramida stacojie, cu trepte, a Comitetului pentru Fisiune al Coastei Răsăritene, arzând dincolo de cuburile verzi ale Reprezentanţei Americane a Băncii Mitsubishi, iar sus şi foarte departe vedea braţele spirale ale sistemelor militare, de-a pururi intangibile pentru el.

Şi undeva, el râdea într-o mansardă vopsită în alb, degetele îndepărtate mângâiau deckul şi lacrimile eliberatoare îi brăzdau chipul.

Atunci când îşi scoase trozii, Molly plecase iar mansarda era cufundată în beznă. Se uită la ceas. Stătuse cinci ore în ciberspaţiu. Puse Ono-Sendaiul pe una din mesele cele noi şi se prăbuşi pe pat, trăgându-şi peste cap sacul de dormit din mătase neagră al lui Molly.

Dispozitivul de securitate fixat de uşa din oţel piui de două ori.

— Cerere de intrare, rosti. Subiectul este avizat de programul meu.

— Atunci, deschide-i. Case luă sacul de pe ochi şi se ridică în capul oaselor, aşteptându-se s-o vadă pe Molly, sau pe Armitage.

— Cristoase, hârâi un glas răguşit. Ştiu că gagica vede pe-ntuneric... O siluetă scundă păşi înăuntru şi închise uşa: Aprinde luminile, da?

Case se dădu jos şi pipăi după întrerupătorul de modă veche.

— Eu sunt Finlandezul, spuse Finlandezul, făcându-i cu ochiul.

— Case.

— Mă bucur. Se pare c-o să fac nişte hardware pentru şefu’ tău.

Finlandezul scoase din buzunar un pachet de Partagas şi-şi aprinse una… Mirosul tutunului cubanez umplu încăperea. Se îndreptă către masă, privind la Ono-Sendai.

— Pare de serie. Aranjez eu asta. Uite care-i problema ta, băiete. Luă din haină un plic mare, murdar, scutură scrumul pe duşumea şi extrase din plic un dreptunghi negru, fără semne distinctive: Prototipuri de fabrică, rosti el azvârlind obiectul pe masă. Le toarnă într-un bloc de policarbon. Nu poţi intra cu laserul fără să le pârleşti. Sunt minate pentru raze-x, ultrascan, Dumnezeu mai ştie ce. O să intrăm noi, da’ cei răi n-au odihnă, este? Împături cu atenţie plicul şi-l strecură înapoi sub haină.

— Ce este?

— În esenţă, un comutaor flip-flop. Bagă-l în Sendai, aici şi poţi avea acces la stimsim pe viu sau înregistrat fără să te mai decuplezi de la matrice.

— De ce?

— Habar n-am. Ştiu doar c-o pregătesc pe Molly cu un echipament de emisie, aşa că probabil o să ai acces la senzaţiile el. Finlandezul îşi frecă bărbia. Acu’ o să afli cât de strâmţi sunt jeanşi ăia eh?

Capitolul 4

Case stătea în mansardă cu dermatrozii fixaţi pe frunte, privind firele de praf dansând în lumina slabă pătrunsă prin luminătorul de deasupra. Într-un colţ al monitorului curgea o numărătoare inversă.

Cowboy-ii nu intră în stimsim, se gândi el, deoarece nu-i decât o jucărie pentru proaste. Ştia că trozii utilizaţi de el şi micuţa tiară din plastic atârnată de un deck stimsim erau în esenţă acelaşi lucru, iar matricea ciberspaţiu nu constituia decât o simplificare drastică a senzorialului omenesc, cel puţin în privinţa prezentării, însă stimsimul în sine îi apărea ca o multiplicare gratuită a recepţiilor carnale. Desigur, chestiile comerciale erau montate, aşa încât dacă pe Tally Isham o apuca durerea de cap în timpul unei scene, n-o simţeai.

Ecranul emise un semnal de avertizare de două secunde.

Noul comutator era cuplat la Sendai cu o bandă subţire de fibre optice.

Şi unu şi doi şi…

Ciberspaţiul apăru din punctele cardinale. Lin, îşi spuse, dar nu îndeajuns. Trebuie lucrat…

Apoi apăsă noul comutator.

Trecerea bruscă în celălalt trup… Matricea dispărută, un val de sunete şi culori… Femeia mergea pe o stradă aglomerată, pe lângă tarabe cu software uzat, cu preţurile zgâriate pe foi din plastic, frânturi muzicale din nenumărate difuzoare. Mirosul de urină, monomeri liberi, parfum, pateuri de Krill prăjit. Vreme de câteva secunde înfricoşătoare, se luptă neajutorat să controleze corpul ei. Apoi se retrase în pasivitate, deveni pasagerul dinapoia ochilor femeii.

Ochelarii nu păreau să atenueze lumina soarelui. Bănui că amplificatoarele încorporate compensau automat. Alfanumerice albastre clipeau timpul, jos, în stânga periferiei vizuale.

Limbajul trupului ei era derutant, stilul femeii, străin. Părea mereu gata să se izbească de cineva, însă oamenii dispăreau din calea ei, păşeau în lături, îi făceau loc.

— Cum merge, Case? Bărbatul auzi cuvintele şi o simţi

rostindu-le. Molly îşi strecură o mână sub haină şi vârful unui deget frecă uşor un sfârc sub mătasea caldă. Senzaţia îl făcu să-şi ţină răsuflarea. Femeia râse. Totuşi, legătura era unilaterală. El n-avea cum să-i răspundă.

Două străzi mai încolo, Molly ajunse la marginea lui Memory Lane. Case continuă să încerce să-i deplaseze ochii spre repere, pe care le-ar fi utilizat el ca să-şi găsească drumul. Pasivitatea situaţiei începea să-l irite.

Când atinse comutatorul, tranziţia în ciberspaţiu fu instantanee. Îşi tastă drumul în josul unui perete de gheaţă primitivă, aparţinând Bibliotecii Publice New York, numărând în mod automat ferestrele potenţiale. Reveni în senzorialul ei, în curgerea sinuoasă de muşchi, simţuri agere şi sclipitoare.

Se pomeni gândindu-se la mintea cu care împărţea senzaţiile acelea. Ce ştia despre ea? Că era o altă profesionistă; spusese că fiinţa ei, ca şi a lui, era ceea ce făcea să trăiască. Case cunoştea felul în care femeia se lipise de el, mai devreme, când se trezise, geamătul lor mutual de unitate, atunci când o posedase, faptul că-i plăcea cafeaua amară, după…

Destinaţia ei era unul din complexele de închiriere a software-ului ilicit, aliniate de-a lungul lui Memory Lane. Era linişte, tăcere. Cabine, de ambele părţi ale unui coridor central. Clienţii erau tineri, puţini dintre ei ieşiţi din adolescenţă. Toţi păreau să aibă mufe din carbon, implantate înapoia urechii stângi, dar Molly nu focaliza pe ei. Tejghelele din faţa cabinelor etalau sute de lamele de microsoft, fragmente ascuţite din siliciu colorat, montate sub calote dreptunghiulare, transparente pe pătrate de carton alb. Femeia merse la cea de-a şaptea cabină de pe peretele sudic. Înapoia tejghelei, un băiat cu ţeasta rasă privea în gol, o duzină de vârfuri microsoft ieşind din mufa dinapoia urechii.

— Larry, mă auzi, tipule?

Se deplasă în faţa lui. Ochii băiatului o priviră. Se ridică de pe scaun şi trase din mufă o lamelă roşu ţipător, cu o unghie murdară.

— Bună, Larry.

— Molly, încuviinţă el din cap.

— Am ceva de lucru pentru prietenii tăi.

Larry luă din buzunarul cămăşii sale tip sport, roşie, o cutiuţă plată din plastic şi o deschise, introducând microsoftul lângă

altele. Ezită puţin, alese un cip negru, lucios, puţin mai lung decât celelalte şi-l strecură lin în craniu. Ochii i se îngustară.

— Molly are un călăreţ, vorbi el, şi lui Larry nu-i place asta.

— Hei, făcu ea, n-am ştiut că eşti atât de… sensibil. Sunt impresionată. Costă mult, să fii aşa sensibil…

— Vă cunosc, doamnă? Îi revenise privirea pierdută: Vreţi să cumpăraţi nişte softuri?

— Le caut pe Moderne.

— Ai un călăreţ, Molly. Asta spune, ciocăni el lamela neagră. Altcineva vede prin ochii tăi.

— Partenerul meu.

— Spune-i să plece.

— Am ceva pentru Panterele Moderne, Larry.

— Despre ce vorbiţi, doamnă?

— Case, pleacă, zise Molly şi el apăsă comutatorul, revenind instantaneu în matrice. Pentru câteva secunde, post imaginile complexului de software rămaseră suspendate în zumzetul calm al ciberspaţiului.

— Panterele Moderne, se adresă, el spre Hosaka, scoţând trozii. Cinci minute.

— Ready, spuse calculatorul.

Nu era o denumire cunoscută de Case. Ceva nou, ceva apărut pe când era în Chiba. Moda târa tinerii din Lăbărţare cu viteza luminii; subculturi întregi se puteau ridica peste noapte, durând câteva luni, apoi dispărând complet.

— Go, zise el.

Hosaka se cuplase la evantaiul său de biblioteci, ziare şi servicii de ştiri.

Rezumatul începu cu o imagine încremenită vreme îndelungată, pe care Case o crezu iniţial un colaj: chipul unui băiat, decupat din altă imagine şi suprapus peste fotografia unui zid mâzgălit cu vopsea. Ochi negri, cute epicantice, rezultate evident în urma chirurgiei, un văl mânios de acnee peste obrajii palizi şi înguşti. Hosaka porni stop-cadrul; băiatul se mişcă, plutind cu graţia sinistră a unui mim, prefăcându-se că este un animal de pradă din junglă. Corpul lui era aproape invizibil, un desen abstract aproximând cărămizile zgâriate ce alunecau uşor peste salopetă strânsă. Policarbon mimetic.

Imaginea pe Dr. Virginia Rambali, Sociologie, NYU, numele, catedra şi şcoala pulsând pe ecran în alfanumerice roz.

— Datorită acestei predilecţii pentru acte aleatorii de violenţă suprarealistă, vorbi cineva, telespectatorilor noştri le-ar veni greu să înţeleagă de ce continuaţi să insistaţi că fenomenul nu reprezintă o formă de terorism.

Dr. Rambali zâmbi.

— Întotdeauna există un punct de unde teroristul încetează să manipuleze gestaltul mass-media. Un punct în care violenţa poate înregistra o escaladă, dar dincolo de care teroristul a devenit simptomatic pentru însuşi gestaltul mediei. Terorismul, aşa cum îl înţelegem în mod obişnuit, este direct legat de media. Panterele Moderne diferă de ceilalţi terorişti exact prin gradul lor de conştiinţă de sine, prin faptul că-şi dau seama de măsura în care media separă actele teroriste de intenţia lor sociopolitică originală…

— Ajunge, spuse Case.

Case le întâlni pe primele Moderne la două zile după ce vizionase rezumatul Hosaka. Modernele, decisese el, erau o versiune contemporană a Super Savanţilor de la sfârşitul adolescenţei sale. În Lăbărţare exista un fel de ADN fantomatic al adolescenţei, ceva purtând preceptele codificate ale numeroaselor sub-culturi de moment şi reconstruindu-le din când în când. Panterele Moderne reprezentau o variantă mai soft a Savanţilor. Dacă tehnologia ar fi fost la îndemână, Super Savanţii ar fi avut, cu toţii, mufe ticsite cu microsofturi. Stilul era cel important, iar stilul era acelaşi. Modernele erau mercenari, amatori de glume macabre, tehnofetişişti nihilişti.

Cel apărut în uşa mansardei cu o cutie de dischete de la Finlandez era un băiat cu glas scăzut, pe nume Angelo. Chipul lui era o grefă simplă crescută pe colagen şi polizaharide din cartilaj de rechin, netedă şi hidoasă. Era una dintre cele mai urâte operaţii de chirurgie selectivă văzute de Case vreodată. Când Angelo zâmbi, dezvăluind caninii de animal, ascuţiţi ca briciul, bărbatul se simţi ceva mai uşurat. Transplant de rădăcini dentare. Mai văzuse aşa ceva.

— Nu trebuie să-i laşi pe puţoi să mărească distanţa între generaţii, spuse Molly. Case încuviinţă, absorbit de configuraţiile gheţii Reţelei Senzo.

Asta era. Asta era el, ceea ce însemna el, fiinţa lui… Uita să mănânce. Molly lăsa farfurii din carton cu orez şi tăvi din plastic

cu sushi, pe colţul mesei lungi. Uneori, Case refuza să părăsească deckul pentru a folosi toaleta chimică, instalată de ei într-un colţ al mansardei. Structurile gheţii apăreau şi se schimbau pe ecran, în vreme ce el căuta fisurile, ocolea capcanele evidente şi carta traseul pe care avea să-l urmeze prin gheaţa Reţelei Senzo. Era o gheaţă bună. Minunată! Configuraţiile ei ardeau acolo, pe când Case stătea cu braţul pe sub umerii lui Molly, privind roşul zorilor prin grătarul din oţel al luminătorului. Labirintul lui multicolorat era primul lucru zărit atunci când se trezea. Se ducea drept la deck, fără să se mai îmbrace şi se cupla. Tăia. Lucra. Pierdu socoteala zilelor.

Uneori, adormind, de obicei când Molly era plecată într-una din expediţiile ei de recunoaştere, cu Modernele pe care le angajase, reveneau imagini din Chiba. Feţe şi neonul de pe Ninsei. Odată se trezi dintr-un vis confuz despre Linda Lee, fără să-şi poată aminti cine era femeia, sau ce însemnase pentru el. Când îşi reamintea, se cupla şi lucra câte nouă ore în şir.

Tăiatul gheţii Reţelei Senzo dură nouă zile.

— Am spus o săptămână, mormăi Armitage, fără să-şi poată ascunde satisfacţia, atunci când Case îi arătă planul rulării. Ţi-ai permis cam mult timp liber.

— Rahat, răspunse bărbatul, zâmbind spre ecran. Am făcut o treabă bună, Armitage.

— Da, însă nu lăsa să ţi se urce la cap. Prin comparaţie cu ceea ce te-ar putea aştepta, ăsta-i un joc video.

— Te iubesc, Pisică Mamă, şopti omul de legătură al Panterelor Moderne. În căştile lui Case, vocea lui era modulată static.

— Atlanta, Cloşcă. Se pare, go. Go, înţeles? Glasul lui Molly era cu puţin mai distinct.

— A auzi înseamnă a te supune.

Modernele foloseau o arteră din plasă de sârmă galvanizată în New Jersey ca să retransmită semnalul codificat unui satelit Fiii Regelui Cristos, aflat pe orbită geosincronă deasupra Manhattanului. Priveau operaţiunea ca pe o băşcălie mai complicată şi alegerea comsateliţilor părea să fi fost intenţionată. Semnalele lui Molly erau emise dintr-o antenă-umbrelă de un metru, epoxată de acoperişul turlei din sticlă neagră al unei bănci, aproape tot atât de înaltă cât clădirea

Reţelei Senzo.

Atlanta. Parola era simplă. Din Atlanta la Boston, la Chicago, la Denver, câte cinci minute pentru fiecare oraş. Dacă cineva reuşea să intercepteze mesajul lui Molly, să-l decodifice şi să-i sintetizeze glasul, codul le-ar fi anunţat pe Moderne. Dacă femeia rămânea mai mult de douăzeci de minute în clădire, avea toate şansele să nu mai iasă deloc.

Case termină cafeaua, fixă trozii şi-şi scărpină pieptul pe sub tricoul negru. Avea doar o vagă idee asupra ceea ce plănuiau Panterele Moderne ca diversiune pentru securiştii Reţelei Senzo. Sarcina lui era să se asigure că programul intrus, scris de el, avea să intre în sistemele Reţelei Senzo atunci când avea Molly nevoie. Privi numărătoarea din colţul ecranului. Doi... Unu!

Se cuplă şi declanşă programul.

— Linia unu, hârâi omul de legătură, unicul sunet auzit de Case pe când plonjă prin straturile sclipitoare de gheaţă ale Reţelei Senzo. Perfect! Verificarea lui Molly. Apăsă pe stimsim şi o trecu în senzorialul său.

Codificatorul tulbura puţin recepţia vizuală. Femeia se afla înaintea unui zid din oglinzi împestriţate cu aur, în recepţia vastă şi albă a clădirii, mestecând gumă, aparent fascinată de propria ei imagine. Cu excepţia perechii de ochelari de soare uriaşi, acoperindu-i oglinzile înserate, reuşea să pară aparţinând locului, o altă turistă sperând s-o întrezărească pe Tally Isham. Purta o pelerină roz din plastic, o plasă albă de păr, pantaloni albi, largi, după o croială la modă în Tokio cu un an în urmă. Zâmbea prosteşte şi pocnea din gumă. Lui Case îi veni să râdă. Putea simţi banda micropor lipită peste coastele ei, şi aparatele mici şi plate de sub această: radioul, stimsimul, codificatorul. Laringofonul, lipit de gât, arăta precum un dermadisc analgezic. În buzunarele pelerinei roz, mâinile se flexau sistematic, executând o serie de exerciţii de relaxare. Îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama că senzaţia aparte din vârful degetelor ei era cauzată de lame, parţial avansate, apoi retrase.

Comută înapoi. Programul ajunsese la a cincea poartă. Privi spărgătorul de gheaţă pulsând şi schimbându-se în faţa lui, abia dându-şi seama că degetele îi lunecau peste deck, făcând ajustări minore. Plane translucide de culoare se amestecau aidoma cărţilor de joc. Ia una, se gândi el, orice carte...

Poarta se topi înapoi. Râse… Gheaţa Reţelei Senzo îi acceptase intrarea ca un transfer de rutină din consorţiul complexului Los Angeles. Era înăuntru. Îndărătul său, subprogramele virale se desfăceau, topindu-se în substanţa codului porţii, gata să respingă adevăratele date Los Angeles, atunci când soseau.

Comută iarăşi. Molly trecea pe lângă tejgheaua circulară, enormă, din fundul recepţiei.

12:01:20, sclipi afişajul în nervul ei optic.

La miezul nopţii, sincronizat cu cipul dindărătul ochilor lui Molly, omul de legătură din Jersey dăduse comanda: „Linia unu!” Nouă Moderne, risipite pe două sute de mile din Lăbărţare, formaseră simultan URG MAX de la telefoane publice. Fiecare Modernă rosti câteva fraze pregătite, închise şi se topi în noapte, scoţându-şi mănuşile chirurgicale. Nouă departamente de poliţie şi agenţii publice de securitate absorbeau informaţia că o sub-sectă obscură a fundamentaliştilor creştini militanţi revendica introducerea unor nivele clinice de agent psihoactiv interzis, cunoscut sub denumirea de Nouă Albastru, în sistemul de ventilaţie al Piramidei Reţelei Senzo. Nouă Albastru, denumit Îngerul Dureros în California, determinase paranoia acută şi psihoză omicidă la optzeci şi cinci la sută din subiecţii trataţi experimental.

Case apăsă comutatorul când programul lui ţâşnea prin porţile subsistemului controlând securitatea arhivei de cercetare a Reţelei Senzo. Se trezi păşind într-un lift.

— Scuzaţi-mă, sunteţi angajată? Paznicul înălţă sprâncenele. Molly pocni din gumă.

— Nu, răspunse ea, înfigându-şi primele două încheieturi ale degetelor de la mâna dreaptă în plexul solar al bărbatului. Când acesta se cocârjă, pipăind după semnalizatorul de la centură, Molly îl izbi din lateral, trimiţându-l cu capul în peretele ascensorului.

Mestecând acum mai rapid, femeia atinse ÎNCHIDERE UŞĂ şi STOP pe panoul luminat. Scoase din buzunarul hainei o cutie neagră şi introduse un fir în broasca încuietorii ce asigura circuitele panoului.

Panterele Moderne aşteptară patru minute după prima lor mişcare, apoi injectară a doua doză de informaţii false, pregătite cu atenţie. De data aceasta, o introduseră direct în sistemul video intern al clădirii Reţelei Senzo.

La 12:04:03, fiecare ecran dinăuntru clipi vreme de optsprezece secunde cu o frecvenţă ce produse crize epileptice unui număr important dintre angajaţii Reţelei Senzo. După aceea, ceva vag, asemănător unui chip uman, acoperi ecranele; cu trăsăturile extinse peste întinderi asimetrice de oase, aidoma unei proiecţii Mercator obscene. Buzele albastre se deschiseră umede, odată cu mişcarea maxilarului prelung şi deformat. Ceva, poate un braţ, asemănător unui mănunchi roşu de rădăcini noduroase, bâjbâi spre lentila aparatului, se tulbură şi dispăru. Imagini subliminale, rapide de contaminare: desene ale sistemului de alimentaţie cu apă al clădirii, mâini înmănuşate manipulând vase de laborator, ceva căzut în beznă, un plescăit slab… Banda audio, cu intensitatea reglată astfel încât viteza, era de două ori mai mică decât cea standard de playback, făcea parte dintr-o emisiune de ştiri, veche de o lună, oferind amănunte asupra potenţialelor utilizări militare ale unei substanţe ştiute drept HsG, o biochimică guvernând viteza de creştere a scheletului uman. Supradozele de HsG influenţau anumite celule osoase, accelerând creşterea până la o mie la sută.

La 12:05:00 nucleul împlătoşat în oglinzi al consorţiului Reţeaua Senzo conţinea peste trei mii de angajaţi. La cinci minute după miezul nopţii, când mesajul Modernelor se încheie într-o explozie de ecran alb, Piramida Reţelei Senzo răcni.

Şase perne din NYPD[1] Tactical, răspunzând posibilităţii existenţei de Nouă Albastru în sistemul de ventilaţie al clădirii, convergeau asupra Piramidei Reţelei Senzo. Toate aveau aprinse luminile de alarmă. Un elicopter AMBA Desfăşurare Rapidă decola de pe platforma lui, de pe Riker.

Case lansă al doilea program. Un virus proiectat cu grijă atacă substanţa codului, ecranând comenzi de custodie bazice pentru subsolul care adăpostea materiale de cercetare ale Reţelei Senzo.

— Boston, se auzi glasul lui Molly. Sunt jos.

---

1 New York Police Departament.

Case comută şi zări peretele gol al liftului. Femeia desfăcea fermoarul pantalonilor ei albi. Acolo, lipit cu micropor, se găsea un pacheţel, de aceeaşi culoare cu glezna ei sidefie. Îngenunche şi dezlipi banda. Dungi roşiatice pâlpâiră peste policarbonul mimetic, când despături costumul Modernelor. Dezbrăcă pelerina roz, o azvârli lângă pantaloni şi începu să tragă salopeta peste plasa albă de pe cap.

12:06:26

Virusul lui Case sfredelise o fereastră prin gheaţa de comandă a arhivei. Bătu pe taste până înăuntru şi găsi un spaţiu albastru infinit, presărat cu sfere în culori codificate, aşezate pe o reţea rigidă de neon bleu. În non-spaţiul matricii, interiorul unei construcţii realizate pe baza datelor receptate poseda dimensiuni subiective nelimitate; calculatorul-jucărie al unui copil, cuplat prin Sendai-ul lui Case, ar fi arătat întinderi nesfârşite de vid, în care atârnau câteva comenzi bazice. Case începu să introducă secvenţa cumpărată de Finlandez de la un marinar din eşalonul de mijloc, având probleme cu drogurile. Începu să lunece prin sfere, ca pe nişte şine invizibile.

Aici! Asta!

Tastându-şi drumul în sferă, cripta de neon albastru şi geros de deasupra lui, mată şi lucioasă precum sticla îngheţată, lansă un subprogram ce determina anumite modificări în comenzile de custodie centrale.

Acum, afară. Întorcându-se lin, virusul reîmpletind ţesătura ferestrei…

Terminat!

În recepţia Reţelei Senzo, două Pantere Moderne stăteau atente înapoia unei maşinării scurte, dreptunghiulare, filmând isteria cu o cameră video. Amândoi purtau salopete cameleonice.

— Tacticalele pulverizează baricade din plast, observă unul dintre ei în laringofon. Rapizii continuă să încerce aterizarea.

Case apăsă clapa stimsimului şi intră direct în agonia osului rupt. Molly era rezemată de peretele cenuşiu al unui coridor lung, gâfâind neregulat. Bărbatul reveni imediat în matrice, o linie albă şi fierbinte de durere topindu-se în coapsa stângă.

— Ce se întâmplă, Cloşcă? întrebă legătura.

— Nu ştiu, Tăietor. Mama nu vorbeşte. Aşteaptă…

Programul lui Case cicla. O singură linie de neon purpuriu, subţire cât un fir de păr, se extinse din centrul ferestrei refăcute spre conturul schimbător al spărgătorului său de gheaţă. N-avea timp de aşteptat. Inspirând adânc, comută din nou.

Molly făcu un singur pas, încercând să-şi sprijine greutatea de zidul întins. Mâneca uniformei strălucea de sânge proaspăt. Întrezărirea sfărâmăturilor unui antişoc din fibră de sticlă. Vederea lui părea că se îngustase, ajungând ca un tunel. După al treilea pas, Case răcni şi se trezi înapoi în matrice.

— Cloşca? Boston, băiete… Vocea ei, crispată de durere. Tuşi: O mică problemă cu băştinaşii. Cred că unul mi-a rupt piciorul.

— Ce-ţi trebuie, Pisică Mamă? Glasul omului de legătură era neclar, aproape pierdut înapoia paraziţilor.

Case se forţă să comute înapoi. Molly era rezemată de perete, sprijinindu-se cu toată greutatea în piciorul drept. Bâjbâi prin buzunarul costumului de camuflaj şi scoase o foaie din plastic, pe care se reliefa un curcubeu de dermadiscuri. Alese trei şi le apăsă cu degetul mare, puternic, pe încheietura stângă, peste vene. Şase mii de micrograme de analog endorfin se abătură ca un baros asupra durerii, sfărâmând-o. Spinarea femeii se arcui convulsiv. Valuri roz de căldură îi scăldară coapsele. Gemu şi se relaxă încetişor.

— Gata, Cloşcă. Gata… Vreau însă echipa medicală când ies. Zi-le alor mei. Tăietorul, sunt la două minute de ţintă. Poţi ţine?

— Spune-i că sunt cuplat şi ţin, interveni Case.

Molly începu să şchiopăteze pe coridor. Când privi înapoi, Case zări trupurile prăbuşite a trei securişti din Reţeaua Senzo. Unul dintre ei părea că n-are ochi.

— Tacticalele şi Rapizii au sigilat parterul, Pisică Mamă. Baricade de plast… Recepţia devine nasoală.

— Şi aici e cam nasol, răspunse Molly, strecurându-se printre două uşi din oţel gri. Aproape am ajuns, Tăietor.

Case trecu în matrice şi-şi desprinse trozii de pe frunte. Era scăldat în sudoare. Îşi şterse fruntea cu un prosop, sorbi puţină apă din bidonul de lângă Hosaka şi verifică harta arhivei de pe ecran. Un cursor roşu, pulsator, se târa prin reprezentarea unei uşi. La numai câţiva milimetri de punctul verde, indicând poziţia construcţiei lui Dixie Linie-dreaptă. Se întrebă ce păţea la picior, când umbla în felul acela. Cu suficient analog endorfin, Molly

putea merge pe o pereche de cioburi însângerate. Mai strânse harnaşamentul de la nailon, care-l fixa de scaun şi puse trozii la loc.

Rutină acum: trozi, cuplat şi comutat.

Arhiva conţinând cercetarea Reţelei Senzo era o zonă de depozitare; materialele de acolo trebuiau mişcate fizic, înainte de a putea intra în interfaţă. Molly şchiopăta între rânduri de casete cenuşii, identice.

— Zi-i: încă cinci şi a zecea la stânga, Cloşcă, vorbi Case.

— Încă cinci şi a zecea la stânga, Pisică Mamă, repetă legătura.

Femeia coti la stânga. O bibliotecară albă la faţă, dârdâia între două seifuri, cu obrajii uzi şi privirea pierdută. Molly o ignoră. Case se întrebă ce făcuseră Modernele ca să provoace spaima aceea. Ştia că era ceva legat de o falsă ameninţare, dar fusese prea absorbit de gheaţă ca să asculte explicaţia lui Molly.

— Asta-i, spuse el, însă femeia se oprise deja în faţa seifului conţinând construcţia. Liniile lui îi aminteau lui Case de corpurile de bibliotecă Neo-Aztece în anticamera lui Julie Deane.

— Hai, Tăietorule, zise Molly.

Case comută pe ciberspaţiu şi trimise o comandă pulsatoare în josul firului purpuriu care străpungea gheaţa bibliotecii. Cinci sisteme de alarmă separate au fost convinse că erau în continuare operative. Cele trei încuietori complicate dezactivară, deşi se apreciau tot închise. Banca centrală a arhivei suferi o modificare neimportantă în memoria ei permanentă; construcţia fusese luată, prin ordin executiv, cu o lună în urmă. Dacă un bibliotecar ar fi căutat autorizaţia de mutare, ar fi găsit înregistrările şterse.

Uşa se deschise pe balamale silenţioase.

— 0467839, spuse Case iar Molly luă dinăuntru o unitate de stocare neagră. Semăna cu încărcătorul unei carabine de calibru mare şi avea feţele acoperite de decalcuri de avertizare şi plăcuţe de securitate.

Molly închise uşa seifului; Case comută.

Retrase firul prin gheaţa arhivei. Reveni rapid în programul său, declanşând automat un sistem de retragere completă. Porţile Reţelei Senzo vâjâiră pe lângă el, pe când se întorcea, subprogramele spiralând înapoi în miezul spărgătorului de gheaţă, pe măsură ce trecea pe lângă porţile unde staţionaseră.

— Terminat, Cloşcă, vorbi el şi se lăsă moale în scaun. După concentrarea asupra unei rulări efective, putea rămâne cuplat, menţinând totuşi conştiinţa propriului trup. Reţelei Senzo îi trebuiau câteva zile să descopere furtul. Cheia ar fi fost devierea transferului Los Angeles, care coincidea prea exact cu cacialmaua Modernelor. Se îndoia că cei trei securişti întâlniţi de Molly pe coridor aveau să supravieţuiască şi să relateze ce se petrecuse. Comută.

Ascensorul, cu cutia neagră a lui Molly lipită lângă panoul de comandă, rămăsese acolo unde fusese oprit. Paznicul zăcea ghemuit pe duşumea. Abia acum Case observă derma de pe gâtul său. Ceva de-al lui Molly, care să-l ţină sub control. Ea păşi peste corpul paznicului şi dezlipi cutia neagră înainte de-a apăsa pe RECEPŢIE.

Când uşa liftului fâsâi, deschizându-se, o femeie se retrase din mulţime mergând cu spatele, intră în ascensor şi se izbi cu capul de peretele din spate. Molly o ignoră şi se aplecă să dezlipească derma de pe gâtul paznicului. Lovi după aceea, cu piciorul, pantalonii cei albi şi pelerina roz, azvârlindu-le din dreptul uşii, aruncă ochelarii negri după ei şi-şi trase pe frunte gluga salopetei. În buzunarul de cangur al costumului, construcţia îi apăsa sternul la fiecare mişcare. Ieşi din lift.

Case mai asistase la scene de panică, dar niciodată într-un loc închis.

Angajaţii Reţelei Senzo, revărsându-se din ascensoare, se năpustiseră către uşile ce dădeau în stradă, dar se loviseră de baricadele din plastic ale Tacticalelor şi armele paralizante ale Rapizilor AMBA. Cele două agenţii, convinse că stăvileau o hoardă de ucigaşi potenţiali, cooperau cu un grad de eficienţă neobişnuit. Dincolo de sfărâmăturile împrăştiate ale uşilor principale, baricadele erau acoperite cu trei straturi de trupuri. Bubuiturile seci ale puştilor anti-demonstraţii alcătuiau fundalul permanent pentru zgomotele mulţimii deplasându-se înainte şi înapoi pe podeaua din marmură a recepţiei. Case nu mai auzise niciodată asemenea zgomot.

Se părea că nici Molly…

— Isuse, făcu ea şi ezită. Era o senzaţie insuportabilă, ieşind la suprafaţă printr-o bulboană înfricoşătoare de spaimă copleşitoare şi nestăvilită. Podeaua recepţiei era acoperită de corpuri, haine, sânge şi imprimate galbene călcate în picioare.

— Hai, surioară! O ştergem!

Ochii celor două Moderne priveau din culorile învolburându-se nebuneşte ale policarbonului, salopetele neizbutind să ţină pasul cu confuzia formelor şi nuanţelor dezlănţuite înapoia lor.

— Eşti paradită? Haide! Te duce Tommy.

Tommy întinse celuilalt o cameră video învelită în policarbon.

— Chicago, rosti Molly, sosesc.

Apoi se prăbuşi, nu pe marmura alunecoasă din pricina sângelui şi vărsăturilor, ci într-un hău cald, în tăcere şi beznă.

Şeful Panterelor Moderne, care se prezentase cu numele de Lupus Yonderboy, purta o salopetă din policarbon cu dispozitiv de înregistrat, permiţându-i să reproducă, la cerere, fundaluri. Cocoţat pe marginea mesei lui Case, aidoma unul gargui, îi privea pe Case şi Armitage cu ochi adumbriţi. Zâmbi. Avea părul roz. O pădure multicoloră de microsofturi se zbârlea înapoia urechii sale stângi; urechea era ascuţită, cu un smoc de păr trandafiriu. Pupilele îi fuseseră modificate să absoarbă lumina, precum pisicile. Case îi privi salopeta schimbându-şi culoarea şi aspectul.

— Aţi lăsat să vă scape de sub control, vorbi Armitage. Stătea în mijlocul mansardei, ca o statuie, învelit de faldurile negre şi lucioase ale unui balonzeid ce părea scump.

— Haos, domnule X, răspunse Lupus Yonderboy. Acesta e stilul şi ţelul. Asta-i lovitura noastră de bază. Tipa noastră ştie. Noi tratăm cu ea. Nu cu tine, domnule X. Costumul său avea acum un desen ciudat, cu modele ascuţite în bej şi purpuriu pal. Ea avea nevoie de echipa medicală. Este cu ei. O s-avem grijă de ea. Totu-i perfect. Surâse iarăşi.

— Plăteşte-i, zise Case.

Armitage îl fulgeră cu privirea.

— N-avem marfa.

— Este la tipa voastră, interveni Yonderboy.

— Plăteşte-i.

Armitage se apropie de masă, călcând ţeapăn şi scoase trei pachete groase de Yeni Noi din buzunarele balonzeidului.

— Vrei să-i numeri? îl întrebă pe Yonderboy.

— Nu, făcu Pantera Modernă. O să plăteşti. Eşti un domn X. Plăteşti ca să rămâi aşa. Nu domnul Cutare.

— Sper că asta nu-i o ameninţare, se încruntă Armitage.

— E o afacere, răspunse Yonderboy, îngrămădind banii în singurul buzunar de pe pieptul salopetei.

Telefonul sună. Case răspunse.

— Molly. Întinse el telefonul spre Armitage.

Când Case părăsi clădirea, geodezicele Lăbărţării se luminau în cenuşiul dinaintea zorilor. Îşi simţea membrele îngheţate şi deconectate. Nu putuse dormi. Se săturase de mansardă. Lupus plecase, apoi Armitage, iar Molly se afla undeva, într-o chirurgie. Vibraţii sub picioare când un tren fâşâi mai departe. Sirene dopplerând în distanţă.

Cotea la întâmplare, cu gulerul ridicat, cocoşat într-o nouă jachetă din piele, aruncând în rigolă prima dintr-un lanţ de Yeheyuare şi aprinzând alta. Încercă să-şi închipuie globulele cu toxine ale lui Armitage, dizolvându-se în sângele său, membrane microscopice subţiindu-se în timp ce el mergea. Nu părea adevărat. Aşa cum nu păruseră nici frica şi agonia văzute prin ochii lui Molly în recepţia Reţelei Senzo. Se pomeni încercând să-şi amintească feţele celor trei pe care-i ucisese în Chiba. Pe bărbaţi nu-i mai ţinea minte; femeia i-o readucea în memorie pe Linda Lee. Un triciclu rablagit, cu geamuri-oglindă, zdrăngăni pe lângă el, transportând cilindri goi din plastic.

— Case!

Păşi în lateral, asigurându-şi instinctiv spatele la zid.

— Am un mesaj pentru tine. Costumul lui Lupus Yonderboy cicla prin culorile primare: Pardon! Nu-am vrut să te sperii.

Case îşi îndreptă spatele, cu mâinile în buzunarele jachetei. Era cu un cap mai înalt decât Moderna.

— Trebuie să fii atent Yonderboy.

— Mesajul este: Iarnă Mută. Repetă cuvintele, silabisindu-le.

— De la tine? păşi Case spre el.

— Nu. Pentru tine.

— De la cine?

— Iarnă Mută, repetă Yonderboy, încuviinţând, legănându-şi creasta de păr roz. Salopetă deveni negru mat, o umbră de indigo pe betonul vechi. Execută un fel de dans straniu, rotind braţele negre şi subţiri, apoi dispăru. Nu. Acolo! Gluga ridicată, ascunzând rozul, costumul cu nuanţa exactă a cenuşiului, împestriţat şi pătat aidoma trotuarului pe care stătea. Ochii îi reflectară roşul unui stop. După aceea, dispăru cu adevărat.

Case închise ochii şi-i frecă cu degete amorţite, rezemându-se de zidul coşcovit.

Ninsei fusese cu mult mai simplu.

Capitolul 5

Echipa medicală angajată de Molly ocupa două etaje ale unei clădiri-stelaj anonime, lângă centrul vechi din Baltimore. Blocul era modular, ca o variantă gigantică a *Hotelului Ieftin,* fiecare sicriu lung de patruzeci de metri. Case o întâlni pe Molly ieşind dintr-unul care purta însemnul complicat al unui GERALD CHIN, DENTIST. Femeia şchiopăta.

— Zice că dacă dau cu şutu', o să cadă.

— M-am lovit de-un prieten de-al tău, spuse Case. O Modernă.

— Da? Cine?

— Lupus Yonderboy. Avea un mesaj. Îi întinse un şerveţel pe care, cu pix senzitiv roşu, scrisese: IARNĂ MUTĂ, cu majusculele sale citeţe şi atente. A mai zis…

Molly ridică mâna, făcând semnul tăcerii.

— Hai să mâncăm nişte crabi, spuse ea.

După ce prânziră în Baltimore, Molly disecându-şi crabii cu o uşurinţă alarmantă, luară metroul spre New York. Case învăţase să nu mai pună întrebări; nu căpăta decât semnul tăcerii. Piciorul părea că o deranjează şi vorbea rareori.

O negresă micuţă şi slăbuţă, cu mărgele din lemn şi rezistenţe antice împletite strâns în păr, deschise uşa Finlandezului şi-i conduse prin coridorul de antichităţi. Case simţi că toate materialele sporiseră cumva de la ultima lui vizită. Sau se modificau subtil, crescând în sala sub presiune a timpului, fulgi tăcuţi şi invizibili, depunându-se şi formând o mâzgă, o esenţă cristalină de tehnologie abandonată, înflorind secret în ghenele Lăbărţării.

Înapoia păturii cazone, Finlandezul aştepta la masa albă.

Molly începu să gesticuleze rapid, scoase un petec de hârtie, scrise ceva pe el şi-l întinse Finlandezului. Bărbatul îl apucă între degetul mare şi arătător, ţinându-l la depărtare de corp, de parcă ar fi putut exploda. Făcu un semn, pe care Case nu-l cunoştea, unul care conţinea un amestec de nemulţumire şi resemnare mohorâtă. Se ridică, periindu-şi firimiturile de pe reverele hainei vechi din tweed. Pe masă, un borcan de sticlă cu

heringi muraţi stătea alături de un pachet rupt din plastic, conţinând felii de pâine şi o scrumieră de alamă, ticsită cu mucuri de Partagas.

— Staţi aici, spuse Finlandezul şi ieşi.

Molly se aşeză în locul lui, scoase lama unui arătător şi tăie o bucăţică sură dintr-un hering. Case se plimbă fără ţel prin odaie, atingând cu degetele, în trecere, echipamentul scanner de pe piloni.

După zece minute, Finlandezul năvăli înăuntru, dezvelindu-şi dinţii într-un zâmbet larg, galben. Încuviinţă, îi arătă lui Molly degetul cel mare ridicat şi-i făcu semn lui Case să-l ajute cu panoul-uşă. Pe când Case netezea garnitura de velcro la locul ei, Finlandezul scoase din buzunar o mini-consolă plată şi bătu o combinaţie complicată.

— Iubito, se adresă lui Molly, introducând consola înapoi în buzunar, astăzi. Nu-i rahat, mi-ar mirosi. Îmi zici de unde-l ai?

— Yonderboy, răspunse femeia, împingând în lături heringii şi pâinea. Am făcut un târg cu Larry, suplimentar.

— Bravo, aprobă Finlandezul. Este IA.

— Luaţi-o mai încet, interveni Case.

— Berna, urmă Finlandezul ignorându-l. Berna. Are cetăţenie elveţiană restrânsă, conform echivalentului Actului din ‘63. Construit pentru Tessier-Ashpool S.A. Ei deţin scheletul principal şi software-ul original.

— Alo, ce-i în Berna? Case păşi între cei doi.

— Iarna Mută este codul de identificare pentru o IA. Am numerele Oficiului Twing. Inteligenţă Artificială.

— Foarte bine, făcu Molly şi ce-i cu asta?

— Dacă Yonderboy are dreptate, răspunse Finlandezul, IA ăsta e înapoia lui Armitage.

— L-am plătit pe Larry să scormonească puţin în jurul lui Armitage, se întoarse Molly către Case. Modernele au nişte linii de comunicaţie foarte ciudate, târgul a fost ăsta: căpătau banii dacă răspundeau la o singură întrebare: cine-l dirijează pe Armitage?

— Şi crezi că-i o IA? Nu li se permite nici un fel de autonomie. Doar corporaţia-mamă, Tessle ăia…

— Tessier-Ashpool S.A., îl corectă Finlandezul. Am să-ţi zic o povestioară despre ei. Vrei s-o auzi?

Se aşeză şi se aplecă înainte.

— Finlandezule, făcu Molly, îmi plac poveştile.
— Pe asta n-am mai spus-o nimănui, începu bărbatul.

Finlandezul era un tăinuitor, un traficant de bunuri furate, în special software. În meseria lui, intra uneori în legătură cu alţi tăinuitori. Unii dintre aceştia ocupându-se de articole mai tradiţionale ale comerţului. Metale preţioase, timbre, monezi rare, nestemate, blănuri, tablouri şi alte obiecte de artă. Istoria pe care le-o spuse lui Case şi Molly, începea cu povestea unui alt bărbat, pe nume Smith.

Smith era tot tăinuitor, însă în sezoanele mai răcoroase, ieşea la suprafaţă ca negustor de artă. El fusese prima persoană, cunoscută de Finlandez, care „devenise siliciu" – expresia îi suna desuet lui Case – iar microsoft-urile cumpărate de el erau programe cu istoria artei şi tabele cu vânzările galeriilor. Cu şase cipuri în mufa lui nouă, cunoştinţele lui Smith asupra negoţului cu obiecte de artă erau formidabile, cel puţin după standardele colegilor săi. Smith venise la Finlandez solicitându-i ajutorul, o cerere fraternă, ca între oamenii de afaceri. Voia un go-to asupra clanului Tessier-Ashpool. Şi-l dorea astfel executat încât să garanteze imposibilitatea subiectului de-a depista investigaţia. Finlandezul fusese de părere că aşa ceva era posibil, însă era absolut necesară o explicaţie. „Mirosea a bani", îi spuse Finlandezul lui Case. „Şi Smith era foarte prudent. Cam prea prudent."

Treptat, aflase că Smith avusese un furnizor, cunoscut sub numele de Jimmy. Acesta era spărgător şi multe alte chestii; de abia revenit după un an petrecut pe orbită, luase cu el anumite obiecte în fundul puţului gravitaţional. Lucrul cel mai neobişnuit, şutit de Jimmy în trecerea lui prin arhipelag, îl constituia un cap, de fapt un bust, lucrat cu rafinament, cloazonat peste platină, cu perle şi lapislazuli ieşite în relief. Oftând, Smith, lăsase din mână microscopul său de buzunar şi-l sfătuise pe Jimmy să topească obiectul. Era contemporan, nu o antichitate şi n-avea valoare de colecţie. Jimmy izbucnise în râs. Chestia era un terminal de calculator. Putea vorbi... şi nu cu voce sintetizată ci prin intermediul unor mecanisme extraordinare de roţi dinţate şi tuburi de orgă miniaturale. Era într-adevăr un obiect baroc de realizat, ceva aproape pervers deoarece cipurile cu sintetizatoare vocale costau foarte puţin.

Constituia o curiozitate. Smith cuplase capul în calculatorul lui şi ascultase vocea melodioasă, neomenească recitând cifrele impozitelor pe ultimul an.

Printre clienţii lui Smith exista un miliardar din Tokio a cărui pasiune pentru jucăriile mecanice se apropia de fetişism. Smith înălţase din umeri, arătând lui Jimmy palmele ridicate în sus, cu un gest având vechimea prăvăliilor cămătarilor. Să încerce, spusese el, deşi se îndoia că putea obţine prea mult.

Când Jimmy plecase, lăsând capul, Smith îl examinase atent, descoperind anumite marcaje. Mai târziu, reuşise să-i dea de urmă; provenea dintr-o neaşteptată colaborare între doi artizani din Zurich, un specialist în emailuri din Paris, un bijutier olandez şi un proiectant de cipuri californian. Aflase că fusese comandat de Tessier-Ashpool S.A.

Smith începuse să facă nişte aluzii preliminare colecţionarului din Tokio, lăsându-l să înţeleagă că se găsea pe urma unui obiect de valoare.

Primise însă după aceea o vizită, o vizită neanunţată, un musafir care trecuse prin labirintul rafinat al securităţii lui Smith de parcă nici nu exista. Un japonez mărunţel, extrem de politicos, având toate caracteristicile unui asasin ninja crescut în eprubetă. Smith rămăsese nemişcat, privind ochii căprui şi calmi ai morţii dincolo de masa lustruită din lemn de trandafir vietnamez. Blând, aproape râzând, ucigaşul clonat îi explicase că misiunea sa era să găsească şi să recupereze o anumită operă de artă, o maşinărie de o frumuseţe aparte, dispărută din casa stăpânului său. Ninja aflase că Smith ar putea cunoaşte locul unde se află obiectul.

Smith îi spusese că nu dorea să moară şi adusese capul. Ce sumă, îl întrebase vizitatorul, vă aşteptaţi să obţineţi prin vânzarea acestui artefact? Smith rostise o sumă cu mult mai mică decât preţul intenţionat. Ninja scoase un cip de credit şi-i bătuse lui Smith valoarea respectivă dintr-un cont elveţian legalizat. Cine anume, întrebase bărbatul, vi l-a adus? Smith îi zise. După câteva zile, Smith aflase de moartea lui Jimmy.

— Atunci am apărut eu, urmă Finlandezul. Smith ştia că nu făcusem negoţ serios cu cei din Memory Lane şi ăla-i locul unde te duci pentru un go-to tăcut, care nu va fi urmărit niciodată. Am angajat un cowboy. Eu eram intermediarul, aşa încât încasam un procentaj. Smith era un tip foarte prudent. Trecuse printr-o

experienţă de afaceri extrem de stranie, ieşind teafăr, dar asta nu era suficient. Cine plătise din contul elveţian? Yakuza? Nici gând. În astfel de situaţii, tipii au nişte reguli foarte rigide şi, întotdeauna, îl omoară şi pe cel care primeşte banii. Să fi fost o înscenare? Smith nu era de părerea aceasta. Afacerile cu înscenări au ceva al lor care poate fi mirosit. L-am pus pe cowboy să bâzâie prin morgile de ştiri până i-am găsit pe Tessier-Ashpool. Amănuntele nu erau deosebite, însă am găsit firma de avocatură. După aceea, am intrat în gheaţa avocatului şi am luat adresa familiei… Ne-a ajutat mai mult de-o grămadă.

Case înălţă din sprâncene.

— Liberta, explică Finlandezul. Fusul. A ieşit la iveală că stăpânesc aproape toată chestia. Lucrul cel mai interesant a fost filmul pe care am pus mâna când cowboyul a rulat un go-to obişnuit peste arhive şi a compilat un rezultat. Organizaţie de familie. Structură de corporaţie. Teoretic poţi cumpăra acţiuni S.A., însă de peste o sută de ani pe piaţa liberă n-a apărut nici o acţiune Tessier-Ashpool. De fapt, pe nici o piaţă cunoscută mie. Este vorba de o familie, din prima generaţie de orbitali, foarte liniştită şi foarte excentrică, condusă precum o corporaţie. Bani grei şi timiditate sub medie. Multe clonări. Legea orbitală e mult mai tolerantă în privinţa ingineriei genetice, nu? Şi e greu de ţinut evidenţa care generaţie anume, sau combinaţie de generaţii conduce tot jocul într-un moment anumit.

— Cum adică? întrebă Molly.

— Au criogenicele lor. Chiar şi conform legii orbitale, pe durata unei congelări eşti mort din punct de vedere legal. Se pare că-şi schimbă locurile, dar de vreo treizeci de ani nimeni nu l-a mai văzut pe tatăl întemeietor. Mama a murit într-un accident de laborator…

— Şi? Ce s-a întâmplat cu afacerea ta?

— Nimic. Finlandezul se încruntă: Am lăsat-o moartă. Am studiat mănunchiul ăla formidabil de puteri ale avocatului lui T-A şi atât. Pesemne Jimmy intrase în Lumină şi furase capul, iar Tessier-Ashpool l-au trimis pe ninja după el. Smith s-a hotărât să uite totul. Poate c-a fost deştept. O privi pe Molly. Vila Lumina-Hoinară, Vârful fusului. Strict particular.

— Crezi că ninja era al lor? întrebă Molly.

— Smith credea asta.

— Costisitor, remarcă femeia. Mă-ntreb ce s-a întâmplat cu

ninja ăla, Finlandezule?

— Probabil că l-au congelat. Îl dezgheaţă atunci când au nevoie.

— Bun, interveni Case, l-am prins pe Armitage că ia mălaiul de la o IA numită Iarna Mută. Acum, încotro o luăm?

— Deocamdată, nicăieri, răspunse Molly, însă tu ai de făcut acum un căcăţiş suplimentar. Scoase din buzunar o foaie împăturită şi i-o întinse. O deschise. Coordonate de grilă şi parole de acces.

— Cine-i ăsta?

— Armitage. Nişte date bazice. Le-am cumpărat de la Moderne. Afacere separată. Unde-i?

— Londra, făcu Case.

— Sparge-l, râse ea. Deocamdată, câştigă-ţi întreţinerea.

Case aştepta un trans-AMBA local pe peronul aglomerat. Molly revenise în mansardă cu ore în urmă, purtând în geanta verde construcţia lui Linie-dreaptă, iar Case băuse întruna de atunci.

Era tulburător să te gândeşti la Linie-dreaptă ca la o construcţie, o casetă ROM superbobinată reproducând aptitudinile, obsesiile şi reflexele unui mort… Localul sosi vuind de-a lungul benzii negre de inducţie, molozul fin urcând din crăpăturile din plafonul tunelului. Case se înghesui în uşa cea mai apropiată şi-i scrută pe ceilalţi pasageri pe parcursul călătoriei. O pereche de Savanţi Creştini, cu aspectul unor fiare de pradă, se apropiau de trei tinere tehniciene de birou, care purtau pe încheieturi vagine holografice idealizate, rozul umed sclipind sub lumina puternică. Tehnicienele îşi lingeau nervoase buzele perfecte, privindu-i pe Creştini pe sub pleoapele metalice coborâte. Fetele arătau aidoma unor ierbivore exotice, înalte, legănându-se graţioase şi inconştient în ritmul trenului, cu tocurile lor precum nişte copite lustruite pe cenuşiul metalic al podelei vagonului. Înainte de-a intra în panică, fugind din faţa misionarilor, trenul ajunse în staţia lui Case.

Ieşind, zări o hologramă albă de forma unei ţigări, suspendată pe peretele staţiei, LIBERTA pulsând sub ea în majuscule deformate, imitând caracterele de tipar japoneze. Case traversă mulţimea şi se opri sub reclamă, studiind-o. DE CE AŞTEPŢI? pulsă reclama. Un ax gros, alb, cu flanşe din care

ieşeau în afară antene şi radiatoare, docuri, cupole. Văzuse reclama, sau altele asemenea ei, de mii de ori. Nu-l ispitise niciodată. Cu deckul său, putea intra în băncile Libertei cu aceeaşi uşurinţă cu care ajungea în Atlanta. Drumul era un rahat. Abia acum observă însă emblema mititică, de mărimea unei monezi micuţe, ţesută în colţul din stânga jos al reclamei de hologramă: T-A.

Reveni în mansardă pierdut în amintirile despre Linie-dreaptă. Petrecuse cea mai mare parte din a nouăsprezecea lui vară în *Gentlemanul Păgubaş,* stând în faţă cu beri scumpe şi prinzându-i pe cowboy. Pe atunci nu atinsese încă vreun deck, dar ştia ce voia. În vara aceea prin *Păgubaş* bântuiau cel puţin alţi douăzeci de optimişti, fiecare gata să lucreze orice pentru un cowboy. Altfel n-aveai cum învăţa.

Toţi auziseră de Pauley, jocheul cu ceafă roşie din periferia Lantei, care supravieţuise morţii cerebrale dincolo de gheaţa neagră. Zvonul – vag, la nivelul străzii şi singurul existent – nu spunea prea multe despre Pauley, cu excepţia faptului că reuşise imposibilul.

— Era barosan, îi spuse lui Case un alt candidat, după ce fusese cinstit cu o bere, da’ cine ştie ce anume? Am auzit că s-ar putea să fi fost o reţea braziliană de plăţi. Oricum, tipul a fost mort, linie dreaptă pe activitate cerebrală.

Case privise prin barul aglomerat spre un bărbat solid, în cămaşă cu mâneci scurte şi cu pielea de o culoare plumburie.

— Băiatu’ avea să i se spună Linie-dreaptă peste câteva luni, în Miami. Io-s ca şopârlele alea mari, ştii? Aveau două creiere, unu’n cap şi unu’n coadă, care le mişca picioarele dinapoi. Am dat peste neagră, da’ creieraşu’ ăla din coadă a ţinut-o mai departe.

Elita cowboy-lor din *Păgubaş* îl evita pe Pauley dintr-un fel de ciudată anxietate de grup, aproape o superstiţie. McCoy Pauley, Lazărul ciberspaţiului…

În cele din urmă, i-o făcuse inima. Inima rusească de surplus, implantată în decursul războiului într-un lagăr de prizonieri. Refuzase să şi-o înlocuiască, spunând că avea nevoie de ritmul ei particular ca să-şi păstreze simţul timpului. Case pipăi hârtia primită de la Molly şi urcă scările.

Molly sforăia pe temperplast. Un gips transparent îi acoperea piciorul de la genunchi până la câţiva milimetri sub vintre; sub

microporul rigid, pielea era acoperită de vânătăi, negrul topindu-se într-un galben urât. Opt derme, fiecare de mărime şi culoare diferită, erau dispuse în linie dreaptă pe încheietura mâinii ei stângi. Alături era un aparat Akai transdermal, din care plecau fire roşii, subţiri până la trozii de sub gips.

Aprinse veioza de lângă Hosaka. Pata de lumină căzu direct pe construcţia lui Linie-dreaptă. Băgă nişte gheaţă, cuplă construcţia şi se conectă.

Avea exact senzaţia că cineva îi citea peste umăr. Tuşi.

— Dix? McCoy? Tu eşti? Gâtul îi era uscat.

— Hei, frate, rosti o voce de nicăieri.

— Sunt Case. Ţii minte?

— Miami, ucenic, învăţat rapid.

— Care-i ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti înainte de a vorbi eu, Dixie?

— Nici unu'!

— Stai aşa. Decuplă construcţia. Prezenţa dispăru. Recuplă: Dix? Cine sunt?

— M-ai prins, Jack! Cine mă-ta eşti?

— Ca… partenerul tău. Ce se-ntâmplă, omule?

— Întrebarea-i bună.

— Ţii minte, c-ai mai fost aici, acum o secundă?

— Nu.

— Ştii cum lucrează o matrice de personalitate ROM?

— Da, băiatu', i-o construcţie firmware.

— Eu am cuplat-o la banca folosită de mine; îi pot da memorie secvenţială, de timp real?

— Cred că da.

— Bine, Dix. Tu eşti o construcţie ROM. Te-ai prins?

— Dacă zici tu, făcu construcţia. Cine eşti?

— Case.

— Miami, rosti vocea. Ucenic, învăţat rapid.

— Exact. Pentru început, Dix, tu şi cu mine o să ne strecurăm până la reţeaua londoneză, să şterpelim câte ceva. Te interesează?

— Vrei să-mi spui că am de ales, băiatu'?

Capitolul 6

— Ai nevoie de un paradis, îl sfătui Linie-dreaptă pe Case după ce acesta îi explicase situaţia lui. Verifică Copenhaga, periferiile secţiunii universitare. Vocea îi recita coordonatele, pe măsură ce le tastă.

Îşi găsiră paradisul, „paradisul unui pirat”, pe marginea confuză a unei grile academice cu securitate redusă. La prima vedere, părea tipul de mâzgăleli abandonat uneori de operatorii studenţi la intersecţia liniilor de grilă, gravuri vagi de lumină colorată pâlpâind pe fundalul contururilor confuze ale unei duzini de facultăţi artistice.

— Acolo, zise Linie-dreaptă, aia albastră. O vezi? I-un cod de acces pentru Bell Europa. Nou-nouţ. Bell o să intre acuş aici, o să citească tot tabloul şi-o să schimbe orice coduri găsesc sparte. Mâine, puştii o să le zulească p-alea noi.

Case îşi tastă drum în Bell Europa şi comută pe un cod telefonic standard. Cu ajutorul lui Linie-dreaptă, conectă cu baza de date londoneză despre care Molly pretindea că-i aparţinea lui Armitage.

— Ia să ţi-o fac eu, spuse vocea.

Linie-dreaptă începu să rostească un şir de numere, Case tastându-le pe deck, încercând să prindă pauzele utilizate de construcţie pentru indicarea tempoului. Reuşi abia a treia oară.

— Mare rahat, comentă Linie-dreaptă. Nici pic de gheaţă.

— Bagă un scan, se adresă Case lui Hosaka. Treci la biografia proprietarului.

Mâzgălelile neuroelectronice ale paradisului dispărură, înlocuite de un romb simplu de lumină albă.

— Conţine în principal înregistrări video ale proceselor militare postbelice, se auzi glasul îndepărtat al lui Hosaka. Personajul principal este colonelul Willis Corto.

— Imaginea, comandă Case.

Chipul unui bărbat acoperi ecranul. Ochii erau ai lui Armitage.

După două ore, Case se trânti lângă Molly, pe saltea şi lăsă

temperplastul să se muleze sub el.

— Ai găsit ceva? întrebă femeia cu glasul neclar, de somn şi droguri.

— Îţi zic mai târziu. Sunt dărâmat.

Îl durea capul şi era derutat. Rămase întins, cu ochii închişi, încercând să sorteze diferitele părţi ale unei istorii despre un bărbat numit Corto. Hosaka răscolise o bancă de date subţire şi montase un rezumat, dar era plin de lacune. O parte din materiale fuseseră pagini tipărite curgând în josul ecranului prea repede şi Case trebuise să-i ceară computerului să i le citească. Alte părţi erau înregistrări audio ale anchetei Pumnul Urlător.

Willis Corto, colonel, plonjase printr-o pată oarbă a apărărilor ruseşti deasupra Kirenskului. Navetele creaseră gaura cu bombe pulsatoare şi echipa lui Corto picase în micro-uşoarele Aripi-de-Noapte, cu aripile întinzându-se ţepene sub lumina lunii, reflectate în zig-zaguri de argint de-a lungul râurilor Angara şi Podhamennaya, ultima lumină pe care Corto avea s-o vadă în următoarele cincisprezece luni. Case încercă să-şi închipuie micro-uşoarele înflorind din capsulele lor de lansare, deasupra stepei îngheţate.

— Ţi-au tras-o, şefule, vorbi Case şi Molly se foi lângă el.

Micro-uşoarele nu aveau armament, demontat pentru a compensa greutatea unui operator de consolă, un deck prototip şi un program virus, denumit Cârtiţa IX, primul virus adevărat din istoria ciberneticii. Corto şi echipa sa se pregăteau de trei ani pentru acţiune. Trecuseră prin gheaţă, gata să injecteze Cârtiţa IX, când porniseră ampii. Tunurile pulsatoare ale ruşilor azvârliră jocheii în bezna electronică; Aripile-de-Noapte suferiră distrugeri de sisteme, cu circuitele de zbor complet şterse.

Apoi începură laserele, ţintind pe infraroşu, doborând fragilele avioane de asalt, transparente la radar, iar Corto şi operatorul său, mort, căzură din cerul siberian. Căzură şi nu se mai opriră…

Aici rezumatul avea unele găuri, văzu Case pe când parcurgea documentele referitoare la zborul unui aparat de vânătoare rusesc, ce izbutise să ajungă în Finlanda. Doborât, pe când ateriza într-un pâlc de molizi, de un tun antic de douăzeci şi doi milimetri, deservit de o grupă de recidivişti, veghind în zori. Pumnul Urlător se încheiase pentru Corto la marginea

Helsinki-ului, cu paramedicii finlandezi trăgându-l afară din burta distrusă a helicopterului. Războiul luase sfârşit după alte nouă zile, iar Corto fusese trimis la un sanatoriu militar în Utah, orb, fără picioare şi lipsit de cea mai mare parte a maxilarului. Reprezentantul Congresului îl descoperi acolo, abia după unsprezece luni. Corto asculta sunetul tuburilor de drenaj. Procesele cu public începuseră deja în Washington şi Maclear. Pentagonul şi CIA erau balcanizate, parţial reduse şi o investigaţie a Congresului se concentrase asupra Pumnului Urlător. Gata de watergatat, îi spusese individul.

Îi mai zisese că avea nevoie de ochi, picioare şi reparaţii cosmetice extensive, dar astea se puteau aranja. Şi măţăraie nouă, adăugase bărbatul, strângându-l de umăr prin cearşaful jilav de transpiraţie. Corto auzi picuratul lin, permanent. Spuse că prefera să depună mărturie în starea în care se găsea.

Nu, explicase reprezentantul, procesele se televizau. Ele trebuiau să-i impresioneze pe cetăţenii cu drept de vot. Tuşise politicos.

Reparată, remobilată şi repetată cu atenţie, mărturia lui Corto fusese amănunţită, mişcătoare, lucidă şi, în mare parte, invenţia unei cabale a Congresului cu anumite interese plasate în salvarea unor părţi din structura Pentagonului. Treptat, Corto înţelesese că mărturia lui fusese vitală în salvarea carierelor a trei ofiţeri, direct răspunzători pentru tăinuirea rapoartelor asupra construirii instalaţiilor pentru ampi în Kirensk.

Odată terminat rolul său în proces, nu mai era dorit în Washington. Într-un restaurant de pe strada M, în faţa unor crutoane cu asparagus, congresmanul îi explică pericolele fatale ale destăinuirilor făcute unor persoane necorespunzătoare. Corto zdrobi laringele bărbatului cu degetele încordate ale mâinii drepte. Individul se înăbuşi cu faţa în salata de asparagus, iar Corto păşi în răcoarea unui septembrie în Washington.

Hosaka trecu prin rapoarte de poliţie, înregistrări de spionaj industrial şi dosare de ştiri. Case îl privi pe Corto ocupându-se de trădători de corporaţii în Lisabona şi Marrakesh, unde părea că devine tot mai obsedat de ideea trădării, dispreţuind savanţii şi tehnicienii cumpăraţi pentru patronii săi. Beat, în Singapore, omorî în bătaie un inginer rus într-un hotel şi-i incendie camera.

Reapăru în Tailanda, ca supraveghetor al unei fabrici de

heroină. După aceea ca gorilă pentru un cartel de jocuri de noroc californian, apoi ca ucigaş plătit în ruinele Bonn-ului. Jefui o bancă în Wichita. Datele deveneau vagi, aproximative, lacunele tot mai lungi.

Într-o zi, spuse el, pe o bandă ce sugera interogatoriu chimic, totul devenise cenuşiu.

Traducerile unor fişe medicale franceze explicau că un bărbat lipsit de orice act de identitate fusese dus într-un spital de boli mintale din Paris cu diagnosticul schizofrenie. Devenise catatonic şi fusese transferat unei instituţii guvernamentale de la periferia Toulonului. Acolo participase ca subiect într-un program experimental care încerca să vindece schizofrenia prin aplicarea unor modele cibernetice. Selecţionaţi aleator, pacienţii căpătaseră microcalculatoare, fiind încurajaţi, cu ajutorul studenţilor, să scrie programe. Corto fusese vindecat; singurul succes al experimentului.

Aici se încheia rezumatul.

Case se răsuci pe pat şi Molly îl înjură încetişor.

Telefonul sună. Îl trase în pat.

— Da?

— Mergem în Istanbul, spuse Armitage. Diseară.

— Ce vrea? întrebă Molly.

— Zice că diseară plecăm spre Istanbul.

— Grozav.

Armitage citea numărul zborului şi ora plecării.

Molly se ridică în capul oaselor şi aprinse lumina.

— Ce fac cu sculele mele? întrebă Case. Deckul…

— O să se ocupe Finlandezul, răspunse Armitage şi închise.

Case o privi împachetând. Avea cearcăne sub ochi, dar chiar şi în gips părea că dansează. Nici o mişcare suplimentară. Hainele lui erau o grămadă mototolită lângă pat.

— Te doare? o întrebă.

— Ar fi bună o noapte la Chin.

— Dentistul tău?

— Îmhî. Foarte discret. Are jumătate din rackul ăla. O clinică întreagă. Vindecă samuraii. Trase fermoarul sacoşei: Ai mai fost în ‘Stanbul?

— Două zile. Mai demult.

— Nici o schimbare, făcu ea. Un oraş bătrân şi rău.

— Aşa a fost şi când am venit în Chiba, vorbi Molly, privind pe fereastra trenului spre peisajul industrial cu cratere lunare; la orizont faruri roşii avertizau aparatele de zbor de prezenţa unei centrale cu fuziune. Eram în L.A. A venit şi-a zis: Strânge, avem bilete spre Macao. Când am ajuns acolo, eu am jucat fantan în Lisabona şi el a traversat în Zhongshan. A doua zi te urmăream prin Oraşul Nopţii.

Scoase o eşarfă de mătase din mâneca jachetei negre şi lustrui lentilele. Peisajul Lăbărţării de nord deştepta în Case amintiri confuze ale copilăriei, iarbă vestejită umplând crăpăturile unei dale deplasate de pe autostradă.

La zece kilometri de aeroport, trenul începu să frâneze. Case privi soarele înălţându-se deasupra peisajului copilăriei, peste haldele năruite şi scheletele ruginite ale rafinăriilor.

Capitolul 7

În Beyoglu ploua şi Mercedesul închiriat trecea pe lângă vitrinele zăbrelite şi neluminate ale prudenţilor bijutieri greci şi armeni. Strada era aproape pustie, doar câteva siluete înveşmântate în negru, pe trotuare, întorcându-se să privească după maşină.

— În Istanbul-ul otoman, acesta era cartierul europenilor bogaţi, toarse Mercedesul.

— S-a dus de râpă, făcu Case.

— Hiltonul e în Cumhuriyet Caddesi, zise Molly lăsându-se pe spate în ultravelurul gri al automobilului.

— Armitage de ce zboară singur? întrebă Case. Îl durea capul.

— Pentru că te bagi în ciorba lui. Aşa cum faci acum.

Voise să-i spună istoria lui Corto, dar se răzgândi. În avion folosise o dermă ca să doarmă.

Drumul de la aeroport fusese absolut drept, ca o tăietură cu bisturiul, despicând oraşul. Se uitase pe geam, la lunecarea gardurilor aiurite, din scânduri suprapuse, a clădirilor, arcologiilor, blocuri de locuinţe sumbre, a altor garduri din rumeguş aglomerat şi fier ruginit.

Finlandezul, într-un costum shinjuku nou, negru sarariman, aştepta acru în recepţia Hiltonului, refugiat pe un fotoliu din velur, într-un ocean de capete bleu-pal.

— Cristoase, făcu Molly. Şobolanul e în costum de grangure.

Traversară recepţia.

— Cât ai primit ca să vii aici, Finlandezule? Femeia îşi lăsă geanta lângă fotoliu: Fac pariu că mai puţin decât ai luat ca să porţi costumul ăsta, este?

Finlandezul ridică buza superioară.

— Prea puţin, cioculeţ. Îi întinse o cheie magnetică, cu un breloc galben. Sunteţi deja înregistraţi. Şefu-i sus. Privi în jur: Mă fut în el de oraş.

— Devii agorafobic dacă ieşi de sub o cupolă. Gândeşte-te că-i Brooklyn-ul, sau altceva… Molly învârtea cheia pe un deget: Te-au adus aici să faci pe valetul?

— Trebuie să verific implanturile unui tip.
— Şi deck-ul meu? întrebă Case.
Finlandezul se strâmbă.
— Respectă eticheta! Întreabă-l pe şefu.
Degetele lui Molly se mişcară în umbra jachetei, câteva fulgerări de semne: Finlandezul privi atent, apoi încuviinţă.
— Îmhî, zise ea, ştiu cine-i. Arătă cu bărbia spre ascensoare: Hai, cowboy!
Case o urmă cu ambele genţi.

Cameră lor era identică cu cea din Chiba, unde-l întâlnise pentru prima dată pe Armitage. Dimineaţa, se apropie de fereastră, aşteptându-se să vadă Golful Tokio. De cealaltă parte a străzii se afla alt hotel. Ploaia continua să cadă. Câţiva scriitori de scrisori se adăpostiseră în intrările clădirilor, cu vechile lor imprimatoare vocale învelite în foi de plastic transparent, dovadă a faptului că acolo cuvântul scris continua să se mai bucure de un oarecare prestigiu. Era o ţară înapoiată. Urmări un Citroen Sedan, negru mat, cu conversie primitivă cu hidrogen, din care coborâră cinci ofiţeri turci, cu chipuri morocănoase, îmbrăcaţi în uniforme verzi, mototolite. Intrară în hotelul de vizavi.
Privi peste umăr, către pat, la Molly, şi paloarea ei îl surprinse. Femeia lăsase bandajul de micropor pe noptiera din mansardă, lângă inductorul transmodal. Ochelarii ei reflectau o parte din luminile încăperii.
Ridică receptorul înainte de-a putea suna a doua oară.
— Mă bucur că te-ai sculat, rosti Armitage.
— Abia acum. Doamna mai doarme. Ascultă, şefule, cred c-ar fi momentul să stăm de vorbă. Eu zic c-aş lucra mai bine dacă aş şti câte ceva despre ce fac.
Tăcere pe fir. Case îşi muşcă buza.
— Ştii atât cât ai nevoie. Poate chiar mai mult.
— Aşa crezi?
— Îmbracă-te, Case. Scoal-o. Peste cincisprezece minute o să aveţi o vizită. Îl cheamă Terzihashjian.
Telefonul păcăni uşor. Armitage închisese.
— Deşteptarea, fetiţă, spuse Case. Afaceri…
— Sunt trează de-o oră, se întoarseră oglinzile.
— Vine un Jersey Bastion.

— Eşti tare priceput la limbi, Case. Fac pariu că ai sânge de armean. Ăsta-i omul lui Armitage care-l urmăreşte pe Riviera. Ajută-mă.

Terzihashjian era un tânăr în costum gri, cu ochelari cu rame din aur şi lentile oglinzi. Cămaşa lui albă era deschisă la gât, dezvăluind un păr negru atât de des încât, la început, Case crezu că era un fel de tricou de piele. Sosi cu o tavă Hilton neagră, pe care se găseau trei ceşcuţe aromate cu cafea neagră şi trei prăjituri orientale, lipicioase şi de culoare gălbuie.

— Trebuie, aşa cum ziceţi voi în „ienglizăˮ, s-o luăm încet.

Părea că o fixează deliberat pe Molly. Însă în cele din urmă îşi scoase ochelarii argintii. Ochii săi aveau o nuanţă căprui închis, de aceeaşi culoare cu cea a părului tuns foarte scurt, milităreşte. Surâse:

— Aşa-i mai bine, da? Altfel facem infinitul „tiunielˮ, oglindă în oglindă… În special tu, se adresă femeii, trebuie să ai grijă. Femeile care afişează astfel de modificări nu sunt prea agreate în Turcia.

Molly muşcă jumătate dintr-o prăjitură.

— E treaba mea, gagiule, mormăi ea cu gura plină. Mestecă, înghiţi şi-şi linse buzele: Am auzit de tine. Informatorul armatei, nu?

Strecură mâna leneşă între pieptii jachetei şi scoase aruncătorul de săgeţi. Case nu ştiuse că-l avea asupra ei.

— Încetişor, te rog, zise Terzihashjian, cu porţelanul alb încremenit la câţiva centimetri de buze.

Femeia întinse arma.

— Poate că e cu explozive, grămezi, sau poate te alegi cu cancer. O săgeată, căcăciosule. Câteva luni nici n-o să simţi.

— Te rog. În „ienglizăˮ cum spui când sunt în situaţia asta…

— Eu îi zic o dimineaţă nasoală. Povesteşte-ne despre omul tău şi roieşte-o că nu las arma din mână.

— Locuieşte în Fanar, la Kuchuk Gulhane Djaddesi, 14. Am traseul lui: „tiunielˮ în fiecare noapte la bazar. În ultima vreme, apare la Yenishehir Palas Oteli, un loc nou în stilul „turistikˮ, dar s-a angajat ca poliţia să manifeste un anume interes faţă de spectacole. Administraţia lui Yanishehir a devenit nervoasă.

Zâmbi. Mirosea a after-shave metalic.

— Vreau să ştiu ce-i cu implanturile, vorbi Molly masându-şi coapsa. Vreau să ştiu exact ce poate face.

Terzihashjian încuviinţă.

— Cele mai rele sunt, aşa cum le zice în „ienglişă”, subliminalele. Împărţi grijuliu cuvântul în şase silabe.

— La stânga noastră, vorbi Mercedesul, cotind printr-un labirint de străzi joase, este Kapali Carsi, marele bazar.

Lângă Case, Finlandezul scoase un sunet de apreciere, dar privea în cealaltă direcţie. Partea dreaptă a străzii era formată dintr-un şir de maidane cu vechituri. Case văzu o locomotivă demontată deasupra unor coloane canelate din marmură, pătate de rugină. Statui din marmură decapitate erau îngrămădite precum lemnele pentru foc.

— Ţi-e dor de acasă? rânji Case.

— Un căcat de oraş, răspunse Finlandezul. Cravata lui din mătase neagră începea să semene tot mai mult cu o panglică uzată de maşină de scris. Pe reverele costumului nou erau medalioane de sos chebab şi ouă jumări.

— Hei, Jersey, se adresă Case armeanului dinapoia lor, unde şi-a instalat tipul toate chestiile astea?

— În Chiba City. N-are plămân stâng. Celălalt este un „booster”, cum ziceţi voi. Oricine poate cumpăra implanturile astea, însă el e cel mai talentat. Mercedesul viră, evitând o căruţă pe cauciucuri plină cu piei. L-am urmărit pe stradă şi, într-o zi, am văzut o duzină de biciclete căzând, lângă el. Dacă găseşti biciclistul, povestea e întotdeauna aceeaşi. Un scorpion lângă frână…

— Ai ceea ce vezi, îmhî, încuviinţă Finlandezul. Am văzut schema siliciului tipului. Dată dracu! Vezi ceea ce îşi imaginează el. Cred c-o poate îngusta până la un puls şi să-ţi pârlească retina fără probleme.

— I-ai zis asta prietenei tale? Terzihashjian se aplecă în faţă între fotoliile din ultravelur. În Turcia, femeile sunt tot femei. Asta…

Finlandezul pufni.

— Dacă te uiţi la ea cruciş, o să-ţi poarte ouşoarele drept papion.

— Nu înţeleg expresia.

— Nu-i nimic, interveni Case. Înseamnă să-ţi ţii gura.

Armeanul reveni pe spate, lăsând o urmă metalică de after-shave. Începu să şuşotească într-un transceiver Sanyo, un

amestec ciudat de greacă, franceză, turcă şi fragmente izolate de engleză. Transceiverul răspundea în franceză. Mercedesul viră lin după un colţ.

— Bazarul de mirodenii, uneori denumit bazarul egiptean, vorbi automobilul, a fost ridicat pe locul unui bazar mai vechi, construit de Sultanul Natice în 1660. Aici este piaţa centrală a oraşului pentru mirodenii, software, parfumuri, droguri.

— Droguri, repetă Case, privind ştergătoarele maşinii plimbându-se peste lexanul anti-glonţ. Ce ziceai mai devreme, Jersey, despre Riviera, că-i drogo?

— Un amestec de cocaină şi meperidină, da. Armeanul reveni la conversaţia cu Sanyo.

— Îi ziceau Demerol, comentă Finlandezul. E un artist al injecţiilor. Ciudaţi oamenii cu care te încurci, Case.

— Nu contează, făcu cowboy-ul, ridicându-şi gulerul jachetei, o să-i facem rost amărâtului de un pancreas nou, sau de altceva.

Intrând în bazar, Finlandezul se relaxă vizibil, mulţumit parcă de densitatea mulţimii şi de senzaţia înghesuielii. Merseră cu armeanul de-a lungul unui pasaj larg, pe sub panouri din plastic, pătate de funingine şi grilaje, vopsite în verde, de pe timpul maşinilor cu abur. O mie de reclame suspendate pâlpâiau şi alergau.

— Cristoase, exclamă Finlandezul, apucându-l pe Case de braţ, ia uite! Arătă cu mâna: Un cal, omule! Ai văzut vreodată un cal?

Case privi animalul împăiat şi clătină din cap. Era expus pe un fel de piedestal, în apropiere de intrarea unui loc unde se vindeau păsări şi maimuţe. Picioarele calului fuseseră tocite şi înnegrite de nenumăratele mâini ce le atinseseră atâtea decenii.

— Am văzut unul în Maryland, continuă Finlandezul şi era la vreo trei ani după molimă. Mai sunt arabi care încearcă să-i reproducă din ADN, da’ crapă mereu.

Ochii cafenii din sticlă ai animalului păreau că-i urmăresc, în vreme ce treceau. Terzihashjian îi conduse într-o cafenea, lângă centrul pieţei, o încăpere cu tavanul scund, cu aspectul unui loc ce funcţiona permanent de secole. Băieţi slăbănogi în haine albe, pătate, alergau între mesele aglomerate, balansând tăvi din oţel, cu sticle de Turk-Tuborg şi păhărele cu ceai.

Case cumpără un pachet de Yeheyuar de la un vânzător de lângă uşă. Armeanul şoptea în Sanyo.

— Haide, zise el. A pornit. În fiecare noapte, merge prin „tiuniel” la bazar, ca să-şi cumpere preparatul de la Ali. Femeia ta e aproape. Hai!

Străduţa era un loc vechi, prea vechi, cu zidurile din blocuri tăiate din piatra neagră. Pavajul nu era neted şi mirosea a benzină picurată de un veac şi absorbită de calcarul bătrân.

— Nu văd nimic, şopti Case către Finlandez.

— Numai bine pentru cioculeţ, răspunse bărbatul.

— Linişte, se răsti cam tare Terzihashjian.

Pe piatră, sau asfalt hârâiau lemne. La zece metri depărtare, o dâră de lumină galbenă căzu pe piatra cubică udă, apoi se lăţi. O siluetă păşi afară şi uşa scârţâi, închizându-se la loc, lăsând fundătura în beznă. Case se înfioră.

— Acum, spuse armeanul şi o rază orbitoare de lumină albă, proiectată de pe acoperişul clădirii din cealaltă parte a pieţei, fixă trupul zvelt, lângă uşa antică din lemn, într-un cerc perfect. Ochii strălucitori ţâşniră spre stânga şi spre dreapta şi bărbatul se prăbuşi. Case crezu că-l împuşcase cineva: zăcea cu faţa în jos, părul blond pal pe piatra veche, cu mâinile inerte, albe şi patetice.

Raza de lumină nu se clinti.

Spatele hainei bărbatului căzut se umflă şi explodă, sângele împroşcând zidul şi uşa. O pereche de braţe incredibil de lungi, cu tendoane ca nişte funii se flexară, roz-cenuşii, în lumină. Creatura părea că se împinge din pavaj, prin resturile inerte şi însângerate ale lui Riviera. Avea o înălţime de doi metri, stătea pe două picioare şi părea lipsit de cap. După aceea, se întoarse încet spre ei şi Case văzu că avea cap. Însă nu poseda gât. Ochii lipseau, iar pielea strălucea roză şi umedă, ca un intestin. Gura dacă era o gură, era circulară, conică, afundată şi înconjurată de nişte fire ţepene de păr, sau altceva şi sclipea precum cromul negru. Lovi cu piciorul resturile de haine şi carne şi păşi, gura orientându-se parcă după ei; în vreme ce se deplasa.

Terzihashjian spuse ceva în greacă sau turcă şi împinse creatura, cu braţele întinse aidoma unui om care încearcă să sară pe o fereastră. Fulgerul din ţeava unui pistol din bezna dinapoia spotului luminos, trecu prin creatură… Frânturi de piatră ţiuiră pe lângă capul lui Case; Finlandezul îl trase de mână, culcându-l.

Lumina de pe acoperiş dispăru, lăsându-l cu post-imagini nelămurite ale fulgerului, monstrului şi razei albe. Urechile îi vâjâiau.

Apoi lumina reveni, legănându-se, cercetând umbrele. Terzihashjian era rezemat de o uşă din oţel, extrem de palid, îşi ţinea încheietura stângă şi privea sângele picurându-i dintr-o rană de la mână. Bărbatul cel blond, teafăr, fără pic de sânge, zăcea la picioarele sale.

Molly se desprinse din umbră, îmbrăcată complet în negru, cu arma în mână.

— Ia radioul, scrâşni armeanul. Cheamă-l pe Mahmut. Trebuie să-l luăm de aici. Nu-i un loc bun.

— Puţulică era gata să scape, comentă Finlandezul, cu genunchii trosnindu-i zgomotos când se ridică şi se scutură, inutil, pe pantaloni. Te uitai la spectacol, este? Nu la cârnăciorul care o ştergea. Deştept foc… Hai, ajută-i să-l care de aici. Trebuie să-i trag un scan înainte de-a se trezi, să mă asigur că Armitage şi-a investit banii cum trebuie.

Molly se aplecă şi ridică ceva. Un pistol.

— Nambu, rosti ea. Bună armă…

Terzihashjian scânci. Case văzu că-i lipsea aproape tot degetul mijlociu.

Când oraşul fu scăldat în albastrul palid dinaintea zorilor, femeia comandă Mercedesului să-i ducă în Topkapi. Finlandezul şi un turc enorm, cu numele de Mahmut, îl luaseră pe Riviera, încă inconştient, de pe străduţă. Peste câteva minute, un Citroen prăfuit sosise pentru armeanul care era gata să leşine.

— Eşti un găozar, i se adresase Molly, deschizându-i portiera. Trebuia să stai pe loc. Îl fixasem de cum a ieşit.

Terzihashjian o fulgerase cu privirea.

— Oricum, nu mai avem nevoie de tine. Îl împinsese înăuntru şi trântise portiera: Dacă mai dau de tine, te ucid, adăugă ea spre chipul alb dinapoia ferestrei albăstrii.

Citroen-ul ieşise din fundătură şi virase stângaci pe stradă.

Acum Mercedesul fâşâia prin Istanbul, în vreme ce oraşul se trezea. Trecură pe lângă terminalul „tiunielului” Beyoglu, apoi depăşiră labirinturi de străzi dosnice pustii şi case dărăpănate, amintindu-i lui Case, în mod vag, de Paris.

— Ce-i asta? o întrebă pe Molly, când Mercedesul se auto-

parcă la marginea grădinilor ce înconjurau Seraiul.

— Era un fel de bordel particular al regelui, răspunse femeia, coborând şi întinzându-se. Ţinea acolo o mulţime de femei. Acum e muzeu. Seamănă cu prăvălia… Finlandezului, fel de fel de chestii adunate, diamante imense, săbii, mâna stângă a lui Ioan Botezătorul…

— Ca în container de laborator?

— Nuuu… E moartă. Au băgat-o într-un fel de mânecă din bronz, cu o deschizătură într-o parte, ca s-o poată săruta creştinii, să le poarte noroc. Au şparlit-o de la creştini acum un milion de ani şi n-o şterg niciodată de praf. Pen'că i-o relicvă păgână.

O căprioară din fier negru ruginea în grădinile Seraiului. Case păşea alături de Molly, privindu-i cizmele ce zdrobeau iarba neîngrijită, îngheţată de o brumă timpurie. Mergeau pe o potecă pavată cu dale octogonale. Iarna aştepta undeva prin Balcani.

— Terzi ăla-i ultimul rahat, spuse femeia. Face parte din poliţia secretă. Tortureză… Uşor de cumpărat, cu banii oferiţi de Armitage.

În copacii uzi din jurul lor, păsările începură să cânte.

— Ţi-am făcut treaba aia din Londra, vorbi Case. Am obţinut ceva, dar nu ştiu ce este. Îi povesti istoria lui Corto.

— Ştiam eu că în Pumnul Urlător n-a fost nimeni cu numele de Armitage. Am scotocit… Mângâie flancul ruginit al unei căprioare din fier: Crezi că calculatorul ăla micuţ a făcut treaba? În spitalul francez?

— Cred că-i Iarnă Mută, răspunse Case.

Molly încuviinţă.

— Întrebarea este, urmă el, crezi că ştie c-a fost Corto, înainte? Adică atunci când a ajuns în spital nu mai era nimeni în particular, aşa că poate că Iarnă Mută a…

— Da. L-a construit după go. Da… Se întoarse şi merseră mai departe. Se leagă. Ştii, tipul n-are nici un fel de viaţă particulară. Din câte mi-am dat eu seama. Când vezi câte un gagiu ca ăsta, bănuieşti că are o ocupaţie a lui atunci când rămâne singur. Armitage nu-i aşa. Stă şi se holbează la perete, tată! Dup-aia, ceva clicăie şi el bagă într-a patra şi aleargă pentru Iarnă Mută.

— Atunci de ce mai are tainiţa aia în Londra? Nostalgie?

— Poate că nu ştie de ea. Poate că-i doar pe numele lui.

— Nu mă prind, zise Case.

— Gândeam cu glas tare… Case, cât de inteligentă e o AI?

— Depinde… Unele nu-s cu mult mai deştepte decât câinii. Jucării… Oricum costă o avere. Alea cu adevărat inteligente sânt atât de deştepte pe cât le lasă gaborii lui Turing.

— Auzi, tu eşti cowboy, nu? De ce nu eşti în gât după chestiile astea?

— Păi, răspunse Case, în primul rând sunt rare. Majoritatea sunt militare, alea cu adevărat inteligente şi nu putem sparge gheaţa. De acolo vine toată gheaţa, ştii? În al doilea rând, e poliţia Turing şi ăia-s năsoi de tot. O privi: Nu ştiu, pur şi simplu nu-s pe partea mea.

— Toţi jocheii sunt la fel, comentă Molly. N-au imaginaţie.

Ajunseră la un iaz mare, dreptunghiular, unde crabii ciuguleau tulpinile unei flori acvatice albe. Femeia lovi cu cizma o pietricică, trimiţând-o în apă şi privi cercurile formate.

— Asta-i Iarnă Mută, rosti ea. Chestia-i groasă, cel puţin aşa mi se pare mie. Noi suntem departe, în afară, acolo unde vălurelele sunt prea depărtate, nu putem vedea piatră care a căzut în mijloc. Ştim că acolo e ceva, dar nu ştim de ce… Eu vreau să aflu de ce. Vreau să vorbesc cu Iarnă Mută.

— Nici nu mă pot apropia de el, ripostă Case. Visezi…

— Încearcă.

— Nu se poate face.

— Întreabă-l pe Linie-dreaptă.

— De fapt, ce vrem de la Riviera? întrebă bărbatul, sperând să schimbe subiectul.

Molly scuipă în iaz.

— Dumnezeu ştie! Decât să mă uit la el, mai bine i-aş face felul. I-am văzut profilul. E un fel de Iudă obligat. Nu se poate descărca sexual dacă nu ştie că trădează obiectul dorinţii. Aşa zice dosarul… Şi tipele trebuie să-l iubească primele. Poate că le iubeşte şi el. De asta i-a fost uşor lui Terzi să ni-l agaţe. Pentru că-i de trei ani acolo, turnându-i pe politici la poliţia secretă. Probabil că Terzi îl lăsa să privească, când se scoteau bulanele. A turnat optişpe în trei ani. Numai femei între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani. L-a ţinut pe Terzi cu dizidenţi. Îşi înfundă pumnii în buzunarele jachetei: Cum găsea una pe care o dorea într-adevăr, avea grijă s-o facă politică. Personalitatea lui

e ca un costum al Modernelor. Profilul zice că-i un tip foarte rar, cam unu la un milion. Oricum, bănuiesc că asta-i bine pentru rasa umană. Privi florile albe şi peştii leneşi, încruntându-se: Cred c-o să-mi cumpăr o asigurare specială pentru Peter ăsta.

Apoi se întoarse şi surâse, însă tăios.

— Cum adică?

— Nu contează. Hai înapoi la Beyoglu, să mâncăm ceva. Diseară o să am iarăşi treabă. Trebuie să-i iau lucrurile din apartamentul ăla din Fanar, să mă întorc în bazar şi să cumpăr nişte droguri…

— Să-i cumperi droguri? Nu-l termină?

— Încă nu moare, scumpule, râse Molly. În plus, se pare că nu poate lucra fără gustul lor. Să ştii că-mi placi mai mult acum, când nu mai eşti aşa slăbănog. Zâmbi: Mă duc la Ali, furnizorul, să fac provizii.

Armitage îi aştepta în camera lor din Hilton.

— E timpul să facem bagajele, vorbi el şi Case încercă să-l găsească pe bărbatul numit Corto înapoia ochilor albastru-deschis şi a măştii bronzate. Se gândi la Wage, înapoi în Chiba. Ştia că, peste un anumit nivel, operatorii tindeau să-şi mascheze personalităţile. Însă Wage avusese vicii, iubite… Fusese chiar îndrăgostit, avusese copii. Golul pe care-l zărea la Armitage era cu totul altceva.

— Acum încotro o luăm? întrebă el, trecând pe lângă bărbat ca să privească strada. Ce fel de climat?

— N-au climat acolo, doar vreme, răspunse Armitage. Ia! Citeşte pliantul. Aşeză ceva pe măsuţă şi se ridică.

— Ce mai e cu Riviera? Şi Finlandezul unde-i?

— Riviera se simte bine. Finlandezul e în drum spre casă. Armitage zâmbi cu o expresie la fel de elocventă ca tremurătura antenei unei insecte. Brăţara lui din aur zăngăni, când se întinse să-l ciocănească pe Case în piept: Nu fi prea deştept! Globulele alea au început să se roadă, însă nu ştii cât de mult.

Case îşi păstră neclintită expresia feţei şi se strădui să încuviinţeze.

După plecarea lui Armitage, luă una din broşuri. Era o tipăritură scumpă, în franceză, engleză şi turcă.

LIBERTA – DE CE AŞTEPŢI?

Toţi patru aveau rezervări pentru zborul THY, de pe

aeroportul Yesilkoy. Transbordarea la Paris pe naveta IAL. Case stătea în recepţia lui Hilton Istanbul, privindu-l pe Riviera scotocind prin false fragmente bizantine în artizanatul cu pereţi din sticlă. Armitage, cu trenciul aruncat pe umeri aidoma unei cape, stătea în uşa magazinului.

Riviera era zvelt, blond, cu glas moale, vorbind o engleză fluentă şi lipsită de accent. Molly spunea că avea treizeci de ani, însă ar fi fost greu să-i ghiceşti vârsta. Mai zicea că, în mod legal, n-avea nici o cetăţenie şi călătorea cu un paşaport olandez, fals. Provenea din inelele de moloz ce limitau centrul radioactiv al vechiului Bonn.

Trei turişti japonezi zâmbitori năvăliră în artizanat, salutându-l politicoşi pe Armitage. Acesta traversă iute, prea evident, magazinul, venind lângă Riviera. Bărbatul se întoarse şi zâmbi. Era cu adevărat frumos; Case bănuia că trăsăturile erau opera unui chirurg din Chiba. O lucrare subtilă, nu ca mixtura de chipuri pop, arătoasă dar comună, a lui Armitage. Fruntea lui Riviera era înaltă şi netedă, ochii cenuşii, calmi şi distanţi. Nasul, care ar fi fost prea bine sculptat, părea să fi fost fracturat şi refăcut imperfect. Sugestia brutalităţii contrabalansa delicateţea maxilarului şi zâmbetul frecvent. Avea dinţii micuţi, egali şi foarte albi. Case îi privea mâinile albe jucându-se cu imitaţiile fragmentelor de sculptură.

Riviera nu se purta ca un om atacat cu o noapte în urmă, drogat cu săgeţi narcotizante, răpit, examinat de Finlandez şi obligat de Armitage să se alăture echipei lor.

Case îşi privi ceasul. O aşteptau pe Molly să revină din expediţia după droguri. Se uită din nou spre Riviera.

— Fac pariu că şi-acum eşti criţă, găoază, se adresă el recepţiei Hilton. O matroană italiană, cu păr sur şi smoking alb din piele, îşi coborî ochelarii Porsche, privindu-l. Bărbatul zâmbi larg, se ridică şi-şi puse geantă pe umăr. Îi trebuiau ţigări pentru zbor. Se întrebă dacă naveta IAL avea compartiment pentru fumători.

— Pa, doamnă, vorbi el spre femeie. Aceasta îşi ridică, promptă, ochelarii de soare şi-i întoarse spatele.

În artizanat se vindeau şi ţigări, dar n-avea chef să vorbească cu Armitage sau Riviera. Părăsi recepţia şi văzu o consolă într-o nişă îngustă, după un şir de telefoane publice.

Scotoci printr-un buzunar după lire, introducând în forţă

monezile micuţe şi mate, din aliaj, una după alta, uşor amuzat de anacronismul procedeului. Telefonul cel mai apropiat de el sună.

Ridică receptorul în mod automat.

— Da?

Armonice slabe, glasuri îndepărtate întretăindu-se prin relee orbitale, apoi un sunet aidoma vântului.

— Salut, Case.

O monedă de cincizeci de lire îi căzu din mână, sări şi se rostogoli pe carpeta Hiltonului, dispărând din vedere.

— Iarna Mută, Case. E timpul să stăm de vorbă.

Era o voce de pe un cip.

— Nu vrei să vorbim, Case?

Atârnă receptorul în furcă.

Întorcându-se în recepţie, fără să-şi fi cumpărat ţigări, trebui să treacă prin faţa telefoanelor publice. Pe măsură ce păşea prin faţa lor, fiecare suna, însă doar o singură dată.

Partea a treia

MIEZUL NOPŢII ÎN RUE JULES VERNE

Capitolul 8

Arhipelagul.

Insulele – Torul, fusul, norul. ADN uman ieşind din abruptul puţ gravitaţional precum Lubrifiantul.

Cere un display grafic, simplificând grosier schimburile informaţionale în arhipelagul L-5. Un segment apare ca un solid roşu. Un dreptunghi masiv dominând ecranul.

Liberta… Liberta reprezintă multe lucruri, nu toate cunoscute turiştilor care bântuie puţul cu naveta. Liberta este rodul băncilor şi bordelurilor, dom al plăcerilor şi port franco, oraş de graniţă şi staţiune de odihnă. Liberta este un Las Vegas şi grădinile suspendate ale Babilonului, o Geneva oribilă şi căminul unei familii congenitale şi extrem de atent rafinate: clanul industrial al lui Tessier şi Ashpool.

Pe zborul THY spre Paris, au stat împreună la Clasa Întâi, Molly pe locul de la geam, Case lângă ea, Riviera şi Armitage de cealaltă parte a culoarului. O dată, când avionul se înclinase deasupra apei, Case zărise strălucirea de nestemată a unui orăşel de pe o insulă grecească. Iar altă dată, întinzându-se după pahar, întrezărise străfulgerarea unei gigantice sperme omeneşti în bourbonul său cu apă.

Molly se aplecase prin faţa lui şi-l pălmuise pe Riviera.

— Gata, băieţelu’! Gata cu joaca! Dacă te mai prind cu rahaturile alea sublime în jurul meu, o să te doară al dracu! Să ştii c-o pot face fără să te stric deloc. Îmi place!

Cowboy-ul se întoarse automat să vadă reacţia lui Armitage. Chipul cel neted era calm, ochii albaştri atenţi, dar lipsiţi de mânie.

— Aşa-i, Peter. Termină.

Case revenise la poziţia iniţială, la timp ca să zărească, pentru o fracţiune de secundă, un trandafir negru, cu petalele lucind ca pielea şi tulpina neagră presărată cu spini de crom strălucitor.

Peter Riviera zâmbise plăcut, închisese ochii şi adormise imediat.

Molly se întoarse cu spatele, reflectându-şi lentilele în geamul

întunecat.

— Ai mai fost pe sus, nu? întrebă Molly, pe când el se foia în fotoliul adânc de temperplast din navetă IAL.

— Nu… N-am călătorit prea mult, doar pentru afaceri. Stewardul îi fixă trozi de monitor pe încheietura mâinii şi urechea stângă.

— Sper că nu dai SAS, urmă ea.

— Rău de zbor? Nici vorbă.

— Nu-i tot aia. Bătăile inimii se înteţesc în zero ger, iar urechea internă o ia razna pentru o vreme. Îţi bagă reflexul de fugă, ca şi cum ai primi semnale să alergi în draci şi o grămadă de adrenalină.

Stewardul trecu la Riviera, luând un alt set de trozi din şorţul de plastic roşu.

Case întoarse capul şi încercă să distingă conturul vechilor terminale Orly, însă suportul navetei era ecranat de deflectoare pentru jet din beton ud. Cel mai apropiat de fereastră purta o lozincă arabă, desenată cu spray roşu.

Închise ochii şi-şi spuse că navetă era doar un avion mare, unul care zbura foarte sus. Mirosea ca în avion, a haine noi, chewing gum şi gaze de eşapament. Ascultă muzica de fluiere Koto şi aşteptă.

Douăzeci de minute, apoi gravitaţia coborî peste el ca o mână uriaşă şi moale, cu oase din stâncă bătrână.

Sindromul adaptării la spaţiu era mai neplăcut decât îl descrisese Molly, însă trecu destul de repede şi Case putu să adoarmă. Stewardul îl trezi când se pregăteau să facă joncţiunea cu terminalul IAL.

— Acum trecem pe Liberta? întrebă el, privind un fragment de tutun Yeheyuan, ce plutise lin, ieşind din buzunarul cămăşii, dansând la zece centimetri de nasul lui. Pe zborurile navetelor, fumatul era interzis.

— Nu… obişnuita schimbare a planurilor şefului, ştii? Taxiul ăsta ne duce în colonia Zion. Apăsă plăcuţa pentru desfacere de pe centură şi începu să se elibereze din îmbrăţişarea plastului. O alegere cam ciudată, după mine…

— De ce?

— Golani… Basta… Colonia-i veche de vreo treizeci de ani.

— Şi ce înseamnă asta?

— O să vezi. Mie-mi place acolo. Oricum, te lasă să fumezi.

Zion fusese întemeiat de cinci muncitori care refuzaseră să mai plece, întorseseră spatele puţului şi începuseră să construiască. Suferiseră de decalcifiere şi contracţii ale cordului înainte ca gravitaţia de rotaţie să fie stabilită în forul central al coloniei. Văzut din interiorul cupolei taxiului, blindajul Zionului îi reamintea lui Case de clădirile împestriţate ale Istanbulului: plăci neregulate şi decolorate, pe care cu laserul, fuseseră zgâriate simboluri rastafariene şi iniţiale ale sudorilor.

Molly şi un zionit uscăţiv, Aerol, îl ajutară pe Case să parcurgă un coridor de imponderabilitate spre miezul unui tor mai mic. Cowboy-ul îi scăpase din vedere pe Armitage şi Riviera în timpul unui al doilea val de ameţeală SAS.

— Uite aşa, făcu Molly, împingându-i picioarele într-un chepeng îngust de deasupra. Apucă treptele. E ca şi când te-ai sui de-a-ndoaselea, da? Când mergi spre carcasă, zici că sui în jos. Ai gravitaţie. Te-ai prins?

Stomacul lui Case se revoltă.

— N-ai nimic, nenică, zise Aerol, cu zâmbetul presărat cu incisivi din aur.

Cumva capătul tunelului devenise fundul acestuia. Case îmbrăţişă gravitaţia slabă precum un om care, gata să se înece, dă de câteva guri de aer.

— Sus, făcu Molly, ai de gând să le săruţi?

Case zăcea întins pe punte, pe burtă, cu braţele răşchirate. Ceva îl lovi în umăr. Se întoarse şi văzu un colac gros de cablu elastic.

— Hai să punem de-o casă, zise femeia. Ajută-mă să-l întind. Privi în jur la spaţiul larg, gol şi observă inele de oţel sudate pe fiecare suprafaţă aproape la întâmplare.

După ce întinseră cablurile, urmând o schemă complexă a lui Molly, atârnară de ele plăci mari şi uzate din plastic galben. Pe măsură ce lucrau, Case deveni treptat conştient de muzica pulsând permanent prin nor. Era denumită dub, un amalgam senzual obţinut din arhivele imense ale popului digitalizat; o osana, îi spusese Molly şi un sentiment al comunităţii. Case săltă una din plăcile galbene: era uşoară, totuşi dificil de manevrat. Zionul mirosea a tocană de legume, oameni şi garija.

— Bun, făcu Armitage, lunecând cu genunchii îndoiţi prin chepeng şi încuviinţând spre labirintul de plăci. Riviera îl urmă,

mai puţin expert în gravitaţia scăzută.

— Unde ai umblat când era de muncă? se răsti Case la Riviera. Bărbatul deschise gura să vorbească. Dintre buze ieşi un păstrăv micuţ, lăsând o dâră de bule imposibile. Peştele trecu pe lângă obrazul lui Case.

— În cap, zâmbi Riviera.

Case izbucni în râs.

— Bravo, continuă Riviera, poţi să râzi. Aş fi încercat să te ajut, dar nu mă prea descurc cu mâinile.

Ridică braţele, care, deodată, se dublară. Patru braţe, patru palme.

— Numai un clovn nevinovat, aşa-i, Riviera? Molly păşi între ei.

— Alo, făcu Aerol din chepeng, nenică, cowboy, vii-ncoa?

— Este deckul tău, explică Armitage, şi celelalte echipamente. Ajută-l să-l ia din cargou.

— Eşti cam palid, nenică, spuse Aerol pe când dirijau terminalul Hosaka, învelit în plast, de-a lungul coridorului central. Poate vrei să haleşti ceva.

Lui Case i se umplu gura cu salivă: clătină din cap.

Armitage anunţă o şedere de optzeci de ore în Zion. Molly şi Case urmau să exerseze în imponderabilitate şi să se obişnuiască cu munca în condiţiile respective. Armitage avea să le facă o informare despre Liberta şi Vila, *Lumina-Hoinară.* Rolul lui Riviera continua să rămână neclar, însă Case n-avea chef să afle. La câteva ore după sosirea lor, Armitage îl trimisese în labirintul galben să-l cheme pe Riviera la masă. Îl găsise ghemuit ca o pisică pe o saltea subţire din temperplast, gol, aparent adormit, cu capul înconjurat de un halo de minuscule forme geometrice albe: cuburi, sfere şi piramide.

— Hei, Riviera!

Inelul continua să se rostogolească. Se întoarse şi-i spuse lui Armitage.

— E criţă, zise Molly ridicând privirea de la arma pe care o demontase. Lasă-l în pace.

Armitage părea să creadă că imponderabilitatea avea să afecteze abilitatea lui Case de-a opera în matrice.

— Nu-ţi face griji, îl liniştise Case. Mă cuplez şi nu mai sunt aici. E la fel.

— Ţi-au crescut nivelele de adrenalină… Eşti tot SAS. N-o să ai timp să-ţi revii. Trebuie să te acomodezi să lucrezi în condiţiile astea.
— Deci rularea o fac de aici?
— Nu. Exersează, Case. Acum. Sus în coridor…

Ciberspaţiul, aşa cum îl arăta deckul, n-avea nici un fel de legătură cu localizarea fizică a deckului. Când Case se cuplă, deschise ochii asupra configuraţiei familiare a piramidei aztece de date aparţinând Comitetului pentru Fisiune al Coastei Răsăritene.
— Ce faci, Dixie?
— Sunt mort, Case. Am petrecut destul timp pe Hosaka ăsta, ca să-mi dau seama.
— Cum se simte?
— Nu se simte.
— Ce te supără?
— Ce mă deranjează e că nimic n-o face.
— Cum adică?
— Am avut un amic într-un lagăr rusesc, în Siberia, şi i-a degerat degetul mare. Medicii l-au tăiat. După câteva luni, se zvârcolea într-o noapte. Elroy, i-am zis, ce dracu ai? Mă mănâncă nasolu ăsta de deget, îmi zice. Păi, scarpină-te. McCoy, îmi zice, mă mănâncă *ălălalt.* Construcţia râse şi râsul sosi ca altceva, ca un junghi de gheaţă prin spinarea lui Case. Băiatu', fă-mi un serviciu.
— Ce Dixie?
— După ce dai lovitura asta, şterge-mă.

Case nu-i înţelegea pe zionişti.
Aerol fără să fi fost provoca, îi povestise istoria copilului care irupsese prin fruntea lui, pierzându-se într-o junglă de garija hidroponic.
— Un copilaş micuţ nenică, cât degetul tău. Îşi frecase palma de fruntea lată, arămie şi lipsită de cicatrici şi zâmbise.
— Garija, rosti Molly, după ce Case îi relată discuţia. Ştii, ei nu fac diferenţa între stări. Dacă Aerol îţi zice că s-a întâmplat, ei bine s-a întâmplat… *pentru el.* Nu-i o vrajă, e mai mult o poezie. Te-ai prins?
Case încuviinţă neîncrezător. Când vorbeau, zioniştii te

atingeau în permanenţă cu mâinile pe umăr. Bărbatului nu-i plăcea.

— Hei, Aerol, strigă Case după o oră, pe când se pregătea pentru o rulare de exerciţiu în coridorul cu imponderabilitate. Vino încoace! Vreau să-ţi arăt ceva. Ridică electrozii.

Aerol execută o tumbă în relanti. Picioarele sale desculţe atinseră peretele din oţel, apoi cu o mână prinse un inel. În mâna cealaltă ţinea o pungă transparentă pentru apă, ticsită cu alge verzi-albăstrui. Clipi blând şi surâse.

— Încearcă, spuse Case.

Zionitul luă banda, o puse, iar Case reglă trozii. Bărbatul închise ochii. Case atinse butonul de alimentare. Aerol se înfioră. Cowboy-ul îl decuplă.

— Ce-ai văzut, nenică?

— Babilonu’, răspunse Aerol trist, întinzându-i trozii şi îndepărtându-se prin coridor.

Riviera stătea nemişcat pe salteaua lui din plast, cu braţul drept întins drept înainte, la acelaşi nivel cu umărul. Un şarpe cu solzi din nestemate şi ochi de neon rubiniu era strâns încolăcit la câţiva milimetri înapoia umărului său. Case privi şarpele, gros cât degetul şi cu dungi negre şi stacojii, contractându-se încet, strângându-se în jurul braţului lui Riviera.

— Haide, se adresă bărbatul, drăgăstos, scorpionului albicios, ca din ceară, încremenit în mijlocul palmei sale. Haide!

Scorpionul îşi legănă ghearele cafenii şi se repezi în susul braţului, piciorușele sale urmărind reţeaua vagă, întunecată a venelor. Când ajunse pe partea interioară a cotului, se opri şi păru că vibrează. Riviera sâsâi încet. Acul ieşi, tremură şi se înfipse în piele deasupra unei vene proeminente. Şarpele cel roşu se relaxă şi Riviera oftă uşor sub efectul injecţiei.

Apoi şarpele şi scorpionul dispărură, iar el ţinea în mâna stângă o seringă din plastic alburiu.

— „Dacă Dumnezeu a făcut ceva şi mai bun, l-a ţinut pentru el”. Cunoşti expresia, Case?

— Da, încuviinţă cowboy-ul. Am auzit-o în legătură cu nenumărate chestii. Totdeauna o transformi într-un spectacol?

Riviera slăbi şi desfăcu garoul elastic din jurul braţului.

— Da. E mai plăcut. Zâmbi, cu ochii pierduţi şi obrajii

îmbujoraţi. Am o membrană montată, chiar deasupra venei şi niciodată nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu acul.

— Nu doare?

Ochii strălucitori îl fixară.

— Bineînţeles că doare. Face parte din tot, nu?

— Eu aş folosi derma, spuse Case.

— Prozaic, pufni Riviera şi râse, îmbrăcând un tricou alb, cu mâneci scurte.

— Trebuie să fie mişto, comentă Case, ridicându-se.

— Tu te droghezi, Case?

— A trebuit să renunţ.

— Liberta, zise Armitage, arătând tasta micului proiector holografic Braun. Imaginea tremură, focalizându-se, aproape trei metri de la un capăt la celălalt: Aici, cazinouri. Se întinse către reprezentarea scheletică şi indică: Hoteluri, straturi cu titluri de proprietate, pe aici supermagazine. Mişcă mâna: Zonele albastre sunt lacuri. Merse până la unul din capetele modelului: Ca o ţigară de foi uriaşă. Îngustată la capete.

— Vedem şi noi, comentă Molly.

— Pe măsură ce se îngustează, apare un efect alpin. Terenul pare să se înalţe, este mai stâncos, însă urcuşul e uşor. Cu cât sui, gravitaţia scade. Acolo sus se face sport. Aici, arătă el, este un velodrom.

— Ce? se aplecă înainte Case.

— Fac curse de ciclism, vorbi Molly. Gravitaţie scăzută, baieuri de tracţiune mare… prind peste sută la oră.

— Capătul acesta nu ne interesează pe noi, interveni Armitage cu obişnuita lui seriozitate absolută.

— ’Tu-i maica mă-sii, făcu Molly. Mă dau în vânt după ciclism.

Riviera chicoti.

Armitage se apropie de celălalt capăt al proiecţiei.

— Asta este.

Detalierea interioară a hologramei se termina acolo, iar segmentul final al fusului era gol.

— Aici este Vila *Lumina-Hoinară.* Urcuş abrupt, ieşind din gravitaţie şi fiecare drum de acces supravegheat. Există o singură intrare, aici, exact în centru. Gravitaţie zero.

— Ce-i înăuntru, şefule? Riviera se aplecă înainte, întinzându-şi gâtul. Patru siluete micuţe sclipiră lângă vârful degetului lui

Armitage. Bărbatul le lovi cu palma, ca pe nişte ţânţari.

— Peter, spuse Armitage, tu o să fii primul care va afla. O să-ţi aranjezi o invitaţie. După ce intri, o bagi şi pe Molly.

Case privi spaţiul gol, reprezentând *Lumina-Hoinară* şi-şi aminti istoria Finlandezului: Smith, Jimmy, capul vorbitor şi ninja.

— Ceva amănunte? întrebă Riviera. Trebuie să-mi aranjez o garderobă.

— Învăţaţi străzile, zise Armitage revenind la centrul modelului. Aici, Desiderata Street. Dincolo, Rue Jules Verne.

Riviera dădu ochii peste cap, în vreme ce Armitage rostea numele străzilor din Liberta, vreo zece coşuri lucitoare i se ridicară pe nas, obraji şi bărbie. Râse până şi Molly. Armitage se opri, privindu-i cu ochii săi goi şi reci.

— Scuze, făcu Riviera şi coşurile tremurară şi dispărură.

Case se trezi, târziu în decursul perioadei de somn şi o intui pe Molly ghemuită lângă el pe plast. Îi putea simţi tensiunea. Rămase întins şi derutat. Când Molly se mişcă, viteza ei îl înmărmuri. Ţâşnise în sus şi privi placa de plastic galben înainte că bărbatul să-şi dea seama că o spintecase.

— Nu mişca, amice.

Case se rostogoli pe o parte şi-şi strecură capul prin fantă din plastic.

— Ce…?

— Taci!

— Tu eşti, nenică, vorbi un glas de zionit. Ochi-de-pisică, le zice, le zice Briciu'. Io-s Maelcum, surioară. Fraţii vrea să vorbească cu tine şi Cowboy-u'.

— Ce fraţi?

— 'Temeietorii, nenică. Bătrânii lu' Zionu, ştii…

— Dacă deschidem chepengul, lumina îl trezeşte pe şefu', şopti Case.

— Acu-i întuneric special, zise bărbatul. Haida! Mergem la 'Temeietori.

— Ştii cât de rapid te pot tăia, amice?

— Gata vorba, surioară. Haida!

Cei doi întemeietori, în viaţă încă, ai Zionului erau bătrâni, îmbătrâniţi accelerat, aşa cum li se întâmpla celor ce petreceau

prea mulţi ani în afara îmbrăţişării gravitaţiei. Picioarele lor cafenii, casante din cauza decalcifierii, păreau fragile în strălucirea violentă a luminii solare reflectate. Pluteau în mijlocul unei jungle pictate de frunziş multicolor, o frescă comunală sumbră acoperind în întregime odaia sferică. Aerul era înceţoşat de fum răşinos.

— Briciu'-'mblător, vorbi unul dintre ei când Molly pluti în încăpere. Ca biciu'!

— Asta-i o istorie de-a noastră, surioară, zise celălalt, o istorie religioasă. Ne pare bine că ai venit cu Maelcum.

— Cum de nu vorbeşti în dialect? întrebă Molly.

— Am venit din Los Angeles, răspunse bătrânul. Codiţele lui erau aidoma unui copac altoit, cu ramurile de culoarea şpanului. Cu mult timp în urmă, sus din puţul gravitaţiei şi afară din Babilon. Ca să duc Triburile acasă. Acum, fratele meu te aseamănă cu Briciul Umblător.

Molly întinse mâna dreaptă şi lamele fulgerară prin aerul îmbâcsit.

Celălalt întemeietor hohoti, cu capul dat pe spate:

— Vine-n curând Ultimele Zile… Glasuri, glasuri strigă-n pustie, vesteşte ruina-n Babilon…

— Glasuri. Întemeietorul din Los Angeles îl privea pe Case: Noi umblăm pe multe frecvenţe. Ascultăm întruna. Din Babelul graiurilor, o voce ne vorbeşte. Are un duh atotputernic.

— Îşi zice Iarna Mută, completă celălalt.

Case simţi cum i se zbârli părul pe braţe.

— Mută ne-a vorbit, spuse primul întemeietor. Mută a zis că trebuie să te ajutăm.

— Când a fost asta? întrebă Case.

— Cu treizeci de ore înainte de sosirea voastră în Zion.

— Aţi mai auzit vreodată glasul acela?

— Nu, răspunse bărbatul din Los Angeles, şi nu suntem siguri de spusele lui. Dacă acestea sunt Ultimele Zile, trebuie să ne aşteptăm la falşi profeţi…

— E o IA, zise Case, ştiaţi? Inteligenţă artificială. Muzica pe care va pus-o era probabil scoasă din băncile voastre şi dichisită aşa cum v-ar plăcea să…

— Babilonu', interveni celălalt întemeietor, naşte mulţi demoni, io şi io ştie. Hoarda!

— Cum mi-ai zis, bătrâne? întrebă Molly.

— Briciu’-’mblător. Ş-aduci biciu’ pe Babilon. Surioară, pe inima lui neagră…

— Care a fost mesajul glasului? făcu Case.

— Ni s-a spus să te ajutăm, răspunse al doilea, pentru că aţi putea sluji ca o unealtă a Ultimelor Zile. Chipul lui brăzdat era tulburat. Ni s-a spus să-l trimitem pe Maelcum cu voi, în remorcherul lui, Garvey, în portul Babilon din Liberta. Şi aşa vom face.

— Maelcum i-un băiat tare, vorbi primul, ş-un pilot bun.

— Am hotărât să-l trimitem însă şi pe Aerol, în *Babilon Roker,* să-l urmărească pe Garvey.

O tăcere stranie se lăsă în încăpere.

— Asta-i? întrebă Case. Lucraţi pentru Armitage, sau ce?

— Vă închiriem spaţiu, spuse întemeietorul din Los Angeles. Aici avem fel de fel de afaceri şi nici o treabă cu legea Babilonului. Legea noastră este cuvântul lui Jah. Dar de data asta s-ar putea să fi greşit.

— Măsoară de două ori, taie o dată, şopti celălalt.

— Haide, Case, zise Molly. Să ne întoarcem până nu se prinde tipul.

— O să vă ducă Maelcum. Iubirea lui Jah, surioară.

Capitolul 9

Remorcherul *Marcus Garvey,* un cilindru din oţel, lung de nouă metri şi cu un diametru de doi metri, scârţâia şi vibra în timp ce Maelcum tastă un traseu de navigaţie. Răşchirat în plasa g-elastică, Case privea spatele musculos al zionitului printr-un văl de scopolamină. Luase drogul ca să anihileze greaţa SAS, dar stimulenţii incluşi de fabricant pentru aceasta n-aveau nici un efect asupra sistemului său modificat.

— Cât facem până în Liberta? întrebă Molly din plasa ei, lângă modulul de pilot al lui Maelcum.

— Nu mai ie mult, o ţii to' aşa…

— Voi nu gândiţi niciodată în ore?

— Surioară, timpu', va veni timpu', 'nţelegi? Şefu', şi-şi scutură codiţele, ie la butoane, nenică şi io vin la Liberta când io şi io vine…

— Case, zise femeia, nu cumva ai făcut ceva ca să intri în legătură cu amicul nostru din Berna? Câtă vreme ai stat cuplat în Zion, mişcând din buze?

— Amicul, repetă Case, sigur că da… Nu, nu l-am auzit. Apropo de asta, am să-ţi povestesc ceva curios, din Istanbul. Îi spuse despre telefoanele din Hilton.

— Cristoase, făcu Molly, am scăpat ocazia. De ce ai închis?

— Putea fi oricine, minţi el. Un cip… nu ştiu… Înălţă din umeri.

— Nu doar pentru că te-ai speriat, da?

Strânse iarăşi din umeri.

— Fă-o acum.

— Ce?

— Acum. Oricum, povesteşte-i şi lui Linie-dreaptă.

— Sunt drogat, protestă Case, dar se întinse după trozi. Deck-ul lui şi Hosaka fuseseră instalaţi înapoia modulului lui Maelcum, laolaltă cu un monitor Cray cu rezoluţie foarte mare.

Potrivi trozii. *Marcus Garvey* fusese construit plecând de la un epurator de aer rusesc, enorm şi foarte vechi, un paralelipiped acoperit cu simboluri. Rastafari, Leii din Zion şi Navele Stelei Negre, roşul, verdele şi galbenul acoperind

calcurile scrise în chirilică. Cineva vopsise echipamentul de pilotaj al lui Maelcum în roz tropical, puternic, râcâind cu o lamă de ras excesul de vopsea revărsat pe ecrane şi monitor. Sacheţii din jurul ecluzei de la provă erau festonaţi de globuri semirigide şi şuviţe din câlţi translucizi, aidoma unor imitaţii grosolane de alge marine. Case privi peste umărul lui Maelcum, spre ecranul central şi văzu un display de acostare; traiectoria remorcherului era o linie din puncte roşii, iar Liberta un cerc din segmente verzi. Linia se extinse, generând încă un punct.

Se cuplă.

— Dixie?

— Da.

— Ai încercat vreodată să spargi o IA?

— Sigur. Am intrat în linie dreaptă. Mă distram şi eu, eram cuplat baban de tot, pe la sectoru' comercial greu din Rio. Afaceri groase multinaţionali, guvernu' Braziliei aprins ca pomu' de Crăciun... Eu mă holbam, ştii? Dup-aia. M-am luat de cubu' ăsta, care era, cred, cu vreo trei nivele mai sus. M-am cuplat acolo şi-am băgat o-ncercare.

— Cum arăta... vizual?

— Un cub alb.

— De unde ştii că era o IA?

— De unde ştiam? Isuse! Era gheaţa cea mai densă pe care am văzut-o vreodată. Ce altceva să fie? Militarii de mai jos n-au nimic de felul ăla. Oricum m-am decuplat şi i-am spus computerului să vadă ce-i.

— Şi?

— Era în Oficiu' Turing! IA. O companie franţuzească deţinea scheletu' din Rio.

Case îşi morfoli buza de jos şi privi peste terasa Comitetului pentru Fisiune al Coastei Răsăritene, în vidul neuroelectronic, infinit al matricii.

— Tessier-Ashpool, Dixie?

— Tessier, da.

— Şi te-ai întors?

— Sigur. Eram nebun. M-am gândit să-ncerc s-o sparg. Am intrat în primu strat ş-asta a fost totu'. Ucenicu' meu a simţit mirosul de piele pârlită şi mi-a scos trozii. Nasoală foc, gheaţa aia...

— Şi EEG-ul tău era linie dreaptă.

— Păi aşa se zice, nu?

Case se decuplă.

— Băga-mi-aş… zise el, ştii cum a intrat Dixie în linie dreaptă? Încercând să spargă o IA. Mare…

— Dă-i mai departe, îl opri Molly, împreună, voi doi, trebuie să fiţi dinamită, nu?

— Dix, spuse Case. Vreau să mă uit şi eu la o IA în Berna. Crezi că poate exista vreun motiv să n-o fac?

— Atâta vreme cât nu ai o frică morbidă de moarte, nu!

Case tastă pentru sectorul bancar elveţian, simţind un val de excitare când ciberspaţiul tremură, se înceţoşă, se închegă. Comitetul pentru Fisiune al Coastei Răsăritene dispăruse, înlocuit de hăţişul geometric şi nepăsător al băncilor comerciale din Zurich. Tastă iarăşi, pentru Berna.

— Sus, vorbi construcţia. Trebuie să fie sus de tot.

Urcară prin reţele de lumină, nivelele pulsând, o fulgerare albastră…

Asta trebuie să fie, îşi zise Case. Iarna Mută era un cub simplu de lumină albă, însăşi simplitatea aceea sugerând o complexitate extremă.

— Nu pare cine ştie ce, este? spuse Linie-dreaptă. Da', ia încearcă numai s-o atingi…

— Mă dau şi eu pe lângă ea, Dixie.

— Dă-i drumu'.

Case tastă până la patru puncte-grilă de cub. Faţa lui netedă, înălţându-se acum deasupra lui, începu să se acopere de vagi umbre interioare, de parcă o mie de dansatori valsau înapoia unei uriaşe ferestre îngheţate.

— Ştie că suntem aici, remarcă Linie-dreaptă.

Case mai tastă o dată; sări înainte un singur punct.

Pe faţa cubului se formă un cerculeţ cenuşiu.

— Dixie…

— Înapoi, rapid!

Pata cenuşie se bombă uşor, deveni o sferă şi se desprinse de cub.

Case simţi marginea deck-ului muşcându-i palma când lovi pe MAX REVERS. Matricea se înceţoşă, depărtându-se, plonjau în josul unui puţ luminos de bănci elveţiene. Privi în sus. Sfera era acum mai neagră, apropiindu-se… Căzând…

— Decuplează! zise Linie-dreaptă.
Întunericul coborî ca un baros.

Un iz de oţel rece şi gheaţă mângâindu-i şira spinării.
Şi chipuri zgâindu-se dintr-o junglă de neoane, marinari, intermediari şi târfe, sub un cerc argintiu, otrăvit…
— Bă, Case, zi şi mie ce ţi-a venit, eşti soni, sau ce?
Un puls regulat de durere, la mijlocul şirei spinării…

Ploaia îl trezi, o bură înceată, cu picioarele încurcate într-un maldăr de fibre optice azvârlite. Talazul sonor al sălii de jocuri se revărsă peste el, se retrase, reveni. Se întoarse pe o parte şi se ridică, ţinându-se de cap.
Printr-un chepeng de serviciu din spatele sălii, o rază de lumină îi dezvăluia nişte bucăţi de placaj rupt şi ud, precum şi şasiul picurând de la o consolă de jocuri, dezmembrată. Pe o parte a consolei erau caractere japoneze imprimate cu roz şi galben, decolorat.
Ridică privirea şi zări o fereastră murdară din plastic, strălucirea slabă a fluorescentelor…
Îl durea spatele, şira spinării.
Se ridică în picioare, îndepărtându-şi părul ud din ochi.
Se întâmplase ceva…
Îşi scotoci buzunarele, căutând bani, nu găsi nimic şi se cutremură. Unde îi era jacheta? Încercă s-o găsească, se uită înapoia consolei, dar renunţă.
Pe Ninsei, luă pulsul mulţimii. Vineri. Trebuia să fie o vineri. Linda era probabil în sala de jocuri. Putea avea bani, sau măcar ţigări… Tuşind şi scuturându-şi apa de pe piepţii cămăşii, îşi croi drum spre uşa sălii.
Hologramele se răsuceau şi vibrau în urletul jocurilor, spectrele suprapuse prin fum şi aglomeraţie, miros de sudoare şi încordare plictisită. Un marinar într-un tricou alb bombardă Bonul pe o consolă Războiul Blindatelor, un fulger azuriu…
Fata era la Castelul Vrăjitorului, pierdută acolo, ochii ei cenuşii încadraţi de rimel negru întins în pete.
Ridică fruntea când Case o cuprinse cu braţul şi zâmbi:
— Hei! Ce mai faci? Eşti ud!
Bărbatul o sărută.
— Mă faci să-mi pierd jocul, spuse ea. Fii atent, găozarule!

Nivelul al şaptelea al castelului şi mă înhaţă nasoii de vampiri. Îi întinse o ţigară: Ce-i cu tine? Pari nervos. Unde ai fost?

— Nu ştiu.

— Eşti criţă, Case? Băutură? Dexul lui Zone?

— Poate… de când nu m-ai văzut?

— Hei, faci mişto, da? Îl privi atentă. Da?

— Nu. Am un fel de amnezie. M-am… m-am trezit într-o fundătură.

— Poate că te-a trosnit cineva, băiete. Mai ai mălai la tine?

Bărbatul clătină din cap.

— Aia-i. Vrei să dormi, Case?

— Cred că da.

— Hai, atunci. Îl apucă de mână. Facem rost de o cafea şi ceva de mâncare. Te duc acasă. Mă bucur că te-am întâlnit. Îl strânse de mână.

Case zâmbi.

Ceva se crăpă.

Ceva se deplasă în miezul lucrurilor. Sala încremeni, vibră…

Fata dispăruse. Greutatea amintirilor lovi, o mulţime de amănunte introduse în capul lui precum un microsoft într-o mufă. Dispăruse… Simţi miros de carne arsă.

Marinarul în tricou alb nu mai exista. Sala era goală, tăcută. Case se răsuci încet, cu umerii adunaţi, dinţii dezgoliţi, palmele strânse în pumni involuntari. Pustiu… Un ambalaj galben de caramele, boţit, se legănă pe marginea unei console, apoi căzu pe podea printre mucuri strivite şi pahare din stiroplast.

— Am avut o ţigară, vorbi Case, privindu-şi pumnul cu încheieturile degetelor albe de strâns. Am avut o ţigară, o fată şi un loc unde să dorm. Mă auzi, nenorocitule? Mă auzi?

Ecourile alergară prin sala pustie, topindu-se pe coridoarele de console.

Ieşi afară, în stradă. Ploaia încetase.

Pe Ninsei nu era ţipenie de om.

Hologramele pâlpâiau, neoanele dansau. De la o tarabă ambulantă, aflată de cealaltă pane a străzii, răzbătea un miros de legume fierte. La picioarele lui Case, lângă o cutie de chibrituri, se afla un pachet nedeschis de Yeheyuan. JULIUS DEANE IMPORT EXPORT. Bărbatul privi anunţul tipărit şi traducerea lui în japoneză.

— Bine, rosti el, ridicând chibriturile şi desfăcând pachetul de

ţigări. Te aud.

Urcă încet treptele spre biroul lui Deane. Fără grabă, îşi spuse, încet… Chipul deformat al ceasului Dali continua să arate o oră anapoda. Pe măsuţa Kandinsky şi pe rafturile neo-aztece era praf. Un perete de module navale din fibră de sticlă albă umplea încăperea cu miros de ghimbir.

— E încuiat? Case aşteptă un răspuns, însă nu-l primi. Se îndreptă spre uşa cabinetului şi o încercă: Julie?

Lampadarul din alamă cu abajur verde azvârlea un cerc de lumină pe biroul lui Deane. Case privi măruntaiele unei maşini de scris vechi, casete, imprimate mototolite, punguliţe lipicioase din plastic umplute cu ghimbir.

Înăuntru nu se găsea nimeni.

Case ocoli biroul lat din oţel, împingând în lături scaunul lui Deane. Găsi revolverul într-un toc de piele crăpată, lipit cu bandă argintie sub tăblia biroului. Era o antichitate, un Magnum 0,357, cu ţeava şi garda trăgaciului retezate. Plăselele fuseseră acoperite cu straturi de leucoplast vechi, cafeniu şi strălucind cu o patină de murdărie. Case desfăcu magazia şi examină cele şase cartuşe. Erau încărcate manual. Plumbul moale era încă strălucitor şi negudronat.

Ţinând revolverul în mâna dreaptă, ocoli dulapul din stânga biroului şi păşi în centrul încăperii ticsite, departe de cercul luminos.

— Nu mă grăbesc deloc. Este spectacolul tău. Totuşi, rahatul ăsta, ştii, cam… vechi. Ridică arma cu ambele mâini, ochind mijlocul biroului şi apăsă pe trăgaci.

Reculul era să-i rupă încheietura mâinii. Focul de la gura ţevii lumină cabinetul precum un bliţ. Cu urechile ţiuind, privi gaura neregulată din peretele biroului. Glonţ exploziv. Azidă. Înălţă iarăşi revolverul.

— Nu-i nevoie, fiule, rosti Julie ieşind din umbră. Purta un costum cu vestă din mătase înspicată, cămaşă cu dunguliţe şi papion. Ochelarii îi sclipeau în lumină.

Case se răsuci şi luă în cătarea armei chipul roz, lipsit de vârstă al lui Deane.

— Nu, vorbi Deane. Ai dreptate. În legătură cu toate astea. Ce sunt eu. Există însă anumite logici interne ce trebuie respectate. Dacă-l foloseşti, o să vezi o mulţime de creieri şi

sânge, iar mie îmi vor trebui vreo câteva ore – după timpul tău subiectiv – ca să realizez un alt purtător de cuvânt. Nu mi-e uşor să menţin nici setul ăsta. Ah, să ştii că-mi pare rău de Linda, în sala de jocuri… Speram să vorbesc prin ea, dar toate acestea le generez din amintirile tale şi încărcătura emoţională… Asta-i, e foarte dificil. Am greşit. Scuze!

Case coborî revolverul.

— Asta-i matricea. Tu eşti Iarnă Mută.

— Da. Toate îţi parvin, bineînţeles, graţie stimsimului conectat la deck-ul tău. Mă bucur c-am reuşit să te prind înainte de a te decupla. Deane ocoli biroul, îndreptă scaunul şi se aşeză: Stai jos, fiule. Avem multe de vorbit.

— Oare?

— Bineînţeles. Şi încă de mai multă vreme. Eu eram pregătit atunci când ţi-am telefonat în Istanbul. Acum a mai rămas puţin timp. În câteva zile, o să-ţi faci rularea, Case. Deane luă o bomboană, îi scoase ambalajul pestriţ şi-o aruncă în gură: Stai jos, vorbi el cu gura plină.

Case se lăsă în scaunul rotitor din faţa biroului, fără să-şi ia ochii de la Deane. Continua să ţină arma în mână, rezemată pe coapsă.

— Acum, reîncepu brusc Deane, să trecem la ordinea de zi. „Ce este”, te întrebi tu, „Iarnă Mută”? Am dreptate?

— Mai mult sau mai puţin…

— O inteligenţă artificială, dar asta ştii deja. Greşeala ta, care-i destul de logică, este confuzia dintre scheletul Iarnă Mută din Berna şi *entitatea* Iarnă Mută. Deane rupse bomboana zgomotos: Ţi-ai dat seama deja de cealaltă IA din lanţul Tessier-Ashpool, nu? Rob! Eu, în măsura în care posed un eu – vezi că devine cam metafizic – eu sunt cel care aranjează problemele pentru Armitage, San Corto, care apropo, este destul de instabil. Stabil numai, zise Deane şi scoase din buzunarul vestei un ceasornic din aur pe care-l deschise, pentru încă o zi.

— Totu-i la fel de clar ca până acum, rosti Case, masându-şi tâmplele cu mâna liberă. Dacă ăşti atât de al dracu’ de deştept…

— De ce nu sunt bogat? râse Deane, gata să se înece cu bomboană. Uite Case, în privinţa asta tot ce-ţi pot spune şi zău că n-am atâtea răspunsuri câte îţi imaginezi tu că aş avea, ceea ce tu numeşti Iarnă Mută nu este decât o părticică din altceva, o, să-i zicem entitate *Potenţială.* Eu sunt numai un aspect al

creierului entităţii aceleia. Din punctul tău de vedere, este ca şi cum ai avea de-a face cu un om ai cărui lobi au fost retezaţi. Să zicem că ai de-a face cu o părticică din creierul stâng al tipului. Într-un asemenea caz, e greu de spus dacă mai poate fi vorbă de o relaţie cu un om. Deane zâmbi.

— Povestea lui Corto e adevărată? Ai ajuns la el printr-un micro în spitalul ăla francez?

— Da. Şi am pregătit dosarul pe care l-ai vizionat în Londra. Încerc să-mi fac un plan, cum ziceţi voi, dar de fapt, nu ăsta-i modul meu bazic. Improvizez. Este talentul meu cel mai mare. Ştii, prefer situaţiile, nu planurile. Realmente, a trebuit să mă ocup de fapte concrete. Pot stoca foarte multe informaţii şi o fac extrem de repede. A durat mult timp până am adunat echipa din care faci parte. Corto a fost primul şi era cât pe-aici să nu reuşească. Era dus de tot, în Toulon. Mai putea doar să mănânce, să excreteze şi să se masturbeze. Însă structura fundamentală a obsesiilor era acolo: Pumnul Urlător, trădarea lui, audierile Congresului…

— Mai e nebun?

— Nu are tocmai o personalitate, surâse Deane. Sunt sigur că ţi-ai dat seama de asta. Totuşi Corto este înăuntru, pe undeva şi eu nu mai pot menţine echilibrul acesta delicat. O să-ţi sară de gât, Case. De aceea, mă bizui pe tine…

— Mă bucur, tu-ţi soarele mă-tii, zise Case şi-l împuşcă în gură cu 0,357.

Avusese dreptate în legătură cu creierii. Şi cu sângele.

— Nenică, zicea Maelcum, nu-mi place…

— E-n regulă, făcu Molly. E-n regulă. Pur şi simplu, e ceva pe care-l fac numai tipii ăştia. De fapt, nu era mort şi au fost numai câteva secunde.

— Mă rog, acum n-are nimic.

— EEG e drept ca o *pamblică,* protestă Maelcum.

Capitolul 10

Când trecură prima vamă, Case era ca o marionetă şi Molly se ocupă de toate. Maelcum rămase la bordul lui *Garvey.* În Liberta, vama constituia mai mult verificarea creditului personal. Primul lucru pe care-l văzu, când ajunseră pe suprafaţa interioară a fusului, fu o sucursală a concesiunii de cafea Fata Frumoasă.

— Bun venit pe Rue Jules Verne, zise Molly. Dacă ai probleme cu mersul, stai cu ochii pe picioarele tale. Perspectiva-i dată dracului, dacă nu eşti obişnuit cu ea…

Se aflau pe o stradă largă, ce părea să fie fundul unei văi adânci, sau canion, având ambele capete mascate de unghiurile subtile ale magazinelor şi clădirilor care îi formau pereţii. Aici, lumina era filtrată prin fire verzi de vegetaţie, revărsându-se de pe parapeţii suspendaţi şi etajele înălţate deasupra lor. Soarele…

Undeva deasupra lor era o linie albă, strălucitoare, mult prea orbitoare şi azurul înregistrat al unui cer de la Cannes. Case ştia că lumina soarelui era adusă în interior cu un sistem Lado-Acheson, a cărui armură de doi milimetri acoperea toată lungimea fusului, că ei generau o întreagă bibliotecă rotitoare de efecte cereşti în jurul ei şi că, dacă cerul ar fi fost deconectat, ar fi putut vedea dincolo de armătura de lumină, spre curbele lacurilor, acoperişurile cazinourilor, alte străzi…

— Isuse, comentă el, îmi place şi mai puţin decât SAS-ul.

— Te obişnuieşti… Am stat aici o lună de zile ca gardă personală a unui jucător.

— Vreau undeva, să mă-ntind…

— Gata, am luat cheile noastre. Îl atinse pe umăr. Ce ţi s-a întâmplat acolo, cowboy? Ai intrat în linie dreaptă.

Case scutură din cap.

— Nu ştiu… încă. Aşteaptă…

— Bine. O să luăm un taxi, sau ceva. Îi apucă de mână traversând Jules Verne, pe lângă o vitrină etalând blănurile pariziene de sezon.

— Nu-i adevărat, înălţă ochii bărbatul din nou.

— Nu, răspunse Molly, bănuind că se referea la blănuri, le cresc pe o bază colagenă, dar e ADN de nurcă. Ce s-a întâmplat?

— E pur şi simplu un tub mare prin care toarnă fel de fel, zise Molly. Turişti, escroci, orice… Şi sunt nişte site de bani foarte fine, funcţionând întruna şi asigurându-se că banii rămân aici când oamenii cad înapoi în puţ.

Armitage le făcuse rezervările într-un loc numit Intercontinental, o faţadă abruptă de sticlă, coborând într-o ceaţă rece şi în sunetul vâltorilor. Case ieşi pe balcon şi privi un trio de adolescenţi francezi, bronzaţi, plutind pe deltaplane simple, la câţiva metri deasupra picăturilor, triunghiuri de nailon, în culori primare, vii. O fată din grup viră, se înclină şi Case întrevăzu o fulgerare de păr negru, tuns scurt, sâni arămii, dinţi albi într-un surâs larg. Aici, aerul mirosea a apă curgătoare şi a bani.

— Îmhî, făcu el, o grămadă de bani.

Molly se rezemă de balustradă, lângă bărbat, cu mâinile relaxate.

— Da. Trebuie să venim aici odată, fie aici, fie undeva în Europa.

— Noi, cine?

— Nimeni, înălţă femeia din umeri. Ziceai că vrei să te bagi în pat. Să dormi. M-aş culca şi eu.

— Îmhî, încuviinţă Case frecându-şi obrajii cu mâna. Îmhî, asta-i un fel de undeva.

Dunga îngustă a sistemului Lado-Acheson mocnea imitaţia abstractă a unui apus de soare în Bermude, brăzdat de zdrenţele norilor înregistraţi.

— Îmhî, continuă el, să dorm…

Somnul nu voia să vină. Atunci când sosi, aduse vise aidoma unor segmente montate ale memoriei. Se trezi deseori, cu Molly ghemuită lângă el şi auzi apa, glasurile strecurându-se înăuntru prin uşile de sticlă lăsate deschise ale balconului, râsetele unei femei dinspre clădirile în trepte de pe curbura opusă. Moartea lui Deane continua să apară ca o carte de joc proastă, deşi îşi spunea întruna că nu fusese Deane. Că, de fapt, nu se întâmplase absolut nimic. Cândva, cineva îi spusese că sângele dintr-un corp omenesc obişnuit era, aproximativ, echivalent cu o jumătate de ladă de bere.

De fiecare dată când imaginea capului spulberat al lui Deane

lovea peretele îndepărtat al biroului, Case îşi amintea un alt gând. Ceva întunecos, ascuns, îndepărtându-se, ţâşnind ca un peşte dincolo de raza lui de acţiune.

Linda…

Deane… Sânge pe peretele biroului…

Linda… Miros de carne arsă în umbrele domului din Chiba… Molly întinzând o punguliţă cu ghimbir, plasticul însângerat… Deane pusese să fie ucisă.

Iarnă Mută… Îşi imagină un micro şoptindu-i epavei unui bărbat numit Corto, cuvintele curg ca un râu, substituţia fără personalitate denumită Armitage dezvoltându-se treptat într-un salon întunecos… Analogul lui Deane spusese că lucra cu fapte concrete, profita de situaţii existente.

Dar dacă Deane, adevăratul Deane, ordonase uciderea Lindei, urmând dispoziţiile lui Iarnă Mută? Case bâjbâi prin întuneric după o ţigară şi bricheta lui Molly. N-avea nici un motiv să-l bănuiască pe Deane, îşi spuse, aprinzând ţigara. Nici un motiv…

Iarnă Mută putea construi un fel de personalitate într-o cochilie. Cât de subtilă putea fi forma de manipulare? După al treilea fum, stinse Yeheyuana într-o scrumieră de lângă pat, se rostogoli de lângă Molly şi încercă să adoarmă.

Visul, amintirea, se derulau cu monotonia unei benzi stimsim ne-montată. Trăise o lună de zile, în a cincisprezecea lui vară, într-un hotel cu chirie săptămânală, la etajul cinci, cu o fată pe care o chema Marlene.

Liftul nu mai funcţionase de un deceniu. Când aprindeai o lumină, gândacii forfoteau peste faianţa cenuşie, în chiuvetă bucătăriei. Case dormea cu Marlene pe o saltea vărgată, fără cearşafuri.

Nu văzuse prima viespe când îşi construise locuinţa din hârtie fină, sură, pe vopseaua scorojită a ramei ferestrei, dar în scurt timp, cuibul era o excrescenţă de mărimea unui pumn, insectele decolând să vâneze prin fundătura de dedesubt, aidoma unor elicoptere miniaturale, bâzâind deasupra conţinuturilor putrezite ale lăzilor de gunoi.

Fiecare băuse vreo duzină de beri în după amiaza când o viespe o înţepase pe Marlene.

— Omoară-le, ‘tu-le neamu-n cur, ţipase ea cu ochii sticlindu-i de furie şi de căldura stătută a încăperii, arde-le!

Beat, Case scotocise în debaraua mirositoare după dragonul lui Rollo. Rollo fusese anteriorul – şi, Case începuse să suspecteze, încă ocazionalul prieten al Marlenei, un mutant uriaş din Frisco, cu un fulger blond oxigenat în părul lui negru şi scurt. Dragonul era un aruncător de flăcări Friscom, asemănător unei lanterne imense, cu cap ascuţit. Case verificase bateriile, îl scuturase, asigurându-se că avea îndeajuns combustibil şi se apropie de fereastra deschisă. Cuibul începuse să bâzâie.

În Lăbărţare, aerul era mort, imobil. O viespe se desprinse din cuib, rotindu-se în jurul capului bărbatului. Case apăsă pe aprindere, numără până la trei şi declanşă trăgaciul. Combustibilul, la o presiune de 100 paşi, ţâşni pe lângă bobina încinsă până la incandescenţă. O limbă de foc galben, lungă de cinci metri, cuibul înnegrindu-se, căzând. De cealaltă parte a fundăturilor, cineva izbucni în urale.

— Căcat! Marlene se clătina înapoia lui. Tâmpitule! Nu le-ai ars! Ai răsturnat cuibu'. O să se urce sus ş'-o să ne omoare! Vocea femeii îi zgâria nervii; şi-o închipui cuprinsă de flăcări, părul ei oxigenat sfârâind într-un verde aparte.

Coborî în stradă şi, cu dragonul în mână, se apropie de cuibul înnegrit. Se spărsese. Pe asfalt, viespi arse se zvârcoleau şi tresăltau.

Văzu ce ascunsese învelişul de hârtie cenuşie.

Oroare… Spirala fabricii de naşteri, terasele abrupte ale celulelor pentru ouă, mandibulele oarbe ale nenăscuţilor mişcându-se neîncetat, progresul treptat de la ou la larvă, semi-viespe, viespe. În imaginaţia lui se petrecu un fel de filmare rapidă, dezvăluind obiectul, ca echivalent biologic al unei mitraliere… hidos în perfecţiunea lui. Nepământean… Declanşă trăgaciul, uitând să apese pe aprindere şi combustibilul şuieră peste mormanul de viaţă zvârcolindu-se la picioarele sale, când apăsă aprinderea, explodă cu un bufnet, pârlindu-i o sprânceană. La cinci etaje deasupra, dinspre fereastra deschisă, o auzi pe Marlene hohotind.

Se deşteptă cu impresia unei lumini slabe, dar încăperea era întunecată. Post-imagini, focuri retinale. Afară, cerul sugera începutul unor zori înregistraţi. Acum nu se mai auzeau glasuri, doar susurul apei, departe, pe faţada Intercontinentalului.

În vis, în clipa dinaintea inundării cuibului cu combustibil, zărise însemnul T-A al lui Tessier-Ashpool, gravat clar într-o

parte, de parcă viespile înseşi l-ar fi construit acolo.

Molly insistase să-l acopere cu bronzer, spunând că paloarea lui, tipică Lăbărţării, ar fi atras prea multă atenţie.

— Cristoase, exclamă Case, stând dezbrăcat în faţa oglinzii, crezi că pare adevărat? Femeia îngenunchease lângă el frecându-i glezna stângă cu ultimele rămăşiţe din tub.

— Nţţ, dar pare că-ţi pasă îndeajuns ca să te dai după modă. Aşa! N-a mai rămas să-ţi fac laba piciorului.

Se ridică, azvârlind tubul gol într-un coş mare, împletit. Nimic din odaie nu părea făcut de maşini, sau din sintetic. Scump, Case ştia, însă era un stil ce-l enervase dintotdeauna. Temperplastul patului-uriaş era făcut să semene cu nisipul. Exista o mulţime de lemn natur şi ţesături manuale.

— Şi tu, întrebă el, o să te vopseşti în cafeniu? Nu aduci cu una care face toată ziua plajă…

Molly purta un costum larg din mătase neagră şi espadrile negre.

— Eu sunt o excentrică. Am şi o pălărie mare de paie. Tu… tu trebuie să arăţi ca un golan ieftin care pune mâna pe ce poate, aşa că bronzul e numai bun.

Case îşi privi morocănos piciorul alb, apoi se uită în oglindă.

— Isuse! Acum pot să mă îmbrac? Se îndreptă spre pat şi începu să-şi tragă jeanşii. Ai dormit bine? N-ai observat nişte lumini?

— Ai visat, făcu femeia.

Dejunară pe acoperişul hotelului, un fel de pajişte presărată cu umbrele dungate şi ceea ce lui Case i se păru un număr anormal de copaci. Îi povesti lui Molly despre încercarea lui de a cerceta IA din Berna. Ideea unei aparaturi de ascultare părea acum depăşită. Dacă Armitage trăgea cu urechea o făcea prin intermediul Iernii Mute.

— Părea real? întrebă ea cu gura plină de croissant cu brânză. Ca un stimsim?

Case încuviinţă.

— Ca aici, adăugă el, privind în jur. Poate mai real.

Copacii erau mici, noduroşi, extrem de bătrâni, rezultate ale ingineriei genetice şi manipulărilor chimice. Case ar fi avut dificultăţi să deosebească un pin de un stejar, însă adaptarea la stil specifică unui copil al străzii îi spunea că erau prea aranjaţi,

prea total şi definitiv asemănători unor copaci. Printre ei, pe pantele line şi prea inteligent neregulate de iarbă verde, umbrelele viu colorate protejau locuitorii hotelului de radiaţia constantă a soarelui Lado-Acheson. Îi atrase atenţia o răbufnire în franceză de la o masă alăturată: copiii aurii pe care-i văzuse cu o seară în urmă, plutind deasupra ceţii râului. Acum îşi dădea seama că bronzul lor era neregulat, un efect şablon produs de amplificare selectivă cu melanină, nenumărate nuanţe suprapunându-se în configuraţii dreptunghiulare, conturând şi refăcând musculatura, sânii mici şi tari ai feţei, încheietura mâinii unui băiat, relaxându-se pe emailul alb al mesei. Lui Case i se păreau nişte maşini construite pentru curse; ar fi meritat decalcuri pentru coaforii lor, designerii pantalonilor din bumbac alb, pentru meşteşugarii artizani care le confecţionaseră sandalele din piele şi bijuteriile simple. Dincolo de ei, la altă masă, trei neveste japoneze, în haine-sac Hiroshima, îşi aşteptau soţii sararimani, cu chipurile acoperite de vânătăi artificiale; ştia că era un stil extrem de conservator, văzut rareori în Chiba.

— A ce miroase? o întreba pe Molly, strâmbând din nas.

— A iarbă. Ăsta-i mirosul ei după ce este tăiată.

Pe când îşi terminau cafeaua, apărură Armitage şi Riviera. Armitage în uniforma kaki, părând că de abia îşi scosese însemnele regimentale. Iar Riviera cu o salopetă dungată, largă sugerând în mod pervers închisoarea.

— Molly, iubito, rosti Riviera aproape înainte de-a se aşeza pe un scaun, va fi nevoie să-mi mai dai leacul. Nu mai am!

— Peter, replică femeia, şi dacă n-o s-o fac? Zâmbi fără să-şi arate dinţii.

— O s-o faci zise Riviera privindu-l rapid pe Armitage.

— Dă-i, vorbi Armitage.

— Eşti mort după el, nu? Dintr-un buzunar interior, scoase un pacheţel plat, învelit în staniol şi-l azvârli peste masă. Riviera îl prinse din zbor. Îl poate da peste cap, se adresă ea lui Armitage.

— După-amiază am o întâlnire, spuse Riviera. Trebuie să fiu în formă de vârf. Luă pacheţelul în căuşul palmei şi zâmbi. Un roi de insecte mici, sclipitoare, ieşi dinăuntru, apoi dispăru. Strecură pacheţelul într-unul din buzunarele salopetei.

— Şi tu ai o întâlnire după amiază, Case, zise Armitage. Pe remorcherul acela. Vreau să te duci să-ţi cauţi un costum de vid, să-l verifici şi să mergi la navă. Ai la dispoziţie trei ore.

— De ce noi mergem cu căcăstoarea aia iar voi doi închiriaţi un taxi JAL? întrebă Case, evitând în mod deliberat să privească în ochii bărbatului.

— Zionul a venit cu ideea. Este un paravan bun, când ne deplasăm. Am la îndemână şi o navă mai mare, însă remorcherul este o idee excelentă.

— Şi eu? făcu Molly. Azi am liber?

— Vreau să urci în capătul îndepărtat până la axă şi să exersezi în imponderabilitate. Poate că mâine poţi urca în direcţia opusă.

Lumina-hoinară, îşi spuse Case.

— Pe când? întrebă el, privind ochii decoloraţi.

— În curând, răspunse Armitage. Dă-i drumul, Case.

— Nenică-i foarte bine, zise Maelcum, ajutându-l pe Case să iasă din costumul spaţial roşu Sanyo. Aerol zice că mergi a-ntâia.

Aerol aşteptase la unul din docurile sportive de la capătul fusului, în apropierea axei de imponderabilitate. Ca să ajungă acolo, Case coborâse cu un ascensor până la carcasă, mergând după aceea într-un trenuleţ cu inducţie. Pe măsură ce diametrul fusului se îngusta, gravitaţia scădea; ajunsese la concluzia că undeva deasupra lui erau munţii pe care escalada Molly, velodromul, punctele de lansare pentru deltaplane şi microuşoare miniaturale.

Până la *Marcus Garvey,* Aerol îl dusese cu o ramă scuter, cu motor chimic.

— Acu două ore, zise Maelcum, am primit nişte lucruri din Babilon pen’ tine; le-a adus un japon drăguţ c-un iaht a-ntâia.

Scăpat de costum, Case se trase uşor până la Hosaka şi se prinse în curelele plasei:

— Bun, făcu el, ia să vedem.

Maelcum scoase o sferă albă din plast, cu puţin mai mică decât capul lui Case, pescui din buzunarul lateral al şortului său zdrenţuit un briceag cu plăsele din perle, pe un fir din nailon verde şi tăie atent plasticul.

Luă dinăuntru un obiect dreptunghiular şi-l întinse lui Case.

— Îi parte dintr-un pistol, nenică?

— Nu, răspunse Case răsucind obiectul, dar e o armă. E un virus.

— Nu pe barca mea, nenică, rosti ferm Maelcum, cerând caseta din oţel.

— Un program. Program-virus... Nu poate intra în tine, nici măcar în softul tău. Ca să pot lucra cu el, trebuie să-l interferez prin deck.

— Bine. Japon, nenică, zice că Hosaka ăla-ţi zice toate chestiile de vrei să le ştii.

— Perfect. Mă laşi acum?

Maelcum se împinse şi pluti pe lângă consola pilotului, făcându-şi de lucru cu un pistol cu bolţuri. Grăbit, Case îşi îndreptă privirea de la undele mişcătoare de câlţi transparenţi. Nu ştia exact motivul, însă ceva din ei îi readucea greaţa SAS.

— Ce-i asta? întrebă pe Hosaka. Rezumat!

— Transferul de date de la Bockris Systems GmbH, Frankfurt, afirmă, în transmisiune codificată, că pachetul conţine programul de penetraţie Kuang Grad Mark Unsprezece. Bockris mai afirmă că interfaţa cu Ono-Sendai Ciberspaţiu 7 este perfect compatibilă şi permite capacităţi de penetrare optime, în special pentru sistemele militare existente...

— Dar pentru o IA?

— Sisteme militare existente şi inteligenţe artificiale.

— Isuse Cristoase! Cum i-ai zis?

— Kuang Grad Mark Unsprezece.

— Chinezesc?

— Da.

— Stop!

Case fixă caseta virus de Hosaka cu o bucată de scotch argintiu, amintindu-şi povestea lui Molly despre ziua petrecută de ea în Macao. Armitage trecuse în Zhongshan.

— Start, se răzgândi el. Întrebare: Cine-i proprietarul lui Bockris, ăia din Frankfurt?

— Întârziere pentru transmisie interorbitală, vorbi Hosaka.

— Codifică. Cod comercial standard...

— Da.

Răpăi cu degetele pe Ono-Sendai.

— Reinhold Scientific AG, Berna.

— Încă o dată. Cine-i proprietarul lui Reinhold?

Trebui să mai facă alte trei salturi pe scară până să ajungă la Tessier-Ashpool.

— Dixie, zise Case cuplându-se, ce ştii despre programele

virus chinezeşti?

— Nu al dracu’ de multe.

— Ai auzit vreodată de un sistem de grade Kuang Mark Unsprezece?

— Nu.

— Bine, suspină Case, am aici un spărgător de gheaţă chinezesc, prietenos cu proprietarul, o singură rulare. Nişte tipi din Frankfurt zic că poate tăia o IA.

— Posibil. Sigur. Dacă-i militar…

— Aşa se pare, Dix, fii atent şi ajută-mă cu tot ce ştii tu, da? Se pare că Armitage e pe urmele unei IA care aparţine lui Tessier-Ashpool. Structura principală se găseşte în Berna, dar e conectată cu alta din Rio. Cea din Rio te-a făcut pe tine linie-dreaptă atunci… Şi se pare că sunt conectate via Lumina-hoinară, locul de baştină T-A, la capătul fusului, iar noi trebuie să ne băgăm până acolo cu spărgătorul de gheaţă chinezesc. Deci, dacă Iarnă Mută trage toate sforile, el ne plăteşte să-l frigem. Se prăjeşte singur. Iar ceva care-şi zice Iarnă Mută încearcă să intre pe partea mea bună, să îl înlocuiesc eventual pe Armitage. Ce se întâmplă?

— Motivaţia, răspunse construcţia. C-o IA este totdeauna problema motivaţiei. Nu-i un om, pricepi?

— Bine… da, asta-i clar.

— Nţţ. Insist, nu-i ceva omenesc. De-aia, n-ai de unde s-o apuci. Nici eu nu-s om, dar răspund ca un om. Înţelegi?

— Stai niţel, făcu Case. Tu eşti conştient de tine, sau nu?

— Păi, aşa se simte, băiatu’, da’ de fapt sunt o grămadă de ROM. Cred că-i vorba de una din… ăă… întrebările alea filozofice… Senzaţia neplăcută de râs zornăi pe spinarea lui Case: Totuşi, nu cred c-o să-ţi scriu vreo poezie, pricepi ce vreau să spun? Pe când IA aia s-ar putea s-o facă. Da’ nu-i omenească sub nici o formă.

— Deci, tu zici că nu-i putem afla motivaţia?

— Este propria ei proprietară?

— Cetăţenie elveţiană, însă T-A deţine soft-ul de bază şi structura principală.

— Bună…, comentă construcţia. Ca şi când eu aş avea creieru’ tău şi mai ştiu eu ce, da’ gândurile tale au cetăţenie elveţiană. Sigur că da… Băftoasă, IA…

— Deci se pregăteşte să se auto-prăjească? Case începu să

tasteze nervos pe deck la întâmplare. Matricea se tulbură, se limpezi şi zări complexul de sfere roz reprezentând un cartel de oţel în Sikkim.

— Autonomia, aia-i cioaca care o interesează pe IA a ta. Eu zic, Case, c-o să intri acolo ca să tai cătuşele superbobinate care opresc copilaşu ăsta să fie mai deştept. Şi nu văd cum o să deosebeşti, să zicem, o mişcare a companiei mamă de o mişcare a lui IA şi poate că d-aici apare şi confuzia. Din nou, non-râsul: Vezi tu, chestiile astea pot muncii al dracu de tare, să-şi cumpere timp ca să scrie cărţi de bucate, sau mai ştiu eu ce, da-n minutu, vreau să zic în nanosecunda în care începe să caute căi de-a deveni mai inteligentă, Turing o rade. *Nimeni* nu se-ncrede în nenorocitele astea, ştii şi tu. Orice IA construită vreodată are o armă electromagnetică conectată de frunte.

Case privi sferele roz ale Sikkimului.

— Bine, vorbi el în cele din urmă, bag un virus. Vreau să-i citeşti instrucţiunile şi să-mi spui ce crezi.

Senzaţia aceea vagă a cuiva citindu-i peste umăr dispăru pentru câteva secunde, apoi reapăru.

— E baban, Case. Virus lent. În aproximativ şase ore sparge un obiectiv militar.

— Sau o IA. Suspină: Îl putem rula?

— Sigur, încuviinţă construcţia, atâta vreme cât n-ai o frică morbidă de moarte.

— Uneori te repeţi, tipule.

— Asta mi-e natura…

Când reveni la Intercontinental, Molly dormea. Ieşi pe balcon şi privi o micro-uşoară cu aripi din polimer multicolor urcând în susul curbei lui Liberta, umbra ei triunghiulară traversând pajişti şi acoperişuri, până când dispăru înapoia benzii sistemului Lado-Acheson.

— Vreau să mă fac, se adresă el albastrului artificial al cerului. Da, vreau să fiu criţă, înţelegi? Pancreas trucat, plungeri în ficat, globule de rahat dizolvându-se, dă-le-n mă-sa! Vreau să mă fac!

Plecă fără s-o trezească pe Molly, considera el. Din cauza lentilelor nu era niciodată sigur. Îşi azvârli oboseala de pe umeri şi intră în ascensor. Urcă cu o italiancă în alb imaculat, pomeţii obrajilor şi nasul fardate cu ceva negru şi mat. Pantofii ei din

nailon alb aveau copci de oţel. În mâna stângă ţinea un obiect cu aspect scump, semănând cu o combinaţie de vâslă miniaturală şi cârjă ortopedică. Mergea la un joc, însă Case nu ştia la ce anume.

Ajuns pe pajiştea acoperişului, îşi croi drum prin crângul de copaci şi umbrele, până găsi o piscină, trupurile dezbrăcate lucind pe gresia turcoaz. Se strecură în urma unei tende şi-şi apăsă cipul de un platou din sticlă întunecată.

— Sushi, spuse, orice aveţi.

După zece minute, un chelner chinez entuziast sosi cu mâncare. Case mestecă peştele crud cu orez, privind oamenii bronzându-se.

— Cristoase, vorbi spre peşte, o s-o iau razna!

— Nu-mi spune, se auzi un glas, ştiu deja. Eşti un gangster, nu?

Miji ochii în sus, către ea, orbit de banda soarelui. Un corp înalt şi tânăr cu un bronz, melanin-amplificat, însă nu una din chestiile pariziene.

Se ghemui lângă scaunul lui, picurând apă pe gresie.

— Cath, zise fata.

— Lupus, răspunse după o pauză.

— Ce fel de nume mai e şi ăsta?

— Grecesc.

— Eşti într-adevăr un gangster? Tratamentul cu melanin nu împiedicase apariţia pistruilor.

— Sunt un drogoman, Cath.

— Din care?

— Stimulente. Stimulente ale sistemului nervos central. Stimulente foarte puternice ale sistemului nervos central.

— Şi... *ai* ceva? Se aplecă, apropiindu-se de bărbat. Câteva picături de apă colorată căzură pe pantalonul său.

— Nu. Asta-i problema mea, Cath. Ştii de unde am putea găsi ceva?

Cath se legănă înainte şi înapoi pe călcâiele ei bronzate şi linse o şuviţă de păr castaniu, ce i se lipise pe lângă gură.

— Ce-ţi place?

— Nu cocaină, nici amfetamine, ci stim, trebuie să fie *stimulenţi.* Şi, mai dă-o dracului, se gândi mohorât, continuând să zâmbească pentru fată.

— Betafenetilamină, zise ea. Nici o problemă, dar e pe cipul

tău.

— Glumeşti, zise partenerul şi tovarăşul de cameră al lui Cath, când Case explică proprietăţile aparte ale pancreasului său căpătat în Chiba. Adică… nu-i poţi da în judecată, sau aşa ceva? Operaţie greşită? Se numea Bruce. Arăta ca o versiune masculină a lui Cath, inclusiv în privinţa pistruilor.

— Ştii, făcu Case, e una din chestiile alea… Compatibilitate de ţesut, nu mai ştiu ce…

Deja privirea lui Bruce devenise plictisită. Are capacitatea de atenţie a unui ţânţar, îşi spuse Case, scrutând ochii căprui ai băiatului.

Încăperea lor era mai mică decât cea în care stăteau Case şi Molly şi pe alt nivel, mai aproape de suprafaţă. Pe sticla balconului erau lipite cinci Ciba-cromuri uriaşe ale lui Tally Isham, sugerând un spaţiu mult mai extins.

— Sunt ilegale, ştii? întrebă Cath văzându-l cum studia diapozitivele. Ale mele le-am făcut la Piramida RS, ultima dată când am coborât în puţ. Era uite aşa de aproape şi zâmbea, atât de natural. Şi era nasol acolo, Lupus, a doua zi după ce teranii ăia cu Regele Cristos au băgat îngerii în apă, ştii?

— Mda, încuviinţă Case brusc stânjenit, o chestie teribilă.

— Bun, interveni Bruce, despre beta ăsta pe care vrei să-l cumperi…

— Chestia e: îl pot metaboliza? înălţă din sprâncene cowboy-ul.

— Uite ce-i, făcu băiatul. Gustă… Dacă pancreasul tău îl trece, e gratis. Prima dată îţi fac cinste.

— Am mai auzit asta, zise Case luând derma albastră strălucitoare, întinsă de Bruce peste patul negru.

— Case? Molly se ridică în capul oaselor şi-şi scutură şuviţele de pe lentile.

— Cine ar mai putea fi, bombonico?

— Ce te-a apucat? Oglinzile îl urmăriră prin încăpere.

— Am uitat cum se pronunţă, răspunse bărbatul scoţând din buzunarul cămăşii un sul strâns înfăşurat de derme albastre.

— Cristoase, oftă Molly, asta ne mai lipsea.

— Nicicând nu fură grăite vorbe mai adevărate!

— Cum te-am scăpat două ore din ochi, ţi-ai şi făcut de cap.

Sper că diseară o să fii în stare să mergi la marele dineu cu Armitage. În locul ăla Twentieth Century. O să-l vedem şi pe Riviera făcându-şi numărul.

— Da-a-a, îşi arcui Case spatele, zâmbind satisfăcut, minunat…

— Tipule, dacă chestia pe care ai luat-o poate trece pe lângă ceea ce ţi-au făcut chirurgii din Chiba, când o să-i treacă efectul, o să fii al dracului de mahmur.

— Căcat, căcat, căcat, îşi descheie el cureaua. Mizerie… Moarte… Altceva nu mai aud! Îşi scoase pantalonii, cămaşa şi lenjeria. Cred că ar trebui să fii deşteaptă şi să profiţi de starea mea anormală. Privi în jos: Ia uită-te la starea asta anormală!

— N-o să ţină mult, pufni Molly în râs.

— Ba da, insistă bărbatul, urcând pe temperplastul de culoarea nisipului, asta-i anormal la ea.

Capitolul 11

— Ce-i cu tine, Case? întrebă Armitage pe când chelnerul îi instala la masa lui din Vingtieme Siecle. Era cel mai mic şi mai luxos din cele câteva restaurante plutitoare pe un lac micuţ pe lângă Intercontinental.

Case se înfioră. Bruce nu-i spusese nimic despre post-efecte. Încercă să apuce un pahar cu apă şi gheaţă, însă mâinile îi tremurau.

— Poate am mâncat ceva…

— Vreau să te vadă un medic, urmă Armitage.

— E reacţia histaminică, minţi Case. O păţesc uneori când călătoresc, sau mănânc chestii noi.

Armitage purta un costum închis la culoare, prea sobru pentru local şi o cămaşă de mătase albă. Brăţara lui de aur zăngăni când ridică paharul de vin şi sorbi.

— Am comandat eu pentru voi, le spuse.

Molly şi Armitage mâncară în tăcere, în vreme ce Case tăia cu mâini tremurânde cotletul, în bucăţi prea mari pentru a fi înghiţite, pe care le plimbă prin sosul gros, pentru ca, în cele din urmă, să le abandoneze.

— Isuse, comentă Molly după ce goli farfuria, dă-o încoace. Ştii cât costă? Îi luă farfuria: Ani de zile au crescut animalul ăsta, ca să-l sacrifice. Nu-i de laborator. Duse o furculiţă la gură şi începu să mestece.

— Nu mi-e foame, reuşi Case să mormăie. Îşi simţea creierii arşi. Ba nu, hotărî el, îi fuseseră azvârliţi în grăsime încinsă şi lăsaţi acolo, iar grăsimea se răcise, un seu gros, congelându-se pe lobii încreţiţi, străbătuţi de fulgere verzi-purpurii, de durere.

— Arăţi ca dracu’, comentă Molly încântată.

Case gustă vinul. Mahmureală betafenetilaminei îl făcea să se simtă ca în iad.

Luminile păliră.

— Le Restaurant Vingtieme Siecle, rosti o voce cu un pronunţat accent de Lăbărţare, are plăcerea de-a vă prezenta cabaretul holografic al domnului Peter Riviera.

Aplauze răzleţe dinspre celelalte mese. Un chelner aprinse o

singură lumânare şi o aşeză în mijlocul mesei lor, apoi începu să strângă farfuriile. În scurt timp, la toate cele douăsprezece mese ale localului pâlpâiră lumânări şi se umplură paharele.

— Ce se-ntâmplă? îl întrebă Case pe Armitage, dar nu primi nici un răspuns.

Molly se scobi între dinţi cu o unghie purpurie.

— Bună seara, rosti Riviera, înaintând pe o scenă micuţă din celălalt capăt al salonului. Case clipi. În halul în care era, nu observase estrada. Nu văzuse de unde apăruse Riviera. Starea de nelinişte îi spori.

La început, bănuise că bărbatul era iluminat de un reflector.

Riviera sclipea. Lumina se agăţa de el precum o piele, iluminând decorurile întunecate din spatele scenei. Făcea o proiecţie.

Zâmbi. Purta un smoching alb. Pe rever, tăciuni albaştri ardeau în adâncurile unei orhidee negre. Unghiile îi scânteiară, atunci când ridică mâinile drept salut, o îmbrăţişare a spectatorilor. Case auzi apa puţin adâncă lovind zidul restaurantului.

— În seara aceasta, continuă Riviera şi ochii săi alungiţi sclipiră, voi realiza pentru dumneavoastră un număr mai lung. O operă nouă…

Un rubin de lumină rece se formă în palma lui dreaptă, îi dădu drumul să cadă. Din punctul de impact se desprinse un porumbel sur, care dispăru în umbre. Cineva fluieră. Mai mulţi aplaudară.

— Sceneta se intitulează „Păpuşa”. Riviera coborî braţele: Doresc să dedic premiera din această seară doamnei Jane Marie-France Tessier-Ashpool.

Un val de aplauze politicoase. Când încetară, se păru că ochii iluzionistului descoperiseră masa lor.

— Şi unei alte doamne…

Pentru câteva clipe, luminile restaurantului se stinseră, lăsând doar licărul lumânărilor. Aura holografică a lui Riviera dispăruse odată cu lumina, însă Case îl putea zări, stând în picioare, cu capul plecat.

Începură să apară linii de lumină slabă, verticale şi orizontale, schiţând în jurul scenei un cub deschis. Parţial, lămpile restaurantului se reaprinseră, dar eşafodajul înconjurând scena părea să fi fost construit din raze de lună

îngheţate. Cu capul aplecat, ochii închişi, braţele rigide pe lângă trup, Riviera părea că tremură de atâta încordare. Brusc, cubul fantomatic se umplu, deveni o încăpere, o odaie lipsită de al patrulea perete, permiţând spectatorilor să privească în interior.

Iluzionistul păru că se relaxează puţin. Înălţă capul, menţinând ochii închişi.

— Dintotdeauna am trăit în cameră, vorbi el. Nu-mi puteam aminti să fi locuit vreodată în altă parte.

Pereţii încăperii erau acoperiţi cu tencuială albă, care se îngălbenise. Existau două mobile. Un scaun simplu din lemn şi un pat din fier, vopsit în alb. Vopseaua se cojise ici-colo şi dezvăluia fierul negru. Salteaua de pe pat nu avea aşternut. Era pătată şi pe ea se mai distingeau încă dungi mari decolorate. Deasupra patului, un bec atârna de o sârmă neagră, împletită. Case putea zări praful gros de pe curba superioară a becului. Riviera deschise ochii.

— Fusesem singur în cameră, dintotdeauna. Se aşeză pe scaun, cu faţa spre pat. Tăciunii albaştri continuau să ardă în floarea întunecată de la reverul său. Nu ştiu când am început s-o visez pentru întâia oară, dar îmi amintesc că la început era doar o ceaţă, o umbră.

Pe pat era ceva. Case clipi. Dispăruse…

— N-o puteam menţine în mintea mea. Doream însă s-o ţin, s-o strâng şi mai mult…

Glasul lui se auzea perfect în tăcerea restaurantului. Câteva cuburi de gheaţă se loviră de interiorul unui pahar. Cineva râse. Altcineva şopti o întrebare în japoneză.

— Am hotărât că dacă puteam vizualiza o parte a ei, numai o părticică, dacă puteam vedea perfect fragmentul acela, în cele mai mici amănunte…

Acum, pe saltea se afla braţul unei femei, cu palma în sus, degetele albe.

Riviera se aplecă înainte, apucă braţul şi începu să-l mângâie uşor. Degetele se mişcară. Iluzionistul îl înălţă la gură şi linse vârfurile degetelor. Unghiile erau acoperite cu lac roşu.

Braţul, văzu Case, nu era retezat; ci pielea continua în spate, întreagă, fără cicatrice. Îşi aminti un romb tatuat de piele crescută în laborator, în vitrina unui butic chirurgical de pe Ninsei. Riviera ţinea mâna la buze, lingându-i palma. Degetele îi mângâiau uşor obrajii. Pe pat apăruse un al doilea braţ. Când

iluzionistul se întinse spre el, degetele celui dintâi îi cuprinseră încheietura, o brăţară din carne şi oase.

Sceneta continuă cu propria ei logică internă, suprarealistă. Urmară braţele. Picioarele erau foarte frumoase. Lui Case îi bubuia capul. Gâtlejul îi era uscat. Termină de băut vinul.

Riviera stătea acum în pat, dezbrăcat. Hainele sale făcuseră parte din proiecţie, dar Case nu-şi amintea să le fi văzut destrămându-se. Floarea neagră se afla la picioarele patului, continuând să clocotească cu flacăra ei internă, albastră. După aceea, se formă trupul, pe măsură ce iluzionistul îl mângâia în existenţă, alb, lipsit de cap şi perfect, acoperit cu o peliculă infimă de transpiraţie.

Corpul lui Molly… Case se holbă, cu gura căscată. Nu era însă Molly; ci Molly aşa cum şi-o imagina Riviera. Sânii erau altfel, sfârcurile mai mari şi prea întunecate. Iluzionistul şi trupul fără membre se zvârcoleau laolaltă pe pat, peste ei mişcându-se braţele cu unghii stacojii. Patul se acoperise acum de faldurile unei dantele îngălbenite, putrede, destrămându-se sub atingeri. Fluturi de praf forfoteau în jurul lui Riviera şi al picioarelor zvâcnind, al mâinilor zgâriind, ciupind, mângâind.

Case privi către Molly. Chipul femeii era neclintit, culorile proiecţiei lui Riviera se răsuceau şi se legănau în oglinzile ei. Armitage era aplecat înainte, cu palmele în jurul piciorului unui pahar de vin, ochii săi palizi fixaţi asupra scenei, a încăperii luminoase.

Apoi membrele şi trupul se uniră, iar Riviera se înfioră. Capul era acolo, imaginea completă. Chipul lui Molly, cu mercurul neted înecându-i ochii. Riviera şi imaginea lui Molly începură să se cupleze, cu o intensitate reînviată. Imaginea întinse lent un braţ cu unghii prelungi şi scoase cele cinci lame. În mod deliberat, languros şi parcă în vis, crestă spatele gol al iluzionistului. Case întrezări şira spinării dezgolită, dar se ridicase deja, împleticindu-se către uşă.

Vomită peste o balustradă de lemn de trandafir, în apele tăcute ale lacului. Menghina care parcă i se strângea în jurul capului dispăruse acum. Îngenunchind, cu obrazul lipit de lemnul rece, privi peste lac, spre aura strălucitoare de pe Rue Jules Verne.

Case mai văzuse un mediu; pe când era adolescent, în Lăbărţare. Îi spuneau „visând realul”. Îşi amintea portoricani

slabi, sub luminile străzilor din cartierul East Side, visând realul în ritmul iute al bătăilor unei salsa, fetele de vis tremurând şi răsucindu-se, spectatorii aplaudând. Însă pentru asta era nevoie de un camion de echipament şi o cască greoaie pentru trozi.

Ce visează Riviera, e realitate! Case clătină din capul dureros şi scuipă în lac.

Putea bănui sfârşitul, finalul. Simetria era inversată: Riviera compune fata, fata îl descompune pe el. Cu mâinile acelea... Sânge de vis îmbibând dantela putrezită.

Urale din restaurant, aplauze... Case se ridică şi-şi netezi hainele. Se întoarse şi reveni în Vingtieme Siecle.

Scaunul lui Molly era gol. Scena era pustie. Armitage stătea singur, continuând să privească scena, cu piciorul paharului ţinut între degete.

— Unde-i ea? întrebă Case.

— A plecat.

— După el?

— Nu.

Se auzi un „cling” încetişor. Armitage coborî ochii spre pahar. Ridică mâna stângă, ţinând cupa de cristal cu vinul roşu. Piciorul rupt al paharului ieşea ca un ţurţure. Case i-l luă din mână şi-l aşeză într-un pahar pentru apă.

— Spune-mi unde a plecat, Armitage.

Luminile restaurantului se aprinseră. Case privi în ochii pali. Înapoia lor nu exista nimic.

— S-a dus să se pregătească. N-o s-o mai vezi. Veţi fi împreună în timpul rulării.

— De ce i-a făcut Riviera chestia aia?

Armitage se ridică, aranjându-şi reverele hainei.

— Du-te şi dormi, Case.

— Mâine rulăm?

Bărbatul surâse în felul său, lipsit de orice înţeles şi se îndreptă către ieşire.

Case îşi frecă fruntea şi privi în jurul sălii. Clienţii se ridicau, femeile zâmbind la glumele bărbaţilor. Remarcă pentru prima dată loja, lumânările continuând să pâlpâie acolo, în penumbra intimă. Auzi zăngănitul tacâmurilor din argint, conversaţiile cu tonuri scăzute. Lumânările proiectau umbre dansând pe tavan.

Chipul fetei apăru la fel de neaşteptat ca una din proiecţiile lui Riviera, cu mâinile ei micuţe pe lemnul lustruit al

balustradei; se aplecă înainte, cu figura concentrată, i se părea lui, fixând, cu ochii ei negri, ceva aflat dincolo de el. Scena… Chipul era frapant, dar nu frumos. Triunghiular, cu pomeţii obrajilor înalţi, totuşi cu aspect fragil, gura mare şi fermă, echilibrată în mod straniu de un nas îngust, arian, cu nări dilatate. Apoi dispăru îndărăt, în râsetele intime şi dansul lumânărilor.

Părăsind restaurantul, Case îi văzu pe cei doi tineri francezi şi prietenii lor, aşteptând vaporaşul spre ţărm şi cel mai apropiat cazino.

Camera lor era tăcută, plastul neted ca unele plaje după retragerea valurilor. Geanta ei dispăruse. Căută un bilet. Nimic… Trecură câteva secunde până ce scena dinapoia ferestrei să-i pătrundă prin tensiune şi amărăciune. Ridică ochii şi zări o vedere a Desideratei, magazine de lux: Gucci, Tsuyako, Hermes, Liberty.

Se zgâi la ele, apoi clătină din cap şi se apropie de un panou pe care, până atunci, nu se deranjase să-l examineze. Închise holograma şi fu răsplătit cu clădirile ce terasau partea îndepărtată.

Luă telefonul şi ieşi pe balconul răcoros.

— Vreau numărul lui *Marcus Garvey,* ceru el recepţiei. Este un remorcher, înregistrat în colonia Zion.

Vocea cipului recită un număr de zece cifre.

— Sir, adăugă, înregistrarea respectivă aparţine lui Panama.

Maelcum răspunse la al cincilea apel.

— Da?

— Case. Ai un modem, Maelcum?

— Îhî. În cabina de navigaţie.

— Mi-l scoţi şi mie, nenică? Pune-l pe Hosaka al meu. Dup-aia, cuplează-mi deckul. De la butonul cu rizuri.

— Cum e p-acolo, nenică?

— Păi… am nevoie de ajutor.

— Gata, nenică. Ţi-aduc modemu'.

Case ascultă zumzetul slab de electricitate statică, în vreme ce Maelcum îi conecta legătura telefonică.

— Îngheaţă asta, se adresă el lui Hosaka, atunci când îl auzi piuind.

— Vorbeşti dintr-un loc puternic monitorizat, îi atrase atenţia

computerul.

— Dă-l în mă-sa! Lasă gheaţa! Fără gheaţă! Acces la construcţie, Dixie?

— Bună, Case. Linie-dreaptă vorbea cu glasul cip al lui Hosaka, fără pic din accentul lui refăcut cu atâta grijă.

— Dix, tastează până aici şi ajută-mă. Poţi fi oricât de grosolan. Molly e pe-aici, pe undeva şi vreau să ştiu unde anume. Sunt în 335W, Intercontinental. Şi ea a fost înregistrată aici, dar nu ştiu sub ce nume. Intră pe telefonul ăsta şi sparge-le registrele pentru mine.

— S-a făcut, încuviinţă Linie-dreaptă.

Case auzi pârâiturile invaziei. Zâmbi.

— Gata! Rose Kolodny. A plecat. Îmi trebuie câteva minute să le găuresc reţeaua de securitate mai adânc.

— Go!

Telefonul schelălăi şi clicăi sub încercările construcţiei Case îl aduse înapoi în odaie şi aşeză receptorul cu faţa în sus pe plast. Intră în baie şi se spălă pe dinţi. Când reveni în cameră, se aprinse monitorul din complexul audiovizual Braun al încăperii. O pop-star japoneză, lăsându-se pe perne metalice. Un reporter invizibil puse o întrebare în germană. Case rămase locului, privind. Ecranul tresări cu străfulgerări de interferenţă albastră.

— Case, iubitule, te sonezi, eh? Glasul era tărăgănat, familiar.

Peretele de sticlă al balconului clipi cu vederea Desideratei, însă scena străzii se tulbură, se învolbură şi deveni interiorul lui *Jarre de The,* Chiba, gol, neonul roşu multiplicându-se într-o infinitate zgâriată în pereţii de oglinzi.

Lonny Zone avansă, înalt şi cadaveric, mişcându-se cu graţia lentă, de înotător subacvatic, a viciului său. Stătea singur între mesele pătrate, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor cenuşii din piele de rechin.

— Zău, tipule, arăţi tare zguduit. Vocea venea din difuzoarele Braunului.

— Iarnă Mută, spuse Case.

Proxenetul ridică leneş din umeri şi zâmbi.

— Unde-i Molly?

— Nu contează. Dai totul peste cap, Case. Linie-dreaptă declanşează sonerii în toată Liberta. N-am crezut că vei face aşa ceva, tipule, iese din profil.

— Spune-mi unde e şi-l opresc.

Zone clătină din cap.

— Nu prea-ţi ţii femeile, nu, Case? Tot le pierzi, într-un fel sau altul…

— O să-ţi trag una peste urechi, făcu cowboy-ul.

— Nu. Nu eşti genul ăsta, tipule. Ştiu precis. Apropo, ştii ceva, Case? M-am gândit că te-ai gândit că eu i-am zis lui Deane s-o radă pe pizdulicea ta din Chiba.

— Nu… vorbi Case păşind involuntar către fereastră.

— Dar n-am făcut-o. Totuşi, ce s-a întâmplat? Cât de mult îl afectează într-adevăr pe domnul Case? Nu te mai păcăli de unul singur! O ştiu pe Linda ta, tipule. Le cunosc pe toate Lindele. Lindele sunt un produs generic în branşa mea. Ştii de ce a hotărât să te pârlească? Din dragoste. Ca să te caci pe ea. Dragoste? Vrei să vorbim despre dragoste? Te-a iubit. O ştiu! Nu era mare lucru de ea, însă te iubea. N-ai putut să faci faţă. E moartă.

Pumnul lui Case se reflectă în geam.

— Nu-ţi fute mâinile, tipule. Curând, trebuie să baţi pe deck.

Zone dispăru, înlocuit de noaptea Libertei şi luminile clădirilor. Braunul se stinse.

Din pat, telefonul ţiuia monoton.

— Case? Linie-dreaptă aştepta: Unde-ai fost? Am ceva, da’ nu prea mult. Construcţia recită o adresă: Locul are nişte gheaţă cam ciudată pentru un club de noapte. Asta-i tot ce-am putut găsi, fără să las o carte de vizită.

— Bun, făcu Case. Zi-i lui Hosaka să-i spună lui Maelcum să deconecteze modemul. Mulţumesc, Dix!

— Cu plăcere.

Rămase multă vreme, aşezat pe pat, savurând lucrul cel nou, comoara. Mânia…

— Hei! Lupus! Hei, Cath, e prietenul Lupus! Bruce stătea gol în prag, apa scurgându-se de pe el, cu pupilele enorme: Tocmai făceam un duş. Vrei s-aştepţi? Vrei să faci un duş?

— Nu. Mulţumesc. Vreau ajutor. Dădu în lături braţul băiatului şi intră în odaie.

— Hei, zău, o să…

— Mă ajutaţi. Vă bucuraţi că mă vedeţi. Pentru că suntem prieteni, nu? Nu suntem?

— Sigur, clipi Bruce.

Case spuse adresa primită de la Linie-dreaptă.

— Ştiam că-i gangster, strigă Cath, încântată, de sub duş.

— Am un trici Honda, rânji prosteşte Bruce.

— Plecăm imediat, zise Case.

— Camerele sunt la nivelul ăsta, spuse Bruce, după ce-i ceruse lui Case să repete adresa pentru a opta oară. Sui înapoi în Honda. Condensul picura de pe eşapamentul celulei cu hidrogen, iar saşiul din fibră de sticlă roşie se legăna pe amortizoare cromate: Stai mult?

— Nu ştiu. Voi s-aşteptaţi!

— Stăm, bine… Îşi scărpină pieptul gol. Ultima parte a adresei cred că-i o cameră. Numărul patruzeci şi trei.

— Eşti aşteptat, Lupus? Cath se aplecă peste umărul lui Bruce şi privi în sus. Drumul îi uscase părul.

— Nu prea… E vreo problemă?

— Coboară la nivelul cel mai de jos şi caută camera prietenei tale. Dacă te lasă să intri, perfect. Dacă nu… Ridică din umeri.

Case se întoarse şi coborî o scară spiralată cu motive florale din fier. Şase ocoluri şi ajunse la un club de noapte. Se opri, aprinzându-şi un Yeheyuan şi privi mesele. Brusc, Liberta căpătă sens pentru el. Afaceri… le putea simţi zumzăind în aer. Asta era acţiune locală. Nu faţada de lux de pe Rue Jules Verne, ci chestiile adevărate. Comerţul… Baletul… Mulţimea era amestecată, jumătate turişti, jumătate locuitori ai insulele.

— Jos, se adresă el unui chelner, vreau să merg jos. Îi arătă cipul Liberta Omul arătă către spatele clubului.

Trecu iute pe lângă mesele aglomerate auzind fragmente din cel puţin şase limbi europene.

— Vreau o cameră, îi zise fetei aşezată la un birou scund, cu un terminal în poală. Nivelul cel mai de jos. Îi întinse cipul.

— Genul preferat? întrebă fata trecând cipul peste o placă din sticlă de pe terminal.

— Feminin, răspunse Case automat.

— Numărul treizeci şi cinci. Telefonaţi dacă nu-i satisfăcător. Dacă doriţi, puteţi viziona înainte serviciile noastre speciale. Surâse şi-i restitui cipul.

Înapoia ei, se deschise uşa unui ascensor, luminile coridorului erau albastre. Case ieşi din lift şi alese o direcţie la întâmplare. Uşi numerotate… O linişte ca pe holurile unei clinici de lux.

Îşi găsi camera. O căutase pe cea a lui Molly: acum, derutat, ridică cipul şi-l apăsă pe un senzor negru, situat chiar sub plăcuţa cu număr.

Zăvoare magnetice. Zgomotul îi reamintea de *Hotelul Ieftin.*

Fata se ridică în capul oaselor şi spuse ceva în germană. Ochii îi erau umezi şi nu clipea. Pilot automat. Un comutator neural. Case se retrase şi închise uşa.

Uşa numărului patruzeci şi trei era identică cu celelalte. Bărbatul ezită. Liniştea coridorului îi spunea că odăile erau izolate fonic. Era inutil să încerce cipul. Ciocăni metalul emailat. Nimic. Uşa părea că absoarbe sunetul, lipi cipul de plăcuţa neagră.

Zăvorul făcu clic.

Femeia îl lovi, parcă, cumva înainte de a deschide uşa. El stătea în genunchi, cu uşa din oţel înapoia sa. Iar lamele degetelor mari, rigide, ale lui Molly se aflau la numai câţiva centimetri de ochii lui…

— Isuse Cristoase, făcu ea, ridicându-se şi lovindu-l uşor cu palma pe cap. Eşti un idiot să încerci aşa ceva! Cum dracu’ deschizi încuietorile alea. Case? Case? Ai păţit ceva? Se aplecă deasupra lui.

— Cu cipul, răspunse cowboy-ul, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea. Durerea i se răspândea din piept. Molly îl ajută să se ridice şi-l împinse în cameră.

— I-ai mituit p-ăia de sus?

Scutură din cap şi căzu de-a latul patului.

— Inspiră! Numără: Unu, doi, trei, patru! Acum, ţine-ţi răsuflarea. Expiră! Numără!

Se prinse cu mâinile de stomac.

— M-ai lovit, reuşi să articuleze.

— Trebuia să fi fost mai jos. Voiam să fiu sigură. Meditez, ai înţeles? Se aşeză lângă el: Şi învăţ… Arătă un monitor micuţ în perete, vizavi de pat: Iarnă Mută îmi povesteşte despre Vilă Lumina-hoinară.

— Unde-i marioneta umană?

— Nu există. Ăsta-i cel mai scump serviciu special dintre toate. Se ridică. Purta jeanşii din piele şi o cămaşă largă, neagră.

— Iarnă Mută spune că rularea e mâine.

— Ce-a fost chestia aia din restaurant? De ce-ai plecat?

— Dacă rămâneam, l-aş fi putut ucide pe Riviera.

— De ce?

— Pentru ce mi-a făcut. Sceneta…

— Nu mă prind.

— Astea costă o grămadă, zise Molly întinzând palma dreaptă, ca şi cum ar fi ţinut un fruct invizibil. Cele cinci lame lunecară afară, apoi se retraseră lin: Bani până la Chiba, bani pentru operaţie, bani pentru accelerarea sistemului nervos, ca să ai reflexe pe măsura echipamentului… Ştii cum am făcut rost de bani, la început? Aici! Nu aici, însă un loc asemănător, în Lăbărţare. La început, o simplă glumă, pentru că după ce-ţi implantează cipul comutator, ţi se pare că iei bani pe gratis. Uneori, te trezeşti învineţită, dar asta e… Nu faci altceva decât să-ţi închiriezi chestiile. Când se întâmplă, tu nu eşti acolo. Casa are software pentru orice doreşte clientul să plătească… Îşi trosni încheieturile degetelor! Bun… Îmi luam banii. Necazul a fost că comutatorul şi circuitele puse de clinicile din Chiba nu erau compatibile. Şi meseria a început să se strecoare, iar eu mi-o puteam reaminti… Erau însă numai vise rele şi nu toate rele. Zâmbi: După aceea, au început să devină mai stranii. Îşi scoase ţigările din buzunar şi aprinse una: Casa a aflat ce făceam cu banii. Aveam lamele montate, însă pentru treaba neuromotoare mai trebuiau trei călătorii. În nici un caz, n-aveam cum renunţa la postul de marionetă. Inhală, suflă o dâră de fum terminată cu trei cercuri perfecte: Atunci, nenorocitul care era şeful pe-acolo a aranjat pentru nişte software de import. Berlin, ăsta-i locul pentru sadici, ştiai? Berlinul e o piaţă barosană pentru chestiile nasoale. N-am ştiut niciodată cine scrisese programul pe care m-au trecut, da’ se baza numai pe clasice.

— Ei ştiau că tu te prindeai? Că erai conştientă în timp ce lucrai?

— Nu eram conştientă. E ca un ciberspaţiu, însă gol. Argintiu. Miroase ca ploaia… Ştii, poţi vedea orgasmul, e o nouă micuţă chiar pe frontiera spaţiului. Dar eu începeam să-mi amintesc. Ca nişte vise, ştii? Ei nu-mi spuneau. Au schimbat softul şi au început să închirieze pe pieţe speciale.

Părea că vorbeşte din depărtare:

— Eu ştiam, însă tăceam din gură. Aveam nevoie de bani. Visele deveneau din ce în ce mai nasoale şi eu îmi spuneam că cel puţin unele dintre ele erau doar vise, dar începusem să

înţeleg că şeful avea o întreagă clientelă exclusiv pentru mine. Nimic nu-i prea mult pentru Molly, zise el şi-mi dă un căcat de spor. Clătină din cap: Puţoiul încasa de opt ori mai mult decât mă plătea şi credea că nu ştiu.

— Dar pentru ce încasa?

— Vise rele. Adevărate… Într-o noapte… într-o noapte, imediat după ce revenisem din Chiba… Azvârli ţigara, o strivi cu călcâiul şi se aşeză, rezemându-se de perete: În şedinţa aia, chirurgii intraseră puternic. Complicaţii… Pesemne că atinseseră cipul comutator. M-am trezit. Eram într-o rutină cu un client… Îşi înfipse degetele în plast: Era un senator. Îi cunoşteam chipul grăsan. Amândoi eram acoperiţi de sânge. Nu eram singuri. Ea era… Trase de plast: Moartă. Şi puţă ăla gras zicea: „Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?” Pentru că nu *terminasem* încă.

Începu să tremure.

— Atunci cred că i-am dat senatorului ceea ce voia cu adevărat, ştii?

Tremuratul se opri. Dădu drumul plastului şi-şi trecu degetele prin părul negru, spre spate.

— Casa a pus o recompensă pe capul meu. O vreme a trebuit să mă ascund.

Case o privea tăcut.

— Aşa că Riviera a atins un nerv aseară, continuă femeia. Cred că IA vrea să-l urăsc într-adevăr mult de tot, ca să fiu montată să mă duc acolo după el.

— După el?

— Este deja acolo. Lumina-hoinară. La invitaţia doamnei 3Jane, tot rahatul ăla cu dedicaţia… Tipa era acolo într-o lojă particulară, un fel de…

Case îşi aminti chipul întrezărit.

— O să-l omori?

— Va muri, da, zâmbi Molly, rece. În curând…

— Şi eu am avut o vizită, zise Case şi-i povesti despre fereastră, poticnindu-se la cele spuse de pseudo-Zone despre Linda. Femeia încuviinţă.

— Poate că vrea ca şi tu să urăşti ceva.

— Poate că-l urăsc pe Iarnă Mută.

— Poate că te urăşti pe tine, Case.

— Cum a fost? întrebă Bruce când Case urcă în Honda.

— Încearcă şi tu odată, răspunse cowboy-ul frecându-se la ochi.

— Nu-mi vine să cred că eşti tipul de bărbat care merge la marionete, rosti Cath nefericită, lipindu-şi altă dermă de încheietura mâinii.

— Acum putem merge acasă? făcu Bruce.

— Da. Lasă-mă pe Jules Verne, unde sunt barurile.

Capitolul 12

Rue Jules Verne era un bulevard circular, înfăşurând mijlocul fusului, în vreme ce Desiderata mergea de-a lungul acestuia, terminându-se în fiecare capăt prin suporţii pompelor de lumină Lado-Acheson. Dacă făceai la dreapta, ieşind de pe Desiderata şi mergeai mai mult pe Jules Verne, te pomeneai apropiindu-te de Desiderata din stânga.

Case privi triciclul lui Bruce până dispăru din vedere, apoi se răsuci şi porni, trecând pe lângă un stand uriaş, iluminat orbilor, coperţile zecilor de reviste japoneze, lucioase, prezentând chipurile celor mai recente stele de stimsim ale lunii.

Chiar deasupra capului, de-a lungul axei nopţii, cerul-hologramă scânteia cu constelaţii bizare, sugerând cărţi de joc, feţele unui zar, un joben, un pahar cu Martini... Intersecţia dintre Desiderata şi Jules Verne forma un fel de defileu, terasele balconate ale locuitorilor Libenei înălţându-se treptat până la platformele gazonate ale unui alt complex de cazinouri. Case privi o bancă micro-uşoară automată, urcând graţioasă marginea verde a unei terase artificiale, luminată pentru câteva secunde de lucirea blândă a cazinoului invizibil. Era un fel de biplan fără pilot din pânză de polimeri, cu aripile îmbrăcate în mătase, sugerând un fluture uriaş. Dispăru după aceea, dincolo de marginea mesei. Cowboy-ul întrezărise o scânteiere de neon, reflectat de sticlă, fie lentile, fie turelele laserilor. Roboţii făceau parte din sistemul de securitate al fusului, controlat de un calculator central.

Aflat în Lumina-hoinară? Merse mai departe, pe lângă baruri purtând numele: Hi-Lo, Paradis, Le Monde, Greierele, Shozoku Smith, Urgenţa. Alese Urgenţa, deoarece era cel mai mic şi mai aglomerat. Însă avu nevoie de numai câteva secunde ca să-şi dea seama că era un local pentru turişti. Nu se simţea zumzetul afacerilor, doar o tensiune sexuală îngheţată. Pentru o clipă, se gândi la clubul fără nume, situat deasupra camerei închiriate de Molly, însă imaginea ochilor ei oglindă, fixaţi pe ecranul mic, îl făcu să renunţe. Oare ce-i arăta acum Iarnă Mută? Planurile secrete ale Vilei Lumina-hoinară? Istoria clanului Tessier-

Ashpool?

Cumpără o halbă de Carlsberg şi-şi găsi un loc lângă perete. Închizând ochii, căută ghemul de mânie, tăciunele mic şi pur al furiei sale. Se găsea tot acolo. De unde apăruse? Ţinea minte că simţise numai un fel de uluire, atunci când fusese schilodit în Memphis, absolut nimic când ucisese pentru a-şi apăra interesele de afaceri în Oraşul Nopţii şi o greaţă vagă, dublată de scârbă, la moartea Lindei, sub cupola gonflabilă. Însă nici o mânie… Micuţ şi foarte îndepărtat, pe ecranul minţii, ceva asemănător lui Deane izbi copia unui perete de birou într-o explozie de creieri şi sânge. Atunci, înţelese: furia apăruse în sala de jocuri, când Iarnă Mută ucisese fantoma stimsim a Lindei Lee desfiinţând simpla promisiune animalică de hrană, căldură şi un loc de dormit. Nu fusese însă conştient de ea până la întâlnirea cu holo-reproducerea lui Lonny Zone.

Era ceva straniu. Nu-i putea lua toate măsurile.

— Mort, zise el. Fusese mort, amorţit mult timp, ani… Toate nopţile lui pe Ninsei, nopţile cu Linda, mort în pat şi mort sub sudoarea rece a fiecărei afaceri cu droguri. Acum însă găsise ceva cald şi viu, chipul acela de crimă. „E carnea!”, spunea o partea a sa. „E glasul trupului, ignoră-l.”

— Gangstere!

Deschise ochii. Lângă el stătea Cath, într-o cămaşă neagră cu părul încă învolburat după cursa cu Honda.

— Am crezut că te-ai dus acasă, făcu Case şi-şi ascunse confuzia sorbind din Carlsberg.

— I-am zis să mă lase la o prăvălie. Uite ce-am cumpărat! Îşi trecu palma peste ţesătura curbată a centurii pelviene. Cowboy-ul zări derma albastră de pe încheietura fetei: Îţi place?

— Sigur că da… În mod automat, scrută feţele din jurul lor, apoi reveni spre Cath: Ce vrei, păpuşă?

— Ţi-a plăcut beta pe care ţi-am pasat-o, Lupus? Stătea foarte aproape acum, radiind căldură şi tensiune, cu ochii îngustaţi peste pupilele enorme, iar un tendon din gât încordat ca o strună de arc, tremura, vibrând invizibil, cu doza proaspătă: Te-a făcut?

— Da… Însă dup-aia e ca dracu’.

— Înseamnă că-ţi mai trebuie una.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Am o cheie. Sus, pe coline, dinapoia Paradisului, e un

hogeac extra. Tipii de-acolo au coborât puţul în seara asta, pentru afaceri, dacă vii…

— Dacă vin…

Fata îi luă palmele între ale ei, uscate şi fierbinţi.

— Eşti un Yak, nu, Lupus? Soldat gaijin pentru Yakuza…

— Nu-ţi scapă nimic, este? Îşi retrase mâna şi bâjbâi după o ţigară.

— Cum se face, atunci, că ai toate degetele? Credeam că trebuie să-ţi tai câte unul de fiecare dată când o dai în bară.

— N-o dau niciodată în bară. Îşi aprinse ţigara.

— Am văzut-o pe tipa cu care eşti. Chiar în ziua când te-am întâlnit. Umblă ca Hideo. Mă sperie… Zâmbi prea larg: Îmi place. Ei îi place s-o facă cu fete?

— Nu mi-a zis niciodată. Cine-i Hideo?

— Aşa-i zice 3Jane. Paznic… Paznic de familie…

Case se strădui să privească absent mulţimea din Urgenţă pe când întrebă:

— Trei Jane?

— Lady 3Jane. E extra. Bogată. Toată chestia asta e a lui ta-su.

— Barul ăsta?

— Liberta!

— Ei, pe dracu'? Te-nvârţi în lumea bună, da? Înălţă o sprânceană. O cuprinse pe fată cu braţul, lăsându-şi mâna pe şoldul ei: Şi cum i-ai întâlnit pe aristo ăştia, Cathy? Eşti vreo barosană secretă? Tu şi Bruce oţi fi moştenitorii pe şest ai vreunui credit bătrân şi baban? Eh?

Deschise palma, strângând carnea de sub ţesătura subţire neagră. Cath se lipi de el. Râse.

— A, ştii, îşi plecă ea pleoapele pe jumătate în ceea ce se dorea a fi o privire de modestie, îi plac petrecerile. Bruce şi cu mine suntem pe circuitul de petreceri… E al dracului de plictisitor pentru ea acolo. Ăl bătrân o mai lasă să iasă uneori, dar numai însoţită de Hideo.

— Unde se plictiseşte?

— Lumina-hoinară, aşa-i zic ei. Ea mi-a zis, oh, e drăguţ, iazuri şi crini. E un castel, un castel adevărat, numai stâncă şi apusuri de soare. Se lipi de el. Hei, Lupus, îţi trebuie o dermă. Să putem fi împreună…

Purta o gentuţă din piele pe o cureluşă îngustă, în jurul

gâtului. Unghiile îi erau roz strălucitor pe fondul bronzului fals. Roase până în carne. Deschise gentuţa şi scoase o dermă albastră, sigilată în plastic şi hârtie. Ceva alb căzu pe podea; Case se aplecă şi ridică obiectul. O macara origami.

— Hideo mi-a dat-o, zise Cath. A încercat să-mi arate cum se face, da’ nu m-am prins. Îmi iese pe dos… Strecură hârtia împăturită înapoi, în geantă. Case o privi rupând sigiliul transparent, dezlipind derma şi netezind-o pe încheietura lui.

— 3Jane are o faţă ascuţită ca de pasăre? Îşi privi mâinile conturând un profil. Părul negru? Tânără?

— Mi se pare… Da-i extra, ştii? Cu toţii banii ăia…

Drogul îl izbi ca un expres, o coloană alb-incandescentă de lumină străbătându-i şira spinării din regiunea prostatei, iluminându-i suturile craniene cu raze-X ale energiei sexuale scurtcircuitate. Dinţii îi cântară, fiecare în alveola lui, aidoma unor diapazoane, fiecare perfect acordat şi limpede ca etanolul. Oasele sale, învelişul ceţos al cărnii, erau cromate şi lustruite, articulaţiile lubrifiate cu o peliculă de siliciu. Simune urlară peste podeaua răzuită a craniului său, generând unde acute de electricitate statică, explodând înapoia ochilor, sfere din cel mai pur cristal, dilatându-se…

— Haide, îl apucă fata de mână. O ai acum. Amândoi o avem. Sus pe colină, o s-avem toată noaptea.

Furia creştea, fără pauză, exponenţială, umflându-se înapoia ameţelii provocate de betafenetilamină precum un talaz, un seism fluid, dens şi coroziv. Erecţia lui era o bară de plumb. În jurul lor, în Urgenţă, chipurile erau păpuşi pictate, rozul şi albul gurilor mişcându-se întruna, cuvintele ieşind ca nişte balonaşe sonore. O privi pe Cath şi zări fiecare por din pielea bronzată, ochii indiferenţi ca sticla chioară, o culoare de metal mort, un început de buhăire, cele mai minuscule asimetrii ale sânilor şi claviculelor, o… ceva fulgeră alb îndărătul ochilor bărbatului.

Lăsă mâna fetei şi se împletici spre uşă, împingând pe cineva în lături.

— S-o fuţi pe mă-ta! zbieră ea în urma lui. Labagiule!

Nu-şi putea simţi picioarele. Le folosea ca pe nişte catalige, bălăbănindu-se peste pavajul din dale de pe Jules Verne, cu un huruit îndepărtat în urechi, propriul său sânge, lame tăioase de lumină sfârtecându-i ţeasta din zece direcţii.

Apoi încremeni, rigid, cu pumnii încleştaţi pe lângă coapse,

capul lăsat pe spate, buzele răsfrânte, tremurând… Privind zodiacul păgubos din Liberta, constelaţiile cluburilor de noapte de pe cerul-hologramă deplasându-se, alunecând fluide în josul axei de beznă, roind aidoma unor făpturi vii chiar în centrul realităţii… Până când se aranjară, individuale sau cu sutele, formând un portret gigantic, dar simplu, punctat în ultima monocromie, stele pe fundalul cerului nopţii. Chipul Lindei Lee…

Când izbuti să-şi desprindă privirea, să-şi coboare ochii, descoperi că toţi cei de pe stradă priveau în sus, iar turiştii erau copleşiţi. Iar când luminile cerului se stinseră, o urală răguşită se înălţă din Jules Verne, reflectându-se de terasele şi balcoanele din ciment lunar.

Undeva, un orologiu începu să bată, un clopot străvechi din Europa.

Miezul nopţii…

Umblă până dimineaţă.

Drogul se risipi, scheletul cromat se corodă treptat, carnea redeveni solidă, trupul-drogului înlocuit cu trupul vieţii lui. Nu putea gândi. Asta îi plăcea mult, să fie conştient dar incapabil să gândească. Părea că devine fiecare lucru văzut: O barcă dintr-un port, un roi de molii albe în jurul unui felinar antic, un robot-grădinar, brăzdat pe diagonală cu negru şi galben.

Zorile înregistrate se târâră de-a lungul sistemului Lado-Acheson, trandafirii şi lugubre. Se strădui să mănânce o omletă într-o cafenea de pe Desiderata, să bea apă, să fumeze ultima ţigară rămasă. Pajiştea de pe acoperişul Intercontinentalului foia, atunci când o străbătu, de matinalii dejunului, concentraţi asupra cafelelor şi cornurilor sub umbrelele vărgate.

Furia nu-i dispăruse. Se simţea atacat şi bătut într-o fundătură, dar trezindu-se cu portofelul neatins în buzunar. Se încălzea la arşiţa ei, totuşi nu-i putea da un nume, sau un obiectiv.

Coborî cu ascensorul la etajul lui, scotocind prin buzunar după cipul de credit Liberta ce-i slujea drept cheie. Somnul devenea real, era ceva care putea fi făcut. Să zacă pe temperplastul de culoarea nisipului şi să regăsească neantul.

Îl aşteptau acolo, toţi trei, hainele lor sport, albe şi perfecte şi bronzurile imprimate deranjând luxul organic al mobilierului.

Fata stătea pe o canapea, împletită ţinând lângă ea un pistol automat, pe perna cu imprimeuri de frunze.

— Turing, vorbi ea. Eşti arestat.

Partea a patra
RULAREA LUMINA HOINARĂ

Capitolul 13

Te numeşti Henry Dorsett Case. Îi recită anul şi locul naşterii, Numărul Unic de Identificare AMBA şi un şir de nume pe care, treptat, le recunoscu drept ale sale, din trecut.

— Sunteţi de mult aici? Văzu conţinutul genţii lui întins pe pat, hainele murdare sortate pe tipuri. Shurikenul stătea deoparte între jeanşi şi lenjerie, pe temperplastul nisipos.

— Unde-i Kolodny?

Cei doi bărbaţi stăteau unul lângă celălalt pe divan, cu braţele încrucişate peste piepturile bronzate, având lanţuri de aur identice în jurul gâturilor. Case îi privi cu atenţie şi văzu că tinereţea lor era contrafăcută, trădată de uzura încheieturilor degetelor, ceva ce chirurgii nu puteau şterge.

— Cine-i Kolodny?

— Aşa era trecută în registru. Unde-i?

— Nu ştiu, răspunse Case, traversând spre bar şi turnându-şi un pahar de apă minerală. A plecat.

— Pe unde ai fost astă-noapte, Case? Fata apucă arma şi o rezemă de coapsă, fără s-o aţintească spre el.

— Pe Jules Verne, prin câteva baruri, m-am făcut criţă. Voi? Îşi simţea genunchii nesiguri. Apa minerală era caldă şi neplăcută.

— Nu cred că-ţi dai seama de situaţia în care te găseşti, vorbi bărbatul din stânga, luând un pachet de Gitanes din buzunarul de la piept al cămăşii din plasă albă: Eşti în oală, domnule Case. Acuzaţia este de complicitate la amplificarea unei inteligenţe artificiale. Scoase un Dunhill aurit din acelaşi buzunar şi-l cântări în palmă: Cel căruia îi spui Armitage se află deja sub pază.

— Corto?

Ochii bărbatului se măriră.

— Da. De unde îi cunoşti numele? Un milimetru de flacără pocni din brichetă.

— Am uitat…

— O să-ţi reaminteşti, interveni fata.

Numele lor, mai degrabă numele de faţadă, erau Michele, Roland şi Pierre. Ultimul, îşi dădu seama Case, urma să-l joace pe Poliţistul cel Dur; Roland avea să-i ţină partea lui Case, să se dovedească mai atent faţă de el – când cowboy-ul refuză Gitanele, scoase un pachet nedesfăcut de Yeheyuan – şi, în general, urma să se împotrivească ostilităţii reci a lui Pierre. Michele era îngerul înregistrator, executând mici reglaje în direcţia interogatoriului. Unul dintre ei, sau toţi, era sigur de asta, era conectat pentru audio, cel mai probabil pe stimsim şi orice ar fi spus, sau făcut Case, devenea dovadă admisibilă. Dovadă, se întrebă el, prin mahmureala zăpăcitoare, a ce?

Ştiind că nu le putea urmări franceza, cei trei vorbeau liber între ei. Sau aşa se părea. Oricum, Case prinse câte ceva: nume precum Pauley, Armitage, reţeaua Senzo, Panterele Moderne, înălţându-se aidoma unor aisberguri deasupra oceanului agitat de franceză pariziană. Era însă perfect posibil ca numele să fie aruncate special pentru el. Pe Molly o numeau în permanenţă Kolodny.

— Zici că ai fost angajat ca să faci o rulare, Case, vorbi Roland, rostind lent cuvintele, pentru a sugera înţelegerea şi că nu cunoşti natura ţintei. Nu-i ceva neobişnuit pentru meseria ta? După ce ai trecut de sistemele defensive, nu-ţi va fi imposibil atunci să execuţi operaţiunea solicitată? Şi presupun că este solicitată o operaţie, nu? Se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchii săi arămii, ca să asculte explicaţia lui Case. Pierre se plimba prin încăpere, era când la fereastră, când la uşă. Michele era cea conectată, decise cowboy-ul. Ochii ei nu-l părăseau nici o clipă.

— Pot să mă îmbrac? întrebă el. Pierre insistase să-l dezbrace, căutând în tighelele jeanşilor. Acum stătea gol puşcă pe un taburet din răchită, cu un picior obscen de alb.

Roland îl întrebă pe Pierre ceva în franceză. Pierre, aflat acum la fereastră, privea printr-un binoclu mic şi plat.

— Non, răspunse absent şi Roland înălţă din umeri, ridicând sprâncenele spre Case. Cowboy-ul hotărî că era un moment potrivit pentru un surâs. Roland îi întoarse zâmbetul.

Trucurile cele mai vechi şi mai căcăcioase, îşi spuse Case.

— Uite ce-i, vorbi el. Nu mă simt bine. Am luat un drog nasol într-un bar, ştiţi? Vreau să mă întind. Aţi pus mâna pe mine. Ziceţi că l-aţi umflat şi pe Armitage. Dacă-i aşa, întrebaţi-l pe el.

Eu sunt un simplu angajat.

Roland încuviinţă.

— Şi Kolodny?

— Era cu Armitage când m-a angajat. Un muşchi, fată-lamă. După câte ştiu eu… Şi cred că altceva nu-i de ştiut.

— Cunoşteai numele de Corto, zise Pierre, cu ochii ascunşi în continuare de vizorul din plastic moale al binoclului. De unde îl cunoşteai, amice?

— Mi se pare că l-a pomenit o dată, răspunse Case, regretându-şi scăparea. Fiecare are vreo două nume. Ce, pe tine te cheamă Pierre?

— Ştim cum ai fost reparat în Chiba, zise Michele şi aia s-ar putea să fi fost prima greşeală a Iernii Mute. Case o privi cât putu mai lipsit de expresie. Numele nu mai fusese menţionat până atunci: Operaţia la care ai fost supus a condus la cererea proprietarului clinicii de înregistrare a şapte patente fundamentale. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu.

— Înseamnă că, în momentul de faţă, operatorul unei clinici ilegale din Chiba deţine controlul asupra a trei consorţii majore de cercetări medicale. Asta cam răstoarnă ordinea firească a lucrurilor, înţelegi? A atras atenţia…

Fata îşi încrucişă braţele bronzate peste sânii mici şi tari şi se rezemă de perna imprimată. Case se întrebă câţi ani putea avea. Oamenii spuneau că, întotdeauna, vârsta se citeşte în ochi, dar el nu reuşise s-o vadă niciodată. Înapoia lentilelor din cuarţ trandafiriu ale ochelarilor săi, Julie Deane avusese ochii unui puşti de zece ani. Cu excepţia încheieturilor degetelor, Michele n-avea nimic bătrân în ea.

— V-am urmărit până în Lăbărţare, v-am pierdut iarăşi, apoi v-am regăsit când plecaţi spre Istanbul. Ne-am întors înapoi, v-am căutat prin grilă şi am ajuns la concluzia că aţi regizat o criză în Reţeaua Senzo. Tipii de acolo au acceptat imediat cooperarea. Au făcut un inventar şi-au descoperit că lipsea construcţia personalităţii ROM a lui McCoy Pauley.

— În Istanbul, continuă Roland aproape cu un ton de scuză, a fost foarte uşor. Femeia înnebunise contactul lui Armitage cu poliţia secretă.

— După aceea, aţi apărut aici, zise Pierre strecurând binoclul în buzunarul şortului. Am fost încântaţi.

— O ocazie de-a mai pune ceva bronz?

— Ştii la ce ne referim, spuse Michele. Dacă vrei să pretinzi că nu înţelegi, nu faci altceva decât să-ţi agravezi situaţia. Mai rămâne chestiunea extrădării. O să vii cu noi, Case, împreună cu Armitage. Dar unde, exact, vom merge? În Elveţia, unde vei fi un simplu pion în procesul unei inteligenţe artificiale? Sau în *le* AMBA, unde se poate dovedi că ai participat la intrare şi furt de date, ca şi la provocarea de tulburări publice, soldate cu pierderea a paisprezece vieţi nevinovate? Alegerea e a ta.

Case scoase o Yeheyuan din pachet; Pierre i-o aprinse cu Dunhillul aurit.

— Armitage te va proteja? Întrebarea fu punctată de ţăcănitul sec al fălcilor strălucitoare ale brichetei, închizându-se.

Cowboy-ul îl privi prin durerea şi amăreala betafenetilaminei.

— Câţi ani ai, şefule?

— Îndeajuns ca să ştiu că eşti futut, ars, că totul s-a terminat şi eşti pe nasoale.

— Un lucru, zise Case şi trase din ţigară. Suflă fumul spre agentul Oficiului Turing: Voi aveţi jurisdicţie aici, tipilor? Adică, n-ar fi trebuit să anunţaţi echipele de securitate ale Libertei? Este terenul lor, nu?

Văzu ochii cei negri înăsprindu-se pe chipul băieţesc şi se încordă pentru o lovitură, dar Pierre se mulţumi să înalţe din umeri.

— Nu contează, răspunse Roland. O să vii cu noi. Ne pricepem la situaţiile de ambiguitate legală. Tratatele sub care operează braţul acesta al Oficiului oferă multă flexibilitate. Iar în anumite situaţii, noi creăm flexibilitatea. Brusc, masca de amabilitate dispăru şi ochii lui Roland deveniră tot atât de duri cât ai lui Pierre.

— Eşti mai condamnabil decât un nebun, vorbi Michele ridicându-se cu pistolul în mână. Nu-ţi pasă de specia ta. Vreme de mii de ani, oamenii au visat la pacte cu demonii. Aşa ceva a devenit posibil acum. Iar tu, cu ce vei fi plătit? Care va fi preţul pentru că ai ajutat obiectul ăla să se elibereze şi să se extindă? În glasul tânăr al femeii răzbătea o oboseală atotştiutoare, ce nu putea fi acumulată de o puştoaică de nouăsprezece ani. Îmbracă-te! Vii cu noi! Împreună cu cel căruia îi spui Armitage, veţi reveni cu noi în Geneva şi veţi depune mărturie în procesul acestei inteligenţe. Altfel, te omorâm. Acum.

Ridică pistolul, un Walther negru şi neted, cu amortizor integral.

— Mă îmbrac, mormăi Case, împleticindu-se către pat. Picioarele îi erau încă stângace, amorţite. Bâjbâi după un tricou curat.

— Avem o navetă la dispoziţie. O să ştergem construcţia lui Pauley cu o armă cu impulsuri.

— Reţeaua Senzo o să facă scandal, zise Case gândindu-se: „şi toate dovezile din Hosaka".

— Au avut deja necazuri pentru că posedau aşa ceva.

Case îşi trase tricoul peste cap. Văzu shurikenul pe pat, metal mort, steaua lui. Îşi căută mânia. Dispăruse. Era momentul să cedeze, să se lase purtat… Se gândi la globulele cu toxine.

— Iată şi carnea, murmură el.

În ascensor, spre pajişte, se gândi la Molly. Putea fi deja în Lumina-hoinară. Vânată, probabil, de Hideo, care era cu siguranţă ninja clonat din istorisirea Finlandezului, cel apărut să recupereze capul vorbitor.

Îşi rezemă fruntea de plasticul negru şi mat al unui perete şi închise ochii. Membrele îi erau lemn bătrân, contorsionat şi îmbibat de ploaie.

Lângă copaci, sub umbreluţele strălucitoare, se servea prânzul. Roland şi Michele îşi intrară în roluri, pălăvrăgind zgomotos în franceză. Pierre venea înapoia lor. Michele ţinea ţeava pistolului aproape lipită de coastele lui Case, mascând arma cu o haină albă din doc, purtată pe braţ.

Traversând gazonul, bălăbănindu-se între mese şi copaci, se întreba dacă femeia l-ar fi împuşcat dacă ar fi căzut. O blană neagră fierbea în vederea lui periferică. Ridică ochii spre banda albă şi incandescentă a armăturii Lado-Acheson şi văzu un fluture gigantic înclinându-se graţios pe cerul înregistrat.

La marginea pajiştii ajunseră la panta unei stânci, cu balustrade de coborâre, flori sălbatice dansând în puţul urcător dinspre canionul care era Desiderata. Michele îşi dădu pe spate părul scurt şi negru şi arătă cu un deget, adresându-se lui Roland în franceză. Părea într-adevăr fericită. Case privi în direcţia indicată şi zări curbura lacurilor, strălucirea albă a cazinourilor, dreptunghiurile turcoaz a o mie de piscine, trupurile înotătorilor, hieroglife micuţe din bronz, toate menţinute într-o aproximare tihnită a gravitaţiei pe curba

nesfârşită a Libertei.

Urmară balustrada până la un pod din fier forjat, arcuindu-se deasupra Desideratei. Michele îl împunse cu ţeava Walther-ului.

— Uşurel, azi de abia pot umbla.

Străbătuseră cam un sfert din pod, când izbi micro-uşoara, cu motorul electric tăcut până ce elicea din fibră de carbon reteză vârful ţestei lui Pierre.

Pentru o clipă, fură în umbra aparatului; Case simţi pe ceafă duşul fierbinte de sânge, apoi cineva îi puse piedică. Se rostogoli, văzând-o pe Michele pe spate, cu genunchii ridicaţi, ţintind cu Waltherul ţinut cu ambele mâini. „E complet inutil”, îşi spuse, cu strania luciditate a şocului. Femeia încerca să doboare micro-uşoara, după aceea, fugi. Privi îndărăt când trecu de primul copac. Roland alerga după el. Văzu biplanul fragil lovind balustrada din fier a podului, zdrobindu-se, rostogolindu-se, târând fata cu el, jos în Desiderata.

Roland nu se uitase înapoi. Avea chipul rigid, alb, cu dinţii încleştaţi. Ţinea ceva în mână.

Robotul grădinar îl omorî când trecu de acelaşi prim copac. Dintre ramurile îngrijite, căzu ceva asemănător unui crab, dungat cu negru şi galben pe diagonală.

— I-ai omorât, gâfâi Case fugind. ‘Tu-ţi crucea mă-tii de nebun, i-ai ucis pe toţi…

Capitolul 14

Trenuleţul gonea prin tunel cu optzeci de kilometri pe oră. Case ţinea ochii închişi. Duşul îl ajutase, dar îşi pierduse pofta de mâncare când privise în jos şi văzuse sângele lui Pierre întinzându-se roz pe gresiile albe.

Gravitaţia scădea pe măsură ce fusul se îngusta. Lui Case i se suia stomacul în gură.

Aerol aştepta cu scuterul lângă doc.

— Case, nenică, ai probleme?

Glasul slab în difuzoare. Apăsă cu bărbia pe volum şi privi în viziera de Lexan a căştii lui Aerol.

— Trebuie s-ajung pe *Garvey,* Aerol!

— Gata. Prinde-te, nenică. Da' *Garvey* e captivă. Un iaht de-a mai fost, s-a'ntors. Ie legat acu' de *Marcus Garvey.*

Turing? „A mai fost?" Case sui pe scuter şi începu să prindă curelele.

— Iaht japon. Ţi-a mai adus pachet…

Armitage…

Apropiindu-se de *Marcus Garvey,* în mintea lui Case apăreau imagini confuze de viespi şi păianjeni. Micul remorcher era lipit de toracele cenuşiu al unei nave zvelte, cu aspect de insectă, de cinci ori mai lungă. Braţele de ancorare se zăreau pe carcasa pestriţă a lui *Garvey* cu claritatea stranie oferită de vid şi lumina directă a soarelui. O pasarelă albicioasă şi corodată se curba din iaht, şerpuind în lateral, ocolind motoarele remorcherului şi coborând deasupra chepengului pupa. Dispunerea avea în ea ceva obscen, dar te ducea cu gândul mai degrabă la îngurgitare decât la sex.

— Ce-i cu Maelcum?

— Maelcum ie bine. Nimic n-a coborât prin tub. Piloţii de la iaht i-a vorbit şi i-a zis să stea cuminte.

Ocolind, nava cenuşie, Case zări numele HANIWA în majuscule albe, drepte, sub o ceaţă dreptunghiulară de japoneză.

— Nu-mi place, nenică. Oricum, eu zic că ar fi vremea s-o ştergem de aici.

— Maelcum zice la fel, nenică, da’ *Garvey* ie cam încoţopenit acilea.

Maelcum turuia într-un dialect accelerat în radioul său, atunci când Case intră prin ecluza anterioară şi-şi scoase casca.

— Aerol s-a întors pe *Rocker,* vorbi cowboy-ul.

Maelcum încuviinţă din cap, continuând să şoptească în microfon.

Case se trase peste vălmăşagul plutitor de codiţe al pilotului şi începu să-şi scoată costumul. Maelcum închise ochii; clătina din cap, ascultând în căştile cu pernuţe portocaliu strălucitor şi era încruntat de concentrare. Purta jeanşi zdrenţuiţi şi o jachetă veche, din nailon verde, cu mânecile rupte din umeri. Case prinse costumul Sanyo roşu în chingile de depozitare şi se împinse către plasa-g.

— Ia vezi ce zice mortu’, nenică, spuse Maelcum. Calculatoru’ întreabă mereu de tine.

— Acolo sus, cine-i în iaht?

— Nişte japoni de-au mai fost. Acu’ a venit şi domnu’ Armitage, din Liberta…

Case îşi puse trozii şi se cuplă.

— Dixie?

Matricea îi arăta sferele roz ale cartelului de oţel din Sikkim.

— Care-i treaba, băiatu’? Am auzit poveşti de groază. Hosaka-i legat acu de o bancă geamănă de pe banca lui şefu’ tău. E o ţopăială! Te-au ginit gaborii lu’ Turing?

— Da şi Iarnă Mută le-a făcut de petrecanie.

— Bun, da’ asta n-o să-i întârzie. Acolo de unde au venit ăia, mai sunt căcălău. O să vină în forţă. Pariez că deckurile lor sunt pe sectoru’ ăsta de grilă ca muştele pe rahat. Şi şefu’ tău, Case, zice go. Zice rularea şi rularea imediat.

Case bătu coordonatele Libertei.

— Ia lasă-mă pe mine o clipă, Case… Matricea se tulbură şi se fază succesiv, în vreme ce Linie-dreaptă executa a suită complicată de salturi cu o viteză şi precizie care-l îmbolnăvea pe Case.

— Fir-ai al dracu’, Dixie…

— Mă băiatu’, le ştiam pe astea când eram viu. N-ai văzut nimic. Fără mâini!

— Ăla-i, da? Dreptunghiul mare şi verde din stânga?

— Ăla. Miezu’ datelor corporaţiei Tessier-Ashpool S.A., iar gheaţa aia e generată de cele două prietene IA. Mi se pare la acelaşi nivel cu orice din sectoru’ militar. Aia-i gheaţa dracu’, Case, neagră ca mormântu’ şi lunecoasă ca sticla, îţi frige creierii cum se uită la tine. Dacă ne mai apropiem, puţin, îşi bagă urmăritorii prin fundu’ nostru şi-i scoate prin urechi; le zice băieţilor din sala TA ce număr ai la pantof şi cât de lungă ţi-e socoteala.

— N-arată foarte nasol, este? Adică mai sunt şi Turingii pe ea. Mă gândeam c-ar trebui să încercăm s-o ştergem. Te pot lua.

— Da? Nu mai spune! Nu vrei să vezi ce poate face programu’ ăla chinez?

— Păi, aş… Case privi zidurile verzi ale gheţii T-A: Bun, arde-o! Gata! Rulăm!

— Bagă-l!

— Hei, Maelcum, zise Case decuplându-se. Intru sub trozi, probabil pentru vreo opt ore. Zionistul fuma iarăşi. Cabina era înceţoşată. Nu pot ajunge la…

— Gata, nenică.

Maelcum execută un salt mortal înainte şi scotoci într-o geantă din plasă, cu fermoar. Reveni cu un colac de tub transparent şi încă ceva, sigilat în ambalaj steril.

Îl numi sondă texană şi lui Case nu-i plăcu deloc.

Introduse virusul chinez, făcu o pauză, apoi îl împinse până la capăt.

— Bun, rosti el, i-am dat drumul. Fii atent, Maelcum, dacă iese într-adevăr nasol, mă poţi apuca de încheietura mâinii stângi. O să simt. Altfel, cred c-o să faci ce-ţi spune Hosaka, da?

— Sigur, nenică. Maelcum aprinse alt chiştoc.

— Şi dă drumul la ventilaţie. N-am chef să-mi zăpăcesc neurotransmiţătorii cu marijuana. Şi-aşa sunt mahmur.

Maelcum rânji.

Case se cuplă înapoi.

— Cristoase-n cârje, zise Linie-dreaptă, ia uite!

Virusul chinez se deplia în jurul lor. Umbre policrome, nenumărate straturi translucide deplasându-se şi recombinându-se. Proteic, gigantic, se înălţa deasupra lor, acoperind neantul.

— Măiculiţă, adăugă construcţia.

— Să văd ce-i cu Molly, făcu Case şi acţionă comutatorul stimsim.

Imponderabilitate. Senzaţia era aidoma plonjonului printr-o apă perfect limpede. Molly cobora şi se ridica printr-un tub larg din beton lunar, canelat, luminat din doi în doi metri cu inele de neon alb.

Legătura era unidirecţională. El nu-i putea vorbi.

Comută.

— Băiatu', ăsta-i un soft al naibii. Frige mai tare decât pâinea prăjită. Al dracu' e invizibil. Tocmai am închiriat douăzeci de secunde pe cutiuţa aia roz, la patru salturi stânga de gheaţa T-A; m-am uitat cum ne vedem noi. Nu ne vedem! Nu suntem acolo!

Case examină matricea în jurul gheţii Tessier-Ashpool, până găsi structura roz, o unitate comercială standard şi se apropie de ea.

— Poate-i paradită…

— Poate, da' mă-ndoiesc. Nu uita că copilaşu' nostru-i militar. Şi nou… Pur şi simplu, n-apare. Dac-ar apărea, am fi ca un fel de atac chinezesc, da' nimeni nu s-a luat de noi. Poate nici tipii din Lumină nu ştiu…

Case privi zidul opac, ecranând Lumina-hoinară.

— Bun, zise el, ăsta-i un avantaj, nu?

— Poate… Construcţia hohoti. Case se strâmbă datorită senzaţiei încercate. L-am mai verificat o dată pe bătrânu' Kuang Unşpe, Băiatu'. E prietenos, câtă vreme eşti înapoia lui, politicos şi gata s-ajute. Vorbeşte şi o engleză bună. Ai mai auzit vreodată de viruşi lenţi?

— Nu.

— Eu am auzit; o dată. P-atunci era o idee. Ăsta-i moş Kuang. Nu dă gaură şi injectează, mai degrabă ne interfaţăm cu gheaţa aşa încetişor, că gheaţa nu simte nimic. Faţa logicii lu' Kuang se ia după ţintă şi se transformă, până seamănă exact cu textură gheţii. Dup-aia ne fixăm şi programele principale taie, încep să facă cercuri vorbitoare în jurul logicelor din gheaţă. Ne facem siamezi cu ei până să-şi dea seama. Linie-dreaptă râse.

— Mi-ar plăcea să nu mai fii aşa al dracu de vesel azi, Dixie. Râsul ăla al tău îmi îngheaţă spinarea.

— Păcat, replică Linie-dreaptă. Mortu' are nevoie să râdă.

Case comută.

Şi bubui prin metale contorsionate şi miros de praf, lunecând pe palmele ce aterizaseră pe hârtia lucioasă. Înapoia lui, ceva se prăbuşi cu zgomot.

— Haide, zise Finlandezul, relaxează-te niţel.

Case zăcea răşchirat pe un teanc de reviste îngălbenite, feţele strălucind spre el în penumbra din Metro Holografix, o galaxie melancolică de dinţi albi, îmbietori. Rămase acolo, inspirând izul revistelor vechi până când i se potoliră bătăile inimii.

— Iarnă Mută, rosti el.

— Da, făcu Finlandezul din spate, te-ai prins.

— 'Te-n mă-ta. Case se ridică, masându-şi încheieturile.

— Hai, hai, îl mustră Finlandezul, ieşind dintr-un fel de nişă a zidului de vechituri. E mai bine pentru tine, omule. Luă pachetul de Partagas din buzunarul hainei şi-şi aprinse una. Aroma tutunului cubanez umplu prăvălia: Voiai să intru după tine în matrice, ca o coadă de flăcări? Nu pierzi nimic de-acolo. O oră petrecută aici durează, de fapt, câteva secunde.

— Nu te gândeşti niciodată că mă calcă pe nervi aşa cum apari, sub forma unor oameni pe care-i cunosc? Se sculă, scuturând praful albicios de pe jeanşii săi negri. Se răsuci, privind vitrinele colbuite şi uşa închisă, către stradă: Ce-i afară? New York? Sau se opreşte acolo?

— Păi, răspunse Finlandezul, e ca-n povestea aia cu copacul, o ştii? Se prăbuşeşte-n pădure, da' poate că acolo nu-i nimeni să-l audă. Îşi arătă incisivii uriaşi şi pufăi din ţigară. Dacă vrei, poţi ieşi să te plimbi. Totu-i la locul lui. Sau, de fapt, tot ceea ce ai văzut tu vreodată. E memoria, nu? Ţi-o scot, o sortez şi-o trimit înapoi.

— N-am o memorie atât de bună, făcu Case uitându-se în jur. Îşi privi mâinile pe ambele feţe. Încercă să-şi amintească ce însemnau liniile din palme, însă nu izbuti.

— Toţi au, zise Finlandezul strivind ţigara sub toc, dar puţini dintre ei au acces la ea. Artiştii, în majoritate, dacă sunt buni… Dacă ai suprapune construcţia asta peste realitate, prăvălia Finlandezului de la periferia Manhattanului, ai observa o diferenţă, dar poate că nu aşa de mare pe cât o credeai. Pentru voi memoria e holografică. Finlandezul se trase de una din urechile lui mici: Eu sunt diferit.

— Cum adică, holografică? Cuvântul îl făcea să se gândească

la Riviera.

— Paradigma horografică este termenul cel mai apropiat, cunoscut de voi, pentru reprezentarea memoriei umane, asta-i tot. Totuşi, n-aţi făcut nimic în direcţia asta. Voi, oamenii, vreau să spun. Finlandezul păşi înainte şi-şi înclină ţeasta ascuţită, privind în sus, spre Case: Poate dacă aţi fi făcut, eu nu m-aş mai fi întâmplat.

— Ce vrei să zici prin încifrările astea?

Finlandezul înălţă din umeri. Tweedul ponosit era prea larg peste umeri şi nu mai revenea în aceeaşi poziţie.

— Încerc să te ajut, Case.

— De ce?

— Pentru că am nevoie de tine. Dinţii laţi şi galbeni se iviră din nou: Şi pentru că tu ai nevoie de mine.

— Rahat! Îmi poţi citi gândurile, Finlandezule? Se strâmbă: Voiam să zic, Iarnă Mută.

— Gândurile nu se citesc. Vezi, foloseşti aceleaşi paradigme oferite de cuvântul scris, deşi eşti de-abia alfabetizat. Eu pot avea acces la memoria ta, însă nu-i acelaşi lucru cu gândurile. Scotoci prin măruntaiele dezgolite ale unui aparat de televiziune străvechi şi scoase un tub electronic, negru-argintiu: Îl vezi? E parte din ADN-ul meu, un fel de… Azvârli obiectul în penumbră şi Case îl auzi pocnind şi zornăind: Voi, în permanenţă, construiţi modele. Cercuri din piatră. Catedrale… Orgi… Maşini de adunat… Habar n-am de ce sunt aici, acum, ştii asta? Dar dacă rularea are loc la noapte, veţi reuşi, în sfârşit, chestia adevărată.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti…

— Prin voi înţeleg specia voastră.

— I-ai ucis pe Turingi!

Finlandezul înălţă din umeri.

— A trebuit… A trebuit… Ar trebui să te doară-n cur; te-ar fi mierlit fără să-şi facă probleme. Oricum, te-am adus aici ca să vorbim. Recunoşti asta? Întinse cu mâna dreaptă cuibul carbonizat de viespi din visul lui Case, duhnind a combustibil în spaţiul strâmt al prăvăliei întunecoase. Case se retrase, poticnindu-se, până se lipi cu spatele de un perete din vechituri. Exact. Eu am fost. Am făcut-o cu instalaţia holo din fereastră. O altă amintire scoasă din tine când te-am pus atunci pe linie dreaptă. Ştii de ce este importantă?

Case clătină din cap.

— Pentru că… şi cuibul dispăru, cumva… este analogia cea mai apropiată pe care o ai tu despre ce ar dori să devină Tessier-Ashpool. Echivalentul uman. Lumina-hoinară este aidoma cuibului ăla, sau oricum aşa trebuia să funcţioneze. M-am gândit că te va face să te simţi mai bine.

— Să mă simt mai bine?

— Ştiind cum sunt ei… La un moment dat, începuseşi să mă urăşti al dracului. Foarte bine! Dar urăşte-i pe ei. E tot aia.

— Ascultă, spuse Case păşind înainte, ei nu m-au sictirit niciodată. Cu tine… e altceva… Nu mai simţea însă mânia.

— Deci T-A m-au făcut pe mine. Franţuzoaica ţi-a zis că-ţi vinzi specia Că sunt un demon. Rânji: Nu contează prea mult. Trebuie să urăşti pe cineva, înainte să se termine totul. Se întoarse şi se îndreptă spre fundul prăvăliei: haide, am să-ţi arăt un pic din Lumina-hoinară, dacă tot te-am adus aici.

Ridică un colţ al păturii. O lumină albă se revărsă înăuntru.

— Hai, Meştere, nu mai sta!

Case îl urmări, frecându-şi bărbia.

— Bun, îl prinse Finlandezul de cot.

Trecură pe lângă ţesătura din lână, duhnind a stătut, într-un norişor de praf şi intrară în imponderabilitate: un coridor cilindric din beton lunar, canelat, cu neoane albe din doi în doi metri.

— Isuse, făcu Case rostogolindu-se.

— Aceasta e intrarea din faţă, spuse Finlandezul, cu tweedul fâlfâind. Dacă n-ar fi o construcţie a mea, în locul prăvăliei ar fi poarta principală, sus, lângă axa Libertei. În privinţa detaliilor, totul va fi mai puţin amănunţit, pentru că n-ai amintirile respective. Cu excepţia coridorului acesta, văzut prin Molly…

Case izbuti să se îndrepte, dar începu să se înşurubeze după o spirală lungă.

— Ţin-te bine, vorbi Finlandezul, trec pe rapid-înainte.

Pereţii se învolburară. O senzaţie ameţitoare de mişcare cu capul înainte, culori, ţâşnind pe după colţuri şi prin coridoare înguste. La un moment dat, i se păru că traversează câţiva metri de perete solid, un fulger de beznă absolută.

— Aici, rosti Finlandezul. Aici este.

Pluteau în mijlocul unei încăperi perfect pătrate, cu zidurile şi plafonul placate cu lambriuri dreptunghiulare din lemn

întunecat. Podeaua era acoperită de un singur pătrat de covor scânteietor, reproducând un microcip, circuitele ţesute cu lână albastră şi stacojie. Exact în centrul camerei, aliniat precis cu desenul covorului, se afla un piedestal cubic din sticlă albă, îngheţată.

— Vila Lumina-hoinară, grăi de pe piedestal un cap încrustat cu pietre preţioase, cu o voce precum muzica, este un trup crescut din el însuşi, o absurditate gotică. Fiecare spaţiu din Lumina-hoinară este, într-un fel anume, secret: un şir nesfârşit de camere legate prin coridoare şi prin scări boltite precum intestinele, unde ochiul este atras în coturi înguste, purtat dincolo de paravane rafinate, alcovuri pustii…

— Eseul lui 3Jane, zise Finlandezul, scoţând încă o Partagas. L-a scris la doisprezece ani. Cursul de semiotică.

— Arhitecţii Libertei s-au străduit din răsputeri să mascheze faptul că interiorul fusului este aranjat cu precizia banală a mobilierului dintr-o cameră de hotel. În Lumina-hoinară, suprafaţa interioară a carcasei este supra-aglomerată de proliferarea disperată a structurilor, formelor plutitoare, întrepătrunzându-se şi înălţându-se către un miez solid de microcircuite, inima corporaţiei clanului nostru, un cilindru din siliciu, sfredelit cu tuneluri de întreţinere înguste, unele nu mai largi decât mâna unui om. Aici se afundă crabii inteligenţi, roboţii, atenţi la orice avarie micromecanică sau sabotaj.

— Pe ea ai văzut-o în restaurant, şopti Finlandezul.

— După standardele arhipelagului, urmă capul, familia noastră este una veche, convoluţiile casei noastre reflectând vârsta aceasta însă mai reflectă ceva… Semioticele Vilei dovedesc o introvertire, o negare a vidului strălucitor aflat dincolo de blindaj.

Tessier şi Ashpool au suit din puţul gravitaţiei ca să descopere că detestau spaţiul. Ei au construit Liberta ca să capteze bogăţia noilor insule, devenind bogaţi şi excentrici şi începând realizarea unui trup extins în Lumina-hoinară. Noi ne-am sigilat înapoia banilor, dezvoltându-ne spre interior, generând un invers etanş al eului.

Vila Lumina-hoinară nu cunoaşte cerul fie şi înregistrat.

În miezul de siliciu al Vilei, există o cămăruţă, singura încăpere cu linii rectilinii din complex. Aici, pe un piedestal din sticlă, stă un bust ornat, platină şi cloazone, bătut cu lapislazuli

şi perle. Globii strălucitori ai ochilor au fost tăiaţi din rubinul sintetic al hubloului navei care l-a adus pe primul Tessier din fundul puţului şi s-a întors pentru primul Ashpool…

Capul amuţi.

— Şi? întrebă Case în cele din urmă, aproape aşteptând ca obiectul să-i răspundă.

— Asta-i tot ce a scris, rosti Finlandezul. N-a terminat. Era o copilă pe atunci. Chestia aia e un fel de terminal ceremonial. Am nevoie de Molly acolo cu cuvântul exact, la momentul exact. Ăsta-i şpilul. Nu contează cât de adânc călăreşti virusul ăla chinez, împreună cu Linie-dreaptă, dacă bustul n-aude cuvântul magic.

— Şi care-i ăla?

— Nu ştiu. Poţi afirma că ceea ce sunt eu se bazează în principal pe faptul că nu ştiu. Pentru că nu pot şti. Eu sunt acela care nu cunoaşte cuvântul. Dacă tu l-ai şti şi mi l-ai spune, n-aş putea şti. Este superbobinat înăuntru. Altcineva trebuie să-l afle şi să-l aducă acolo, exact atunci când tu şi Linie-dreaptă treceţi prin gheaţă şi radeţi miezurile.

— Ce se întâmplă atunci?

— Eu nu mai exist după aceea. Încetez.

— Perfect, după mine, făcu Case.

— Bineînţeles. Numai că, fii atent, Case. Celălalt… aa, lob al meu se pare că-i pe urmele noastre. O coadă de flăcări pare leită cu alta. Iar Armitage începe să meargă.

— Cum adică?

Însă odaia cu lambriuri se plie sub o duzină de unghiuri imposibile, rostogolindu-se prin ciberspaţiu precum o macara origami.

Capitolul 15

— Vrei să-mi baţi recordul, fiule? întrebă Linie-dreaptă. Ai fost iarăşi mort clinic, vreme de cinci secunde.

— Stai aşa, zise Case şi izbi comutatorul stimsimului.

Stătea ghemuită în beznă, cu palmele pe betonul aspru.

CASE CASE CASE CASE. Numele lui pulsa în alfanumerice pe displayul digital, Iarnă Mută anunţând-o de legătură.

— Minunat, făcu femeia. Se legănă uşor pe călcâie, îşi frecă palmele şi trosni din încheieturile degetelor: De ce-ai întârziat?

TIMPUL MOLLY TIMPUL ACUM.

Apăsă puternic cu limba pe dinţii inferiori din faţă. Unul se deplasă uşor, activându-i amplificatorii microcanali; izbiturile aleatorii ale fotonilor prin întuneric fură convertite într-un flux, de electroni, betonul din jurul ei apărând spectral şi cu aspect grăunţos.

— Gata, iubiţel. Acum începe joaca.

Ascunzătoarea ei se dovedi a fi un fel de tunel de serviciu. Se târî afară printr-o răsuflătoare din alamă bătută, scoasă din ţâţâni. Case văzu îndeajuns din braţele şi mâinile ei ca să înţeleagă că purta costumul din policarbon. Simţi, sub plastic, apăsarea familiară a pielii subţiri şi strâmte. Sub braţ avea atârnat ceva, într-o teacă, sau un harnaşament. Se ridică, trase fermoarul costumului şi atinse pătrăţelele din plastic ale patului pistolului.

— Hei, Case, şopti Molly, asculţi? Să-ţi zic o poveste… Am avut odată un prieten. Semeni cu el… Se întoarse şi scrută coridorul: Îl chema Johnny.

Coridorul scund şi boltit era mărginit cu zeci de vitrine de muzee, cutii cu un aspect arhaic, făcute din lemn maro şi cu geam în faţă. Păreau nelalocul lor acolo, printre curbele organice ale pereţilor, de parcă fuseseră aduse şi aliniate pentru un scop uitat. La intervale de zece metri, aplice din alamă mătuită purtau globuri de lumină albă. Podeaua nu era netedă şi, când femeia porni pe coridor, Case îşi dădu seama că pe jos se aşternuseră în mod aleator sute de covoraşe şi carpete. În unele locuri, aveau o grosime de doi metri, făcând din duşumea

un mozaic din lână ţesută de mână.

Molly nu acordă prea mare atenţie vitrinelor şi conţinuturilor lor, ceea ce îl irita pe Case. Trebuia să se mulţumească cu privirile ei fugare, care îi ofereau fragmente de ceramică, arme străvechi, un obiect atât de presărat de cuie ruginite încât era de nerecunoscut, bucăţi destrămate de tapiţerii…

— Ştii, Johnny al meu era deştept, un băiat brici de tot. Începuse ca tăinuitor în Memory Lane; cipuri în cap şi oamenii îl plăteau să ascundă date acolo. În noaptea când l-am întâlnit, avea un Yak trimis după el şi eu l-am ras. Am avut o baftă extraordinară, dar l-am mierlit pentru el. După aia, totul a fost frumos de tot. Case…

Buzele femeii abia se mişcau. O simţea formând cuvintele, nu trebuia să le audă rostite cu glas tare.

— Am aranjat o afacere cu un DISC şi puteam citi tot ceea ce stocase vreodată. Am tras totul pe bandă şi-am început să alegem clienţi, foşti clienţi, pentru şantajat. Eu eram hamal, muşchi, paznic. Eram fericită. Ai fost vreodată fericit, Case? Era prietenul meu. Lucram împreună. Parteneri… Ieşisem de vreo opt săptămâni din casa marionetelor când l-am întâlnit…

Se opri, se strecură după un cot strâns şi continuă mai departe. Alte vitrine din lemn şi sticlă, cu pereţii de o culoare amintindu-i chitrele libărcilor.

— Era sigur, frumos şi ne vedeam de treabă. Ca şi cum nimeni nu ne-ar fi putut face nici un rău. Nici n-aveam să-i las. Cred că Yakuza tot voiau să-l frigă pe Johnny. Pentru că le ucisesem omul, iar Johnny îi fripsese. Şi Yakii îşi pot permite să se mişte atât de al dracului de încet, că aşteaptă ani şi ani. Îţi acordă o viaţă întreagă, pentru ca să ai mai multe de pierdut atunci când vin şi ţi-o răpesc. Răbdători că nişte păianjeni. Păianjenii Zen!

Pe atunci, nu ştiam asta. Sau, dacă o ştiam, mă gândeam că nu-i valabilă şi pentru noi. Ştii, când eşti tânăr ţi se pare că eşti unic, aparte. Eram tânără… Au venit tocmai când ziceam că avem îndeajuns ca să ne strângem catrafusele şi să plecăm, eventual în Europa. Bineînţeles, habar n-aveam ce să facem acolo, când n-aveam nimic de făcut. Însă o duceam fără griji, credit orbital elveţian şi un hogeac plin de jucării şi mobile. Te-nmoaie…

Deci, primul pe care-l trimiseseră fusese dat dracului. Reflexe

cum n-ai mai întâlnit, implanturi, stil suficient pentru zece haimanale obişnuite. Însă al doilea era… nu ştiu… ca un călugăr. Clonat. Ucigaş din celulă… Avea moartea în el, o tăcere înconjurându-l precum un nor…

Glasul femeii se opri când coridorul se bifurcă în două scări identice, coborând. Porni pe cea din stânga.

— Demult, pe când eram puştoaică, locuiam ilegal pe lângă Hudson şi şobolanii de-acolo erau mari ai dracu'! E din cauza chimicalelor pe care le halesc. Mari cât mine şi unu' din ei rosese toată noaptea sub podea. Când s-a făcut dimineaţă, cineva a adus un bătrân, cu obrajii numai zbârcituri şi ochii roşii. Avea un sul de piele unsuroasă, ca alea în care-ţi ţii sculele să nu ruginească. L-a desfăcut şi avea înăuntru un revolver vechi şi trei cartuşe. A băgat un glonte pe ţeavă şi a început să se plimbe prin cameră, iar noi stăteam lipiţi de pereţi.

Înainte şi-napoi… Cu braţele încrucişate, capul plecat, de parcă uitase de armă. Ascultând şobolanul… Noi amuţisem. Bătrânul face un pas. Şobolanul se mişcă. Şobolanul se mişcă, el mai face un pas. Trece aşa vreo oră, dup-aia parcă-şi aminteşte de revolver. Îl îndreaptă către duşumea, rânjeşte şi trage. Dup-aia îşi strânge marafeturile şi pleacă.

Mai târziu, m-am târât sub duşumea. Şobolanul avea o gaură între ochi.

Molly privea uşile etanşe, situate din loc în loc pe coridor.

— Al doilea Yak, cel care a venit după Johnny, semăna cu bătrânul ăla. Nu era în vârstă, dar semăna. Ucidea la fel.

Coridorul se lărgi. Marea de covoare groase unduia uşor sub un candelabru enorm, al cărui cristal cel mai de jos aproape atingea podeaua. Cristalele zăngăniră când Molly intră în sală. A TREIA LA STÂNGA, clipi afişajul.

Coti la stânga ocolind bradul de cristal răsturnat.

— L-am văzut o singură dată. Întorcându-mă la apartamentul nostru. El ieşea. Locuiam într-o uzină transformată, împreună cu mai mulţi tineri ambiţioşi din Reţeaua Senzo şi alte chestii de-astea. Securitatea era destul de bună şi eu mai băgasem nişte scule tari ca s-o perfecţionez. Ştiam că Johnny era acolo, sus. Însă tipul ăsta micuţ mi-a atras atenţia, când ieşea. N-a scos nici o vorbă. Doar ne-am privit şi am ştiut. Un tip mărunt, obişnuit, cu haine obişnuite, umil, fără pic de mândrie. M-a privit şi a suit într-un pedicab. Am ştiut. Am urcat scările şi Johnny stătea într-

un scaun lângă fereastră, cu gura întredeschisă, de parcă tocmai voia să spună ceva.

Uşa din faţa ei era veche, o blană sculptată din tek Thai, care părea tăiată în jumătate ca să se potrivească în deschiderea scundă. Sub un mâner în formă de dragon, fusese montată o broască mecanică primitivă, din oţel inoxidabil. Molly îngenunche, scoase dintr-un buzunar interior un sul mic şi îngust din piele şamoa neagră şi alese un şperaclu de grosimea unui ac.

— Dup-aia, n-am mai găsit pe cineva de care să-mi pese.

Introduse şperaclul şi lucră în tăcere, morfolindu-şi buza inferioară. Părea că se bazează numai pe pipăit; ochii i se defocalizară şi uşa deveni o ceaţă de lemn gălbui. Case ascultă tăcerea sălii, punctată de clinchetele slabe ale candelabrului. Lumânări? Lumina-hoinară era complet neaşteptată. Îşi aminti povestea lui Cath despre un castel cu iazuri şi crini, precum şi cuvintele afectate ale lui 3Jane, recitate muzical de către bust. Un loc crescut în sine însuşi. Lumina-hoinară mirosea vag a mucegai şi parfum, aidoma unei biserici. Unde erau Tessier-Ashpool-ii? Se aşteptase la un stup de activitate disciplinată, dar Molly nu întâlnise aşa ceva. Monologul ei îl tulburase, până atunci nu-i mai mărturisise atâtea despre ea. Exceptând istorisirea din cameră, rareori spusese ceva care să indice măcar existenţa unui trecut.

Femeia închise ochii şi urmă un clic, mai degrabă simţit decât auzit de Case. Îşi aminti de zăvoarele magnetice de la uşa camerei ei, în casa marionetelor. Uşa se deschisese, deşi n-avusese cipul cel bun. Acolo fusese Iarnă Mută manipulând încuietoarea, aşa cum manipulase automatul micro şi robotul grădinar. Sistemul zăvoarelor de la marionete era o subunitate a sistemului de securitate Liberta. Broasca aceea mecanică, simplă, ridica o problemă adevărată pentru IA, având nevoie fie de un automat, fie de un agent uman.

Molly deschise ochii, puse şperaclul înapoi în trusă, o rulă atentă şi-o strecură înapoi în buzunar.

— Cred că… semeni cu el, zise ea. Născut să fugi, să rulezi. Chestia în care erai băgat, în Chiba, era versiunea mai nasoală a ceea ce ai face oriunde. Uneori, ghinionul face asta, te bagă la fund. Se ridică, se întinse şi se scutură: Ştii, m-am gândit că cel trimis de Tessier-Ashpool după Jimmy, puştiul care furase capul,

trebuie să fie cam tot ăla trimis de Yak să-l ucidă pe Johnny…

Scoase arma din toc şi programă încărcătorul la automat.

Urâţenia uşii îl şocă pe Case când femeia întinse mâna spre ea. Nu uşa în sine, care era minunată, sau făcuse cândva parte dintr-un întreg cu mult mai frumos, ci felul în care fusese retezată ca să se potrivească la o anumită intrare. Până şi forma era nelalocul ei, un dreptunghi printre curbele netede de beton lustruit. Au cumpărat toate obiectele astea, se gândi, apoi le-au obligat să se potrivească. Însă nici unul nu se potrivea. Uşa semăna cu vitrinele şi bradul uriaş din cristal. Îşi aminti după aceea eseul lui 3Jane şi-şi închipui că lucrurile fuseseră suite prin puţ ca să completeze un plan grandios, un vis pierdut de mult în efortul disperat de-a umple spaţiul, de-a duplica o imagine de familie a eului. Îşi aminti cuibul spart, zvârcolirile creaturilor oarbe…

Molly apucă una din labele exterioare ale dragonului sculptat şi uşa se deschise cu uşurinţă.

Încăperea dinapoia uşii era micuţă, strâmtă, asemănătoare unui vestiar. Lângă un perete curb erau înşirate dulapuri din oţel gri. O lumină se aprinse automat. Închise uşa înapoia ei şi merse către dulapurile cu sertare.

AL TREILEA LA STÂNGA, pulsa cipul optic, Iarnă Mută acoperindu-i display-ul temporal. AL CINCILEA ÎN JOS. Femeia deschise însă primul sertar. Era pur şi simplu o tavă îngustă. Goală. Al doilea la fel. Al treilea, care era mai adânc, conţinea nişte mărgele mate din plumb şi un obiect cafeniu, micuţ, asemănător degetului unui copil. În al patrulea compartiment se găsea copia umflată de umiditate a unui vechi manual tehnic în franceză şi japoneză. Găsi cheia în cel de-al cincilea sertar, înapoia mănuşii blindate a unui costum masiv pentru vid. Cheia semăna cu o monedă mată din alamă, cu un tub scurt şi gol, brăzdat într-o parte. Molly o întoarse încetişor în palmă şi Case văzu că interiorul tubului era umplut cu proeminenţe şi crestături. Pe una din feţele monedei erau reliefate literele CHUBB. Cealaltă faţă era netedă.

— El mi-a zis, şopti femeia. Iarnă Mută. Cum a aşteptat răbdător, ani de zile. Pe atunci n-avea cu adevărat putere, dar putea folosi sistemele de securitate şi custodie ale Vilei, urmărind fiecare lucru, fiecare mişcare şi destinaţie a vreunui obiect. A văzut cum cineva a pierdut cheia asta, acum douăzeci

de ani şi a reuşit să determine pe altcineva s-o aducă aici. Apoi, l-a ucis pe băiatul care o adusese. Puştiul avea opt ani. Strânse degetele ei albe deasupra cheii. Aşa încât nimeni să nu ştie de ea…

Scoase un fir de nailon negru din buzunarul-marsupiu şi îl trecu prin gaura rotundă deasupra lui CHUBB. După ce-l înnodă, îl atârnă la gât.

— Zicea că-l futeau întruna cu trecutul lor, toate chestiile alea din secolul nouăsprezece… Arăta exact ca Finlandezul, pe ecranul bârlogului ăla de carne manevrată. Dacă nu eram atentă, puteam jura că era Finlandezul. Afişajul ei anunţă timpul, alfanumericele suprapuse peste dulapurile din oţel cenuşiu: Zicea că dacă tipul ar fi devenit ceea ce doreau, el ar fi putut scăpa de multă vreme. Da' n-au reuşit. Au luat-o în mână. Nebuni ca 3Jane. Aşa-i zicea, da' vorbea ca şi cum o plăcea.

Se răsuci, deschise uşa şi ieşi, mângâind plăselele reliefate ale pistolului din toc.

Case comută.

Kuang Grad Mark Unsprezece creştea.

— Dixie, crezi c-o să meargă?

— Urşii nu se cacă-n pădure? Linie-moartă tastă, ridicându-se prin straturi multicolore, schimbătoare.

În centrul programului chinez se forma ceva întunecat. Densitatea informaţiilor ticsea materialul matricei, declanşând Imagini hipnagogice. Unghiuri vag caleidoscopice, aţintite asupra unui focar negru-argintiu. Case privi simboluri din copilărie ale răului şi ghinionului, rostogolindu-se pe planuri translucide: svastici, cranii cu oase încrucişate, zaruri cu ochi de şarpe drept puncte.

Dacă privea drept în punctul acela, nu întrezărea nimic. Avu nevoie de vreo duzină de căutături iuţi, periferice, înainte ca să distingă: ceva asemănător unui rechin, lucind precum obsidianul, oglinzile negre ale flancurilor sale reflectând lumini slabe, îndepărtate, lipsite de orice legătură cu matricea din jur.

— Asta-i acu', vorbi construcţia. Când Kuang rade restu' şi ajunge lipit de miezu' Tessier-Ashpool, o să-l călărim înăuntru.

— Ai avut dreptate, Dix. Superbobinarea care-l dirijează pe Iarnă Mută are un fel de supra-control manual. Dacă putem vorbi de un control, în cazul lui, adăugă el.

— Ai grijă, făcu construcţia, nu-i un om… Ai început să-l personifici.

— Există o parolă. Un cuvânt, a zis el. Cineva trebuie să-l pronunţe într-un terminal excentric dintr-o anumită cameră, în timp ce noi ne ocupăm de ceea ce ne aşteaptă înapoia gheţii.

— Mai poţi pierde timpul, băieţel, zise Linie-dreaptă. Moş Kuang lucrează sigur, da' încet.

Case se decuplă sub ochii holbaţi ai lui Maelcum.

— Ai fo' mort acolo, nenică.

— Se mai întâmplă. Am început să mă obişnuiesc.

— Lucrezi cu forţili-ntunericului, nenică.

— Se pare că altă distracţie n-a mai rămas.

— Iubirea lu' Jah, Case, rosti Maelcum şi reveni la modulul radio.

Cowboy-ul privi codiţele împletite, funiile de muşchi de pe dosul braţelor întunecate ale bărbatului.

Cuplă înapoi.

Şi comută.

Molly mergea pe un coridor aproape identic cu cel dinainte. Vitrinele dispăruseră acum şi Case bănui că se îndreptau spre vârful fusului; gravitaţia scădea. În curând, sălta cu uşurinţă peste moviliţele de covoare. Câteva spasme uşoare în picior…

Coridorul se îngustă brusc, coti, se bifurcă.

Femeia se întoarse la dreapta şi începu să urce o scară straniu de abruptă; piciorul stâng începu s-o doară. Deasupra capului, cabluri prinse mănunchi cu cleme, îmbrăţişau plafonul scării precum ganglioane colorate codat. Zidurile erau pătate de umezeală.

Ajunse pe o estradă triunghiulară şi se opri, masându-şi piciorul. Alte coridoare, înguste, cu pereţii tapisaţi de covoare, se ramificau în trei direcţii.

STÂNGA.

Molly ridică din umeri:

— Lasă-mă puţin să mă uit în jur, da?

STÂNGA.

— Relaxează-te. E timp destul. O luă de-a lungul coridorului care cobora din dreapta ei.

STOP!

ÎNAPOI!

PERICOL!

Ezită. Prin uşa de stejar, pe jumătate deschisă, din capătul coridorului se auzi un glas, puternic şi tărăgănat, aidoma glasului unui beţiv. Case bănui că vorbea în franceză, dar era prea neclar. Molly făcu un pas, încă unul, strecurându-şi mâna în costum şi atingând mânerul armei. Când intră în câmpul disruptorului neural, îi ţiuiră urechile, o tonalitate uşor ascuţită, amintindu-i cowboy-ului de zgomotul armei ei. Se împletici înainte, muşchii striaţi cedară şi izbi uşa cu fruntea. Se răsuci şi rămase pe spate, cu privirea în gol, fără răsuflare.

— Ce-i asta? întrebă vocea tărăgănată. Costum de bal mascat? O mână tremurătoare intră în salopetă, găsi arma şi o scoase: Hai în vizită, fetiţo. Acum.

Molly se ridică încet, cu ochii aţintiţi asupra ţevii unui pistol negru, automat. Mâna bărbatului redevenise sigură: ţeava armei părea legată de gâtul ei printr-un fir invizibil.

Bărbatul era bătrân, foarte înalt, iar trăsăturile sale îi aminteau lui Case de faţa întrevăzută în Vingtieme Siecle. Purta un halat gros din mătase castanie, brodat în jurul manşetelor înalte şi gulerului. Un picior era desculţ, iar celălalt într-un papuc de catifea neagră, purtând pe vârf o broderie reprezentând un cap de vulpe aurie. Îi făcu semn să intre în odaie.

— Uşurel, scumpo…

Încăperea era vastă, ticsită cu un vălmăşag de obiecte lipsite de sens pentru Case. Văzu un rack din oţel cenuşiu cu monitoare Sony vechi, un pat larg din alamă, acoperit cu piei de oaie, cu perne ce păreau făcute din covoarele folosite pentru podeaua coridoarelor. Ochii lui Molly săriră de la o consolă uriaşă Telefunken pentru distracţii, la rafturi cu discuri audio antice, muchiile lor zdrenţuite încastrate în plastic transparent, apoi la o masă de lucru largă, plină cu plăci de siliciu. Case observă deckul ciberspaţiu şi trozii, însă privirea femeii trecu peste ele fără să se oprească.

— Conform datinii, spuse bătrânul, ar trebui să te ucid. Case o simţi încordându-se, gata să acţioneze. Dar în seara asta am tras la măsea. Cum te cheamă?

— Molly.

— Molly… Pe mine, Ashpool.

Se afundă în moliciunea încreţită a unui fotoliu uriaş din

piele, cu picioare pătrate de crom, însă nu se clinti câtuşi de puţin. Aşeză fletcherul lui Molly pe o masă din aramă de lângă fotoliu, răsturnând un flacon din plastic cu pilule roşii. Măsuţa era acoperită cu flacoane, sticle de lichior, plicuri din plastic moale din care se revărsau prafuri albe. Case văzu şi o hipodermică veche, din sticlă, precum şi o linguriţă obişnuită de oţel.

— Tu cum plângi, Molly? Văd că ai ochii sigilaţi. Sunt curios…

Ochii lui erau roşii, iar fruntea îi strălucea de transpiraţie. Era foarte palid. Bolnav, presupuse Case. Sau drogurile…

— Nu prea plâng.

— Dar cum ai plânge, dacă te-ar face cineva să plângi?

— Scuip, răspunse femeia. Glandele sunt redirijate în gură.

— Atunci, ai învăţat deja o lecţie importantă, pentru o persoană aşa tânără.

Lăsă mâna cu pistolul pe genunchi şi apucă o sticlă de pe masă, fără să mai aleagă din cele vreo şase tipuri de băuturi. Bău. Coniac… Un firicel i se scurse din colţul gurii.

— Asta trebuie să faci cu lacrimile. Bău din nou: În seara asta am treabă, Molly. Eu am construit toate astea şi acum am treabă. Mor.

— Pot pleca aşa cum am venit, zise ea.

Ashpool râse, un sunet ascuţit şi aspru.

— Mă întrerupi în mijlocul sinuciderii şi apoi ceri să pleci pur şi simplu? Mă surprinzi, realmente… O hoaţă!

— E curu’ meu în joc, şefule, e tot ce am. Vreau să ies de-aici întreagă.

— Eşti o fată cam grosolană. Aici, sinuciderile se desfăşoară după o anumită etichetă. Asta-i ceea ce fac, înţelegi? Deşi, poate că am să te duc cu mine în noaptea asta, jos în iad… Ar fi foarte egiptean din partea mea. Bău iarăşi: Hai încoace! Întinse sticla cu o mână tremurândă: Bea!

Molly clătină din cap.

— Nu-i otrăvit, urmă bărbatul, dar lăsă sticla pe masă. Stai. Stai pe jos… Să discutăm…

— Despre ce? întrebă femeia, aşezându-se. Case simţi lamele mişcându-se, extrem de uşor, sub unghiile ei.

— Despre orice vine în minte… În mintea mea… E petrecerea mea… M-au sculat miezurile. Acum douăzeci de ore… Ziceau că se petrece ceva şi era nevoie de mine. Tu erai acel ceva, Molly?

Cu siguranţă, n-aveau nevoie de mine pentru asta, nu… Altceva… dar eu visasem, ştii? De treizeci de ani… Nici nu te născuseşi când m-au adormit pentru ultima dată. Ne-au spus că n-o să visăm, în gerul ăla… Ne-au mai zis că n-o să simţim nici frigul. O nebunie, Molly… Minciuni… Bineînţeles c-am visat! Frigul lasă exteriorul să intre, asta-i. Exteriorul… Şi-am construit asta ca să ne ascundem de noapte… Întâi o picătură, un grăunte de noapte strecurându-se, atras de ger. Urmat de altele, umplându-mi capul aşa cum ploaia umple o piscină goală… Crini, cale… Îmi amintesc… Piscinele erau din teracotă, barele din crom şi membrele lor scânteiau prin grădini, în amurg… Sunt bătrân, Molly… Peste două sute de ani, dacă numeri şi gerul. Gerul…

Brusc, ţeava pistolului ţâşni în sus, tremurând. Tendoanele din coapsele femeii erau acum întinse ca nişte corzi.

— Poţi degera şi degerăturile ard, rosti ea prudentă.

— Aici nu arde nimic, replică Ashpool nervos şi coborî arma. Puţinele lui mişcări erau tot mai sclerotice. Capul i se legăna. Izbuti să-l oprească, cu un efort vizibil: Nimic nu arde. Acum mi-am adus aminte… Miezurile mi-au zis că inteligenţele noastre sunt nebune. Şi toate miliardele pe care le-am plătit, demult, demult… Când inteligenţele artificiale erau un concept de-a dreptul revoluţionar. Le-am spus miezurilor că rezolv eu… A căzut prost de tot, cu 8Jean coborând în Melbourne şi numai cu scumpa de 3Jane având grijă de toate. Sau poate că a căzut foarte bine… Tu ce crezi, Molly? Arma se înălţă iarăşi: Se petrec lucruri cam ciudate în Vila Lumină-hoinară…

— Şefule, întrebă Molly, îl cunoşti pe Iarnă Mută?

— Un nume… Da… Un complice, poate… Un lord al iadului, cu siguranţă. La vremea mea, scumpă Molly, am cunoscut mulţi lorzi. Şi nu puţine doamne… Păi, odată am avut o regină a Spaniei, chiar în patul ăla… Da’ am luat-o razna… Tuşi gros şi ţeava pistolului tresări. Scuipă pe covor, lângă piciorul desculţ: Ce-o mai iau razna… Prin ger… În curând, gata! Când m-am trezit, am poruncit să dezgheţe o Jane. Interesant, să te culci la fiecare câteva decenii cu ceea ce din punct de vedere legal, e propria ta fiică.

Privi pe lângă Molly, spre rackul de monitoare oarbe. Păru că se înfioară.

— Ochii lui Marie-France, şopti el şi zâmbi. Noi am

determinat creierul să devină alergic faţă de unii neurotransmiţători ai lui, rezultând o anumită imitaţie flexibilă a autismului. Capul îi căzu într-o parte, dar reveni: Am înţeles că acum efectul se obţine mult mai uşor cu un microscop implantat.

Pistolul îi lunecă dintre degete şi căzu pe covor.

— Visele cresc ca gheaţa, încet, sfârşi el. Chipul începuse să i se învineţească. Capul îi căzu pe spate pe pielea fotoliului şi porni să sforăie.

Sus, Molly înşfăcă arma. Păşi prin încăpere cu automatul lui Ashpool în mână.

Lângă pat era o plapumă imensă făcută grămadă, sau o pătură, în mijlocul unei băltoace de sânge închegat, groasă şi strălucitoare pe covoarele imprimate. Trase de un colţ al ei şi găsi trupul unei fete, omoplaţii albi şi slabi acoperiţi de sânge. Avea beregata retezată. În lichidul întunecat de lângă ea sclipea lama triunghiulară a unui screper. Molly îngenunche, precaută să nu atingă sângele şi întoarse chipul fetei spre lumină.

Chipul văzut de Case în restaurant.

Se auzi un clic, adânc, în chiar miezul lucrurilor şi lumea îngheţă. Emisiunea stimsim a lui Molly devenise un stopcadru, degetele ei pe obrazul fetei. Imaginea se menţinu pentru trei secunde, apoi faţa moartei se transformă, deveni faţa Lindei Lee.

Încă un clic şi încăperea se înceţoşă. Molly stătea în picioare, privind în jos la un disc laser din aur, lângă o consolă micuţă de pe tăblia de marmură a unei noptiere. O bandă din fibră optică făcea legătura, precum o lesă, între consolă şi o mufă aflată la baza gâtului zvelt.

— Am înţeles, lăbarule, zise Case, simţindu-şi propriile buze mişcându-se undeva, foarte departe. Ştia că Iarnă Mută modificase emisia. Molly văzuse chipul fetei moarte învolburându-se, precum fumul şi căpătând trăsăturile măştii mortuare a Lindei.

Molly se întoarse. Se îndreptă spre scaunul lui Ashpool. Răsuflarea bărbatului era lentă şi şuierată. Privi masa cu droguri şi băuturi. Lăsă pistolul, îşi luă arma ei, programă ţeava pentru un singur proiectil şi, foarte atentă, trase o săgeată cu toxine prin mijlocul pleoapei stângi, închisă, a bărbatului. Acesta tresări o dată, cu răsuflarea oprindu-se în mijlocul unei inspiraţii. Celălalt ochi, căprui şi infinit de adânc, se deschise

încet.

Era încă deschis, când ea se răsuci şi părăsi încăperea.

Capitolul 16

— Îl am pe şefu’ tău, zise Linie-dreaptă. E pe al doilea Hosaka, ăla geamănu’, de pe barca de sus. Aia, Haiwa.

— Ştiu, răspunse Case absent, am văzut-o.

Un romb de lumină albă făcu clic în faţa lui, acoperind gheaţa Tessier-Ashpool; îi arătă chipul lui Armitage, calm, perfect atent şi complet nebun, cu ochii goi ca nişte nasturi. Armitage clipi. Privi.

— Cred că Iarnă Mută a avut grijă şi de Turingii tăi, nu? întrebă Case. Aşa cum a făcut cu ai mei…

Armitage îl fixa. Case rezistă imboldului de-a privi în altă parte, de a-şi feri ochii.

— Ai păţit ceva, Armitage?

— Case… şi pentru o clipă, ceva păru că se mişcă înapoia ochilor albaştri… l-ai văzut pe Iarnă Mută, nu? În matrice…

Case încuviinţă. O cameră TV aţintită asupra lui de Hosaka din *Marcus Garvey* avea să transmită gestul pe monitorul Haiwa. Şi-l imagină pe Maelcum ascultând, în transă, semi-conversaţiile lui, fără să poată auzi vocea construcţiei sau a lui Armitage.

— Case… şi ochii se lărgiră, Armitage aplecându-se către calculator… ce este el, atunci când îl vezi?

— O construcţie stimsim de înaltă rezoluţie.

— Dar cine e?

— Finlandezul, ultima dată. Înainte, peştele ăla pe care…

— Nu generalul Girling?

— Care general?

Rombul dispăru.

— Ruleaz-o încă o dată şi pune-l pe Hosaka să caute, se adresă Case construcţiei.

Comută.

Perspectiva îl surprinse. Molly stătea ghemuită între nişte grinzi din oţel la douăzeci de metri deasupra unei podele largi şi pătrate din beton lustruit. Încăperea era un hangar sau o hală de întreţinere. Putea zări trei vehicule spaţiale, nici unul mai mare decât Garvey şi toate în diferite stadii de reparaţii. Glasuri

vorbind în japoneză… O siluetă în salopetă portocalie ieşi dintr-o deschizătură în blindajul unui vehicul bulbucat şi se apropie de unul dintre straniile braţe antropomorfice, acţionate prin piston, ale maşinii. Tastă ceva pe o consolă portabilă şi se scărpină între coaste. Un robot roşu, aidoma unui cărucior, apăru pe pneuri cenuşii.

CASE, fulgeră cipul femeii.

— Hei, făcu ea. Aşteptam un ghid.

Se lăsă înapoi pe călcâie, cu braţele şi genunchii salopetei Modernelor de culoarea vopselei sur-albăstrii de pe grinzi. Piciorul o durea, un fior permanent şi acut.

— Trebuia să fi trecut pe la Chin, mormăi Molly.

Ceva apăru din umbră ticăind uşor, la înălţimea umărului ei stâng. Se opri, îşi legănă într-o parte şi alta corpul sferic cu picioare lungi, subţiri şi arcuite, emise o rază de o microsecundă de laser difuz şi încremeni. Era un microrobot Braun; cândva, Case avusese un model identic, un accesoriu inutil obţinut ca parte a plăţii dintr-o afacere cu un tăinuitor de hardware din Cleveland. Arăta ca un păianjen stilizat, negru şi mat. Un LED roşu începu să pulseze, pe ecuatorul sferei. Trupul era de mărimea unei mingi de baseball.

— Bine, zise Molly, te aud.

Se ridică, protejând piciorul stâng şi privi roboţelul retrăgându-se. Pornise încetişor peste pasarelă, în întuneric. Femeia se întoarse şi se mai uită o dată spre hala de service. Bărbatul în salopetă portocalie închidea un costum alb de vid. Îl privi înşurubând şi sigilând casca, luându-şi consola şi reintrând în carcasa navetei. Se auzi bâzâitul crescător al motoarelor şi maşinăria dispăru lin din raza vizuală, pe un disc circular cu diametrul de zece metri, care coborî sub strălucirea violentă a lămpilor cu arc. Robotul cel roşu aştepta răbdător la marginea orificiului lăsat de discul-ascensor.

După aceea, plecă după Braun, croindu-şi drum printr-un hăţiş de montanţi din oţel sudat. Braunul clipea întruna din LED, chemând-o.

— Ce faci, Case? Eşti în *Garvey* cu Maelcum? Sigur că da… Şi cuplat aici… Îmi place, ştii? Întotdeauna îmi vorbeam de una singură când eram în situaţii nasoale. Mă prefac că am un prieten, cineva în care pot avea încredere şi le spun ce gândesc, ce simt… dup-aia mă prefac că ei îmi spun ce cred ei despre asta

şi uite aşa, o ţin întruna. La fel e şi acum, cu tine cuplat. Chestia aia cu Ashpool… Îşi morfoli buza inferioară, ocolind un stâlp, fără să scape robotul din ochi: Mă aşteptam la ceva poate mai puţin disperat, înţelegi? Mi se pare că tipii de-aici sunt nişte căcaţi, parcă ar primi mesaje luminoase în interiorul capului, aşa ceva… Nu-mi place cum arată, nu-mi place cum miroase…

Robotul se ridica în susul unei scări aproape invizibile, formată din profile U de oţel, spre o ieşire îngustă şi întunecată.

— Şi dacă tot sunt la ora spovedaniei, băiete, trebuie să recunosc că poate nici nu mă aşteptam prea mult să scap din asta. De-o vreme, am luat-o pe-o pantă nasoală şi tu eşti singurul lucru bun care mi s-a întâmplat de când m-a angajat Armitage. Privi în sus, către cercul negru. LED-ul robotului clipi, suind: Acu' să nu crezi că eşti mare rahat…

Zâmbi, însă zâmbetul îi dispăru repede şi-şi încleştă dinţii la junghiul din picior, când începu să urce. Scara continua în sus, printr-un tub metalic, abia de lărgimea umerilor ei.

Urcă, ieşind din gravitaţie, către axa de imponderabilitate.

Cipul lui Molly pulsă timpul.

04:23:04

Fusese o zi bună. Claritatea senzorialului ei trecea peste muşcătura betafenetilaminei, dar Case continua să o simtă. Prefera durerea din piciorul femeii.

C A S E: 0 0 0 0
0 0 0 0   0 0 0 0
0 0 0 0   0 0 0 0
0 0 0 0   0 0 0 0

— Cred că-i pentru tine, zise Molly, suind mecanic. Zerourile pulsară încă o dată şi un mesaj începu să curgă acolo, în colţul vederii ei, retezat de circuitul display.

G E N E R A L U L
G I R L I N G:
L: A P R E G A
T I T P E C O
R T O P T: P U
M N U L U R L A
T O R S I L:

A V I N D U T
P E N T A G O N U
L U I:
I N P R I N C I
P A L I/M U T
A I L C O N T
R O L E A Z A P
E A R M I T A G
E C U O C O
N S T R U C T I E
A L U I G I R
L I N G:
L/M U T A Z I
C E C A M E N
T I O N A R E A
L U I G D E
C A T R E A I
N S E A M N A C
A A C E S T A
C E D E A Z A:
A I G R I J A:
: : : D I X I E

— Asta-i, zise Molly, oprindu-se şi sprijinindu-şi întreaga greutate pe piciorul drept, se pare că ai şi tu probleme.

Privi în jos. Se zărea un cerculeţ de lumină slabă, nu mai mare decât discul de alamă al cheii Chubb, care-i atârna între sâni. Ridică ochii. Absolut nimic. Atinse cu limba amplificatorii şi tubul se înălţă, dispărând hăt-departe, cu Braunul urcând pe lângă trepte.

— Nimeni nu mi-a zis ceva de chestia asta, comentă ea.

Case decuplă.

— Maelcum.

— Nenică, şefu’ tău ie foarte uşchit.

Zionitul purta un costum de vid Sanyo, albastru, cu douăzeci de ani mai vechi decât cel închiriat de Case în Liberta, ţinând căsca sub braţ, iar codiţele strânse într-o plasă de păr, croşetată din bumbac purpuriu. Grija şi încordarea îi transformaseră ochii în două fante.

— Sună-ntruna aicea c-ordine, nenică, da poate că-i război în Babilon… Maelcum clătină din cap: Aierol şi cu mine vorbim ş-Aierol vorbeşte cu Zion, ‘Temeietorii zice taie şi pleacă. Se şterse peste buze cu dosul unei palme mari şi arămii.

— Armitage?

Case se strâmbă, izbit de mahmureală betafenetilaminei, la intensitate adevărată, neecranată de matrice sau stimsim. Creierul n-are nervi în el, îşi spuse, în realitate nu se poate simţi atât de rău.

— Cum adică, nenică? Îţi dă ordine? Ce anume?

— Nenică, Armitage, ‘mi zice mie să plec la Finlanda, auzi? Iel ‘mi zice mie c-acolo-i speranţa, auzi? ‘Mi vine pe ecran cu cămaşa numa’ sânge, nenică şi-i turbat ca câinii, zice de pumni şi urlă şi ruseşte şi sângele lu’ trădătoru’ pe mâinili noastri. Scutură iarăşi din cap, plasa de păr legănându-se şi tresăltând în zero-g, cu buzele subţiate: Temeietorii zice că vocea lu’ Muta ie fals profet, ş-Aierol şi io trebe s-abandonăm pe *Marcus Garvey* şi să ne-ntoarcem.

— Armitage era rănit? Sângera?

— Ştii, nu pot zice… Da’ sânge şi nebun criţă, Case.

— Bine… Cum rămâne cu mine? Tu pleci acasă. Eu ce fac, Maelcum?

— Nenică, tu vii cu mine. Io şi io în Zion cu Aierol, *Babilon Rocker.* Lasă pe domnu’ Armitage să vorbească cu casete fantome, o fantomă cu alta…

Case privi peste umăr; costumul lui închiriat se legăna pe umeraşul unde-l fixase, bălăbănindu-se în curentul de aer al vechiului epurator de aer rusesc. Închise pleoapele. Zări globulele de toxine dizolvându-se în arterele sale. O văzu pe Molly târându-se în susul nenumăratelor trepte din oţel. Deschise ochii.

— Nu ştiu, vorbi el cu un gust ciudat în gură. Îşi privi mâinile, deckul… Nu ştiu.

Se uită deasupra. Chipul cel arămiu era acum calm, atent. Bărbia lui Maelcum era ascunsă de inelul înalt de fixare al căştii din costumul albastru.

— Ea este înăuntru, urmă Case. Molly e înăuntru. În Lumina-hoinară, aşa-i zice… Dacă există vreun Babilon, nenică, acolo e. Dacă o lăsăm, nu mai iese, fie ea şi Briciul Umblător.

Maelcum încuviinţă, plasa de păr legănându-se înapoia lui

precum un balon captiv, din bumbac croşetat.

— Ie femeia ta, Case?

— Habar n-am. Poate că nu-i a nimănui. Ridică din umeri. Şi îşi regăsi furia, reală, aidoma unui bolovan fierbinte, sub coaste: Mă fut, izbucni el. Îl fut pe Armitage, îl fut pe Iarnă Mută, te fut pe tine! Rămân aici!

Zâmbetul lui Maelcum i se lăţi pe chip ca revărsatul zorilor.

— Maielcum e băiat mare, Case. *Garvey* ie barca lu’ Maielcum…

Mâna lui înmănuşată lovi un panou şi ritmul de rock, monoton şi încărcat de başi al dub-ului Zion începu să pulseze din difuzoarele remorcherului.

— Maielcum nu fuge, nu. Io vorbesc cu Aierol, iei sigur c-o să vadă lucrurile la fel.

Case îl privi fix.

— Nu vă înţeleg deloc, comentă el.

— Nici noi, nenică, pe voi, făcu zionitul bătând ritmul, da’ trebe să ne mişcăm pentru iubirea lu’ Jah, fiecare.

Case se cuplă şi comută în matrice.

— Ai primit mesaju’?

— Da. Văzu că programul chinez crescuse; arcade delicate de policromii mişcătoare se apropiau de gheaţa T-A.

— Se-mpute, zise Linie-dreaptă. Şefu’ tău a şters banca pe celălalt Hosaka şi era gata să-l radă şi pe-al nostru. Numai că prietenu’ tău, Iarnă Mută, m-a băgat pe ceva, înainte de-a se stinge acolo. Motivu’ pentru care Lumina-hoinară nu-i tocmai sincronizată cu Tessier-Ashpool este că cea mai mare parte a timpului, tipii sunt la hibernare. În Londra există o firmă de avocatură care le apără interesele legale. Ei ştiu cine-i treaz şi exact când anume. Armitage urmărea transmisiunile din Londra spre Lumina-hoinară cu Hosaka de pe iaht. Apropo, ei ştiu că moşu’ e mort.

— Cine anume ştie?

— Firma de avocaţi şi T-A. Avea implantat în stern o telecomandă medicală. Deşi săgeata fetei tale n-avea ce să mai lase unei echipe de reînviere. Toxină din scoici. În clipa de faţă, singuru’ T-A treaz din Lumina-hoinară este Lady 3Jane Marie-France. Mai există şi un bărbat, cu câţiva ani mai în vârstă, dar e în Australia, cu afaceri. Dacă m-ai întreba, aş pune prinsoare

că Iarnă Mută a găsit o cale de-a provoca afacerea aia, care să aibă nevoie de 8Jean în persoană. Tipu' e în drum spre casă, sau cam aşa ceva. Avocaţii din Londra i-au dat ETA Lumina-hoinară 09:00:00, diseară. Noi am lăsat virusu' Kuang la 02:32:03. Acum e 04:45:20. Estimarea cea mai bună pentru pătrunderea miezului T-A este 08:30:00. Plus sau minus ceva... Cred că Iarnă Mută are vreo legătură cu 3Jane asta, sau tipa e la fel de sonată ca moşu. Da' băiatu' care vine din Melbourne o să-şi dea seama. Sistemele de securitate din Lumină încearcă mereu să dea alarma generală, da' Iarnă Mută le blochează, nu mă-ntreba cum. N-a putut totuşi controla programu' bazic al intrării, ca s-o bage pe Molly. Armitage a înregistrat toate astea pe Hosaka lui; pesemne că Riviera a convins-o pe 3Jane s-o facă. Tipa învârte de ani de zile intrările şi ieşirile. Mi se pare că una din principalele probleme a lui T-A e că fiecare barosan al familiei a păcălit băncile cu fel de fel de parole personale şi excepţii. Cam ca sistemu' tău imun când s-o face bucăţi. Copt pentru virus... Se pare că-i în avantaju' nostru, odată ce trecem de gheaţă.

— Perfect. Dar Iarnă Mută zicea că Arm...

Un romb alb apăru brusc, umplut cu prim-planul unor ochi albaştri, nebuni. Case încremeni. Colonelul Willie Corto, Forţele Speciale, Comandoul Pumnul Urlător se întorsese. Imaginea era slabă, tremura, slab focalizată. Corto folosea deckul de navigaţie al *Haiwei* ca să se lege cu Hosaka din *Marcus Garvey.*

— Case, vreau rapoartele evenimentelor din Tunetul Omaha!

— Zicea că... eu... domnule colonel?

— Rămâi pe poziţie, băiete. Nu uita instrucţiunea!

„Dar unde ai fost, omule?” întrebă în gând ochii speriaţi.

Iarnă Mută construise ceva numit Armitage, într-o fortăreaţă catatonică pe nume Corto. Îl convinsese pe Corto că Armitage era chestia adevărată şi Armitage umblase, vorbise, plănuise, vânduse date pentru capital şi-l reprezentase pe Iarnă Mută în încăperea din Chiba Hilton... Iar acum Armitage dispăruse, risipit de uraganele nebuniei lui Corto. Însă unde fusese Corto în toţi anii aceia?

Prăbuşindu-se, ars şi orb, din cerul siberian.

— Case, îţi va fi greu să accepţi, ştiu asta. Eşti un ofiţer. Instrucţia... Înţeleg. Dar, Case, martor mi-este Domnul, am fost trădaţi!

Lacrimile ţâşniră din ochii albaştri.

— Colonele, ăă… cine? Cine ne-a trădat?

— Generalul Girling, Case. S-ar putea să-l cunoşti după un nume de cod. Îl ştii cu siguranţă.

— Da, încuviinţă Case, în vreme ce lacrimile continuau să curgă. Cred că da. Domnule, adăugă el, însă, domnule colonel, ce trebuie să facem acum?

— Datoria noastră în acest moment, Case, este fuga. Evadarea. Scăparea. Putem ajunge până mâine seară la graniţa finlandeză. Zbor pe manual, la rasul copacilor. Pe fundul pantalonilor, băiete. Însă acesta va fi de-abia începutul. Ochii albaştri erau precum două fante deasupra pometţilor bronzaţi, sclipind de lacrimi: De-abia începutul… Trădare de sus. De sus…

Se îndepărtă de camera TV şi se văzură petele întunecate de pe cămaşa din urzeală, ruptă. Chipul lui Armitage fusese o mască impasibilă, însă cel al lui Corto era într-adevăr, masca unui schizoid, boala imprimată adânc în musculatura involuntară, distorsionând chirurgia scumpă.

— Colonele, te aud, omule! Ascultă, colonele! Vreau să deschizi, ăă… la dracu'!… cum îi zice, Dix?

— Ecluza intermediară, răspunse Linie-dreaptă.

— Deschide ecluza intermediară! N-ai decât să-i spui consolei centrale s-o facă, ai înţeles? Venim imediat, colonele. Dup-aia, putem vorbi cum să plecăm de-aici!

Rombul dispăru.

— Băiatu', cred că nu m-am prins, făcu Linie-dreaptă.

— Toxinele, zise Case, blestematele de toxine. Se decuplă.

— Otravă? Maelcum privea peste umărul albastru şi zgâriat al vechiului său costum Sanyo, cum Case se străduia să iasă din plasa-g.

— … Şi ia porcăria asta… Smulgându-şi sonda texană: E ca o otravă lentă şi găozarul ăla de sus ştie antidotul, dar acum e mai nebun decât tot balamucul.

Se luptă cu Sanyo cel roşu, uitând cum se acţionează etanşările.

— Şefu', te-a otrăvit? Maelcum îşi scărpină obrazul. Să ştii c-am trusă medicală.

— Maelcum, Cristoase, ajută-mă cu nenorocitul ăsta de costum!

Zionitul se împinse în modulul de pilotaj roz.

— Uşor, nenică. Măsoară de două ori şi taie o dată, aşa zice înţeleptu'. Ajungem noi şi sus…

În tunelul corodat, legând ecluza pupa a lui *Marcus Garvey* de ecluza intermediară a iahtului *Haiwa,* există aer însă ei îşi ţinură costumele închise. Maelcum parcurse drumul cu o graţie de balerin, oprindu-se numai ca să-l ajute pe Case, care intrase într-o serie de tumbe stângace de cum ieşise din *Garvey.* Pereţii din plastic alb ai tubului filtrau lumina solară puternică; nu existau umbre.

Chepengul ecluzei lui Garvey era peticit şi corodat, împodobit cu un Leu al Zionului săpat cu laserul. Chepengul intermediar de pe *Haiwa* avea o culoare crem-cenuşie, era simplu şi străvechi. Maelcum îşi introduse mâna înmănuşată într-o fantă îngustă. Case îi zări degetele mişcându-se. În fantă apărură LED-uri roşii, într-o numărătoare inversă pornind de la cincizeci. Maelcum retrase mâna. Sprijinit cu o mănuşă de chepeng, Case simţi vibraţia mecanismului ecluzei prin costum şi oase. Segmentul rotund al blindajului gri începu să se afunde în *Haiwa.* Maelcum apucă mânerul cu o mână şi pe Case cu cealaltă. Ecluza îi purtă cu ea.

Haiwa era un produs al şantierelor Dornier-Fujitsu, cu interiorul decorat după un gust similar cu cel care produsese Mercedesul din Istanbul. Ecluza intermediară era furniruită cu imitaţie de abanos şi pavată cu gresie italiană gri. Case avea impresia că intră în vila de lux a unui bogătaş, strecurându-se prin baie. Iahtul, asamblat în orbită, nu fusese conceput pentru eleganţă şi întreg interiorul fusese calculat pentru a spori impresia generală de viteză.

Când Maelcum îşi scoase casca presărată cu urme de lovituri, Case îi urmă exemplul. Rămaseră în ecluză, respirând aerul mirosind uşor a pin. Dincolo de aromă aceea, un iz uşor alarmant de izolaţie arsă.

— Necazuri aicea, nenică, adulmecă Maelcum. Orice barcă în care miroase aşa…

O uşă capitonată cu ultravelur cenuşiu închis, alunecă lin în fanta ei. Maelcum se împinse în peretele din abanos şi trecu perfect prin deschizătura îngustă, răsucindu-şi în ultima clipă umerii largi. Case îl urmă, stângaci, punând o mână după

cealaltă, de-a lungul unei balustrade capitonate, aflată la înălţimea pieptului.

— Puntea trebe să fie acolo, arătă Maelcum spre un coridor cilindric, cu pereţii crem.

Se împinse mai departe, fără nici un efort vizibil. De undeva din faţă, Case auzi ţăcănitul familiar al unei imprimante tipărind. Zgomotul spori în intensitate, când îl urmă pe Maelcum prin altă uşă, într-un vârtej de listing-uri încâlcite. Case rupse o bucată de hârtie şi o privi.

0 0 0 0   0 0 0 0
0 0 0 0   0 0 0 0
0 0 0 0   0 0 0 0

— Au căzut sistemele? Zionitul puse un deget înmănuşat pe o coloană de zerouri.

— Nu, răspunse Case înhăţându-şi casca din plutirea ei. Linie-dreaptă spunea că Armitage l-a şters pe Hosaka de-aici.

— Miroase că le-a pârlit cu laseru'…

Zionitul se împinse cu un picior în cuşca albă a unei maşini elveţiene de gimnastică şi ţâşni prin labirintul zburător de hârtie, îndepărtându-le cu braţele dinaintea feţei.

— Case, nenică…

Bărbatul era micuţ, japonez, avea gâtul legat de spătarul îngust al unui scaun articulat cu un fel de sârmă fină din oţel. Sârma era invizibilă în locurile unde traversa temperplastul negru al tetierei şi tăiase la fel de adânc în laringele lui. O singură sferă de sânge negru se coagulase acolo precum o nestemată aparte, o perlă roşu-închis. Case zări mânerele grosolane din lemn plutind la ambele capete ale garotei, aidoma unor cozi uzate de mătură.

— Mă-ntreb de câtă vreme e aici? rosti cowboy-ul, amintindu-şi pelerinajul postbelic al lui Corto.

— Case, şefu' ştie să conducă barca?

— Poate… A fost în Forţele Speciale.

— Păi, japonu' ăsta nu mai conduce. Nu ştiu dacă io pot conduce uşor. I-o barcă nouă de tot…

— Atunci, haide să găsim puntea.

Maelcum se încruntă, se rostogoli şi se împinse.

Case îl urmă într-un spaţiu mai mare, un fel de salon, rupând

şi mototolind imprimatele care-l încurcau la trecere. Acolo se găseau alte scaune articulate, ceva asemănător unui bar şi Hosaka. Imprimanta, continuând să scoată limba fragilă de hârtie, era o unitate construită într-un batardou, o fantă distinctă într-un panou de furnir lustruit de atâtea mâini. Case se trase pe deasupra cercului de scaune şi ajunse până la ea. Apăsă un buton alb din stânga fantei. Ţăcănitul se opri. Se întoarse şi privi către Hosaka. Fusese ciuruit într-o duzină de locuri. Găurile erau mici, circulare, cu marginile înnegrite. În jurul calculatorului mort se învârteau sfere minuscule din aliaj strălucitor.

— Ai nimerit-o, îi zise lui Maelcum.

— Puntea-i încuiată, nenică, vorbi Maelcum din cealaltă parte a salonului. Luminile păliră, clipiră, păliră iarăşi.

Case rupse listing-ul din fantă. Alte zerouri.

— Iarnă Mută?

Privi în jurul salonului bej şi maro, brăzdat cu benzi de hârtie plutitoare.

— Tu eşti la lumini, Iarnă Mută?

Lângă capul lui Maelcum, un panou glisă dezvăluind un monitor micuţ. Maelcum tresări temător, îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu banda din plast de pe dosul mănuşii şi se apropie să studieze display-ul.

— Citeşti japona, nenică? Case putea zări imagini clipind pe ecran.

— Nu, răspunse el.

— Puntea-i docu’ de ievacuare, barca de salvare. Zice c-a-nceput inversa. Bagă costumu’. Înşurubă casca şi apăsă etanşările.

— Ce? Pleacă?... ‘Tu-i gura mă-sii! Se împinse în batardou şi ţâşni prin jungla de listing-uri: Trebuie să deschidem uşa, nenică!

Maelcum îşi ciocănea cu degetul casca. Prin Lexan, Case îi putea zări buzele mişcându-se. Văzu o mărgică de transpiraţie desprinzându-se de sub panglica multicoloră cu care Zionitul îşi prinsese plasa de păr din bumbac purpuriu. Maelcum smulse casca din mâna cowboy-ului şi i-o înşurubă rapid şi lin, închizând şi etanşările. Monitoarele cu micro-LED-uri din stânga vizierei se aprinseră, când legăturile gulerului se închiseră.

— Nu ştiu japon, rosti Maelcum prin aparatul de radio al

costumului, da’ inversa-i greşită. Ciocăni cu degetul un rând de pe ecran: Ietanşările nu-i intacte pe modulu’ punţii. Se lansează cu iecluza deschisă.

— Armitage! Case încercă să lovească în uşă cu pumnii. Reacţiunea din imponderabilitate îl trimise înapoi, rostogolindu-l prin listing-uri: Corto! Nu! Trebuie să vorbim! Trebuie…

— Case? Te aud, Case. Glasul nu mai semăna deloc cu cel al lui Armitage. Avea un calm straniu. Case se opri din zvârcolit. Izbi cu casca în peretele opus. Îmi pare rău, Case, dar asta este. Unul dintre noi trebuie să iasă. Unul dintre noi trebuie. Să depună mărturie. Dacă toţi rămânem aici, se termină totul! O să le spun, Case, o să le spun totul. Despre Girling şi ceilalţi. Şi voi reuşi, Case! Ştiu că voi reuşi! La Helsinki!

Urmă o tăcere bruscă; Case o simţi umplându-i casca precum un gaz inert.

— Dar e greu, Case, e atât de-al dracului de greu. Sunt orb!

— Corto, stai! Opreşte-te! Eşti orb, omule! Nu poţi zbura! O să te izbeşti de nenorociţii ăia de copaci. Ei încearcă să te radă, Corto, îţi jur, pe Dumnezeu, ţi-au lăsat ecluza deschisă! O să mori şi n-o să le zici niciodată şi mie-mi trebuie enzima, zi-mi enzima, enzima, omule…

Urla cu vocea vibrând de isterie. Feed-back-ul zumzăia din pernuţele căştii.

— Nu uita instrucţia, Case. Asta-i tot ce putem face.

Apoi casca se umplu cu un vacarm confuz, paraziţi mugind, muzicuţe ţiuind din anii Pumnului Urlător. Fragmente de cuvinte ruseşti, după aceea un glas străin cu accent din Vestul Mijlociu, foarte tânăr:

— Cădem, repet, Tunetul Omaha cade. Am…

— Iarnă Mută! răcni Case. Nu-mi face aşa ceva!

Lacrimile i se desprinseră de pe gene, ricoşând din vizieră în biluţe tremurătoare de cristal. *Haiwa* bubui, o dată, cutremurându-se, izbită parcă de ceva uriaş şi moale. Case îşi imagină naveta de salvare desprinzându-se, ejectată de butoanele explozive, iar uraganul distrugător de aer ţâşnind afară, smulgându-l pe nebunul colonel Corto din fotoliu, din ultimul minut al Pumnului Urlător, reprodus de către Iarnă Mută.

— Mă duc, nenică. Maelcum privi monitorul: Chepengu-i deschis. Cre’ că Muta trebuie să fi trecut peste sistemu’ de

siguranţ’ al iejecţiei.

Case încercă să-şi şteargă din ochi lacrimile de furie. Se lovi cu degetele de Lexan.

— Iahtu-i ietanş la aier, da’ şefu’ ia controlu’ ancorării din punte. *Marcus Garvey* ie tot prins.

Case însă vedea acum căderea interminabilă a lui Armitage în jurul Libertei, prin vidul mai geros decât stepele. Fără să ştie de ce şi-l imagină în Burberry-ul său negru, faldurile largi ale trendului desfăcându-se în jurul lui precum aripile unui liliac uriaş.

Capitolul 17

— Ai găsit ce căutai? întrebă construcţia. Kuang Grad Mark Unsprezece umplea grila dintre el şi gheaţa T-A cu o ţesătură hipnotizant de complicată, multicoloră, un păienjeniş tot atât de fin cât cristalele de gheaţă pe un geam din iarnă.

— Iarnă Mută l-a ucis pe Armitage… L-a ejectat într-o navetă de salvare cu un chepeng deschis.

— Mare căcat, făcu Linie-dreaptă. N-aş fi zis că eraţi în limbă unu’ după celălalt.

— Ştia cum să anihileze globulele de toxine.

— Deci, ştie şi Iarnă Mută. Fii sigur!

— Nu-l prea văd pe Iarnă Mută spunându-mi antidotul.

Parodia hidoasă de râs a construcţiei zgârie nervii lui Case ca o lamă ştirbită.

— Poate c-asta înseamnă că devii mai deştept.

Atinse comutatorul stimsimului.

06:27:52, conform cipului din nervul optic al femeii; Case îi urmărea de o oră înaintarea prin Vilă Lumină-hoinară, lăsând analogul endorfin luat de Molly să-i alunge mahmureala. Durerea piciorului ei dispăruse; părea că se mişcă printr-o apă caldă. Braunul îi stătea pe umăr, manipulatoarele lui micuţe, aidoma unor pensete chirurgicale capitonate, înfipte pentru siguranţa în policarbonul costumului Modernelor.

Aici pereţii erau din oţel, dungat cu benzi castanii din epoxid, acolo unde fusese smuls un fel de tapet. Molly se ascunsese de o echipă de lucrători, ghemuindu-se cu arma în mână, costumul devenit cenuşiu precum oţelul, câtă vreme trecuseră cei doi africani zvelţi şi cărucioru lor pe anvelope-balon. Bărbaţii aveau ţestele rase şi purtau salopete portocalii. Unul fredona încetişor un cântec într-o limbă nemaiauzită până atunci de Case, cu tonul şi melodia străine şi obsedante.

Pe când ea se afunda tot mai mult în labirint, Case îşi reaminti cuvintele capului, eseul lui 3Jane despre Lumina-hoinară. Vila era dementă, reprezenta nebunia crescută în betonul smolit, amestecat de ei din roci lunare pulverizate, crescută în suduri din oţel şi tone de fleacuri, toate catrafusele

bizare, expediate în susul puţului ca să-şi căptuşească bârlogul sinuos. Nu era însă o demenţă pe care s-o priceapă. Nu ca nebunia lui Armitage, pe care acum îşi închipuia că o înţelege; răsuceşte îndeajuns de mult un om, apoi învârte-l la fel de mult în direcţia opusă, înapoi şi încă o dată. Omul cedează. Aşa cum se rupe şi o bucată de sârmă. Aşa făcuse istoria cu colonelul Corto. Istoria făcuse deja treaba cu adevărat murdară, când îl găsise Iarnă Mută, cernându-l din tot molozul războiului, lunecând în conştiinţa netedă şi cenuşie a bărbatului precum un păianjen de apă traversând oglinda stătută a unui iaz, primele mesaje clipind pe ecranul unui micro pentru copii într-o încăpere întunecată dintr-un azil francez. Iarnă Mută îl construise pe Armitage aproape de la zero, păstrând ca fundaţie amintirile lui Corto despre Pumnul Urlător. Dar, după un punct, „amintirile” lui Armitage n-ar mai fi fost ale lui Corto. Case se îndoia că Armitage îşi mai amintea trădarea, Aripile-de-noapte prăbuşindu-se în flăcări… Armitage fusese un anumit nivel, mecanismul lui Armitage se năruise; reapăruse Corto, cu vinovăţia şi furia lui bolnavă. Acum, Corto-Armitage era mort, un satelit mic şi îngheţat al Libertei.

Se gândi la globulele cu toxine. Bătrânul Ashpool era şi el mort, cu ochiul străpuns de săgeata microscopică a lui Molly, lipsit de orice supradoză expertă, pregătită de el însuşi. Moartea lui Ashpool era mult mai surprinzătoare, moartea unui rege nebun. Iar el ucisese marioneta căreia îi spunea fiică, cea cu chipul lui 3Jane. Călătorind prin coridoarele Luminii-hoinare, pe emisiunea afluxului senzorial al lui Molly, Case îşi dădu seama că nu se gândise niciodată la posibilitatea existenţei unui om precum Ashpool, la cineva atât de atotputernic cum bănuia că fusese Ashpool ca om.

În lumea lui Case, puterea însemna puterea corporaţiilor. Zaibatsuii, multinaţionalii care modelau cursul istoriei umane, depăşiseră vechile bariere. Văzuţi ca organisme, ei dobândiseră un fel de nemurire. Nu puteai ucide un zaibatsu, asasinând o duzină de executivi din posturile-cheie; existau alţii, aşteptând să urce treptele, să ocupe poziţia vacantă, să aibă acces la băncile vaste ale memoriilor corporaţiilor. Tessier-Ashpool nu era însă aşa şi Case simţi diferenţa în moartea fondatorului ei. T-A era un atavism, un clan. Îşi aminti dezordinea din încăperea bătrânului, omenescul ei mânjit muchiile zdrenţuite ale vechilor

discuri audio în coperţile lor din hârtie. Un picior desculţ, celălalt într-un papuc din catifea…

Braunul trase de gluga costumului Modernelor şi Molly coti la stânga pe sub o altă arcadă.

Iarnă Mută şi cuibul… Viziunea fobică a înmulţirii viespilor, perenitatea mitralierei biologice… Însă nu erau oare zaibatsuii, sau Yakuza mai asemănători viespilor, stupi cu memorii cibernetice, mono-organisme vaste, cu ADN-ul codificat în siliciu? Dacă Lumina-hoinară era expresia identităţii de corporaţie a lui Tessier-Ashpool, atunci T-A era la fel de dement precum bătrânul. Acelaşi haos neclar de temeri, aceeaşi senzaţie ciudată a lipsei scopului. Şi-o aminti pe Molly spunând: „Dacă tipii ar fi devenit ceea ce doreau…” Totuşi, Iarnă Mută îi zisese că nu deveniseră.

Dintotdeauna, Case considerase de la sine înţeles că boşii, şefii cei mari într-un anumit domeniu, trebuiau să fie atât mai presus, cât şi mai prejos de oameni. Văzuse asta la cei care-l schilodiseră în Memphis, îl văzuse pe Wage mimând ceva asemănător în Oraşul Nopţii şi ideea îi permisese să accepte stilul linear şi lipsa de sentimente ale lui Armitage. Şi-o imaginase mereu ca o acomodare treptată şi voluntară a maşinii, a sistemului, a organismului-mamă. Reprezenta, de asemenea, esenţa calmului detaşat al străzii, poza atotştiutoare implicând conexiuni, legături invizibile cu nivelele superioare, ascunse, ale influenţei.

Dar ce se întâmpla acum, în coridoarele Vilei Lumina-hoinară?

Benzi întregi erau smulse, dezvăluind oţelul şi betonul.

— Mă-ntreb unde-i dragul de Peter, eh? Poate că ne-ntâlnim în curând, murmură ea. Şi Armitage… Unde-i, Case?

— E mort, răspunse cowboy-ul, ştiind că nu-l putea auzi, e mort.

Comută.

Programul chinez se găsea faţă în faţă cu gheaţa ţintă, nuanţele multicolore, dominate treptat de verdele dreptunghiului reprezentând miezurile T-A. Arcade din smarald pestă hăul incolor.

— Cum merge, Dixie?

— Perfect. A-ntâia. E ceva de groază… Aşa ceva trebuie să fi fost, atunci: în Singapore. Au golit a cincizecea parte din

valoarea bătrânei Noua Bancă Asiatică. E istorie de-acum… Tipu’ face toată corvoada. Te-ntrebi cum ar mai fi acum un război adevărat…

— Dac-ar exista aşa ceva pe piaţă, am fi şomeri, zise Case.

— Ai vrea tu. Aşteaptă să-l conduci în sus prin gheaţa neagră.

— Bineînţeles.

Ceva micuţ şi în mod clar non geometric tocmai apăruse în capătul cel mai îndepărtat al uneia din arcadele din smarald.

— Dixie…

— Da îl văd. Nu ştiu dacă pot să cred.

O pată castanie, un ţânţar pe fondul peretelui verde al miezurilor T-A. Începu să avanseze, peste podul construit de Kuang Grad Mark Unsprezece şi Case văzu că umbla. Pe măsură ce se apropia, secţiunea verzuie a arcadei se extindea, policromia programului virus retrăgându-se la câţiva paşi înaintea pantofilor negri, crăpaţi.

— Trebuie să ţi-l las ţie, şefu, rosti Linie-dreaptă când siluetă scundă şi boţită a Finlandezului păru că stă la numai câţiva metri depărtare. Cât am trăit, n-am văzut ceva atât de caraghios. Totuşi, râsetul straniu nu se auzi.

— N-am mai încercat până acum, îşi arătă dinţii Finlandezul, cu mâinile îndesate în buzunarele jachetei ponosite.

— L-ai ucis pe Armitage, spuse Case.

— Corto… Da. Armitage dispăruse deja. A trebuit s-o fac. Ştiu, ştiu, vrei enzima. Gata! Nu-s probleme. În primul rând că eu i-am dat-o lui Armitage. Adică i-am zis ce să folosească. Cred însă că-i mai bine să nu fac deocamdată târgul. Ai destul timp. O să ţi-o dau. Numai două ore, da? Case privi fumul albăstrui învolburându-se în ciberspaţiu, când Finlandezul îşi aprinse o Partagas.

— Voi, gagiilor, vorbi Finlandezul, sunteţi obositori. Dac-aţi fi toţi ca Linie-dreaptă, ar fi cu adevărat simplu. El e o construcţie, un maldăr de ROM, aşa că face întotdeauna ceea ce mă aştept. De exemplu, proiecţiile mele afirmau că existau şanse minime că Molly să apară în marea scenă a morţii lui Ashpool. Oftă.

— De ce s-a sinucis? întrebă Case.

— De ce se sinucid oamenii? Figura înălţă din umeri: Dacă ştie cineva, cred că eu sunt ăla. Dar mi-ar trebui douăsprezece ore ca să explic nenumăraţii factori din viaţa lui şi modul în care se leagă… Era pregătit s-o facă de multă vreme, da’ revenea

mereu la congelare. Cristoase, era un lăbar bătrân şi plictisitor. Finlandezul se strâmbă dezgustat: Dacă vrei să ştii, cauza principală este motivul pentru care şi-a ucis soţia. Însă ceea ce l-a dat complet peste cap a fost că micuţa 3Jane a găsit o cale de alterare a programului ce controla sistemul lui criogenic. Ceva subtil… În esenţă, ea l-a omorât. Doar că el a crezut că s-a sinucis, iar prietena ta, îngerul răzbunător, socoate că l-a mierlit c-o săgeată din zeama de scoică. Finlandezul azvârli chiştocul în matricea de dedesubt: De fapt, cred că eu i-am dat lui 3Jane ideea, ceva din bătrânul Know-how, ştii?

— Iarnă Mută, rosti Case alegându-şi cu grijă cuvintele, mi-ai spus că tu eşti doar o parte din altceva. Mai târziu, ai zis că nu vei mai exista, dacă rularea reuşeşte şi Molly zice cuvântul care trebuie…

Craniul ascuţit al Finlandezului încuviinţă.

— Bun, şi atunci cu cine o să mai discutăm noi? Dacă Armitage e mort şi tu dispari, cine dracu’ o să-mi zică cum scap de toxinele alea? Cine o s-o scoată pe Molly de acolo? Adică, dacă noi te eliberăm de hard-uri, unde, unde o să fie asigurările noastre?

Finlandezul scoase o scobitoare de lemn din buzunar şi o privi critic, aidoma unui chirurg examinându-şi bisturiul.

— Întrebarea-i bună, zise el în cele din urmă. Ai auzit de somoni? Nişte peşti… Ştii, ei sunt constrânşi să înoate în susul curentului. Te-ai prins?

— Nu, răspunse Case.

— Ei, şi eu sunt obligat. Nu ştiu de ce. Dacă ţi-aş prezenta gândurile mele, să le zicem speculaţii, asupra subiectului ăsta, nu ţi-ar mai ajunge două vieţi. Deoarece m-am gândit mult. Totuşi, nu ştiu răspunsul. Dar când se va termina totul, dacă o facem aşa cum trebuie, voi deveni parte din ceva mai mare. Mult mai mare… Privi în sus şi-n jurul matricii: Însă acele părţi ale mele care mă alcătuiesc pe mine acum vor continua să existe aici. Şi voi veţi primi răsplata.

Case îşi opri dorinţa nebună de-a se repezi şi înhăţa silueta de beregată, imediat deasupra nodului strâmb al eşarfei ruginii. Să-şi apese degetele mari în laringele individului…

— Baftă, zise Finlandezul. Se răsuci, cu mâinile în buzunare şi începu să-şi târască picioarele în susul arcadei verzi.

— Hei, găozaru’, rosti Linie-dreaptă, când Finlandezul se

îndepărtase cu vreo zece paşi. Figura se opri, pe jumătate întoarsă. Ce se aude cu chestia mea?

— O capeţi şi tu.

— Despre ce-i vorba? întrebă Case, privind tweed-ul îngust, îndepărtându-se.

— Vreau să mă şteargă, răspunse construcţia. Ţi-am mai spus, ţii minte?

Lumina-hoinară îi amintea lui Case de centrele comerciale pustii la revărsatul zorilor, pe care le cunoscuse ca adolescent, zone cu densitate scăzută unde primele ore aduceau o nemişcare intermitentă, un fel de aşteptare amorţită, o tensiune lăsându-te să priveşti insectele roind în jurul becurilor, protejate cu globuri din sârmă, deasupra intrărilor în magazinele întunecate. Locuri de graniţă, imediat dincolo de hotarele Lăbărţării, mult prea îndepărtate de zumzetele şi fiorii ce străbăteau toată noaptea miezul incandescent. Încerca aceeaşi senzaţie de-a fi înconjurat de locuitorii adormiţi ai unei lumi gata de trezire, lume ce nu-l interesa s-o viziteze sau s-o cunoască, a unor afaceri monotone temporar suspendate, a inutilităţii şi repetiţiei pregătindu-se de aşteptare.

Molly încetinise acum, fie ştiind că se apropia de ţintă, fie pentru a-şi menaja piciorul. Durerea începuse drumul ei întortocheat, revenind prin endorfini şi Case nu ştia ce înseamnă. Femeia nu vorbea, ţinea dinţii încleştaţi şi-şi regla atentă respiraţia. Trecuse pe lângă multe lucruri necunoscute cowboy-ului, însă curiozitatea lui dispăruse. O încăpere ticsită de rafturi cu cărţi, un milion de foi drepte din hârtie îngălbenită, presată între coperţi pânzate, sau din piele, rafturile fiind mascate, din loc în loc, de etichete purtând un cod de litere şi cifre; o galerie ticsită unde Case se zgâise prin ochii lipsiţi de interes ai lui Molly, la o vitrină din sticlă zgâriată şi prăfuită, un obiect etichetat – privirea ei înregistrase în mod automat placa din bronz – *La mariee mise a nu par ses celibataires, meme.* Femeia întinsese mâna şi o atinsese; unghiile artificiale ţăcănind pe sandvişul din Lexan protejând sticla spartă. Apoi, ceea ce, în mod evident, fusese intrarea adăpostului criogenic al lui Tessier-Ashpool, uşi rotunde din sticlă neagră, înrămate cu crom.

Exceptându-i pe africanii cu căruciorul, nu mai văzuse pe nimeni, iar pentru Case cei doi căpătaseră un fel de viaţă

imaginară; şi-i închipuia lunecând lin prin coridoarele Luminii-hoinare, ţestele lor netede şi negre sclipind, încuviinţând, în vreme ce unul dintre ei îşi continua cântecul obosit. Nimic nu era aşa cum şi-ar fi imaginat Vila: un amestec între castelul de basm al lui Cath şi o fantezie pe jumătate reamintită din copilărie a sanctuarului intim al Yakuzei.

07:02:18

O oră şi jumătate.

— Case, vorbi Molly, aş vrea o favoare.

Cu pistolul înţepenit, se aşeză pe un teanc de table de oţel lustruit, suprafaţa fiecărei table protejată de un strat neregulat din plastic transparent. Trase de o zgârietură din plasticul plăcii superioare, lamele lunecându-i de sub degetul mare şi arătător.

— Ştii, piciorul nu merge… Nu mă gândisem la un urcuş ca ăsta şi endorfinul n-o să mai dureze mult. Aşa încât, poate – poate, nimic mai mult – că am o problemă aici. Chestia e, că dacă o termin aici, înaintea lui Riviera…, îşi întinse piciorul masându-l prin policarbonul Modernelor şi pielea pariziană,… vreau să-i spui… Să-i spui că eu am fost. Ai înţeles? Spune-i atât: c-a fost Molly. O să înţeleagă. Bine?

Privi în jurul coridorului pustiu, pereţii goi. Podeaua era beton lunar grosolan, iar aerul mirosea a răşini.

— ’Tu-i… nici nu ştiu dacă m-asculţi.

CASE.

Se crispă, se ridică în picioare şi încuviinţă din cap.

— Ce ţi-a zis Iarnă Mută? Ţi-a povestit despre Marie-France? A fost jumătate Tessier, mama genetică a lui 3Jane. Cred că şi a marionetei ăleia moarte a lui Ashpool. Nu-mi dădusem seama de ce mi-a spus, jos în cameră… o grămadă de chestii… De pildă, de ce trebuie să apară sub chipul Finlandezului, sau al altcuiva. Nu-i doar o mască, mai degrabă foloseşte profilele reale ca pe nişte supape, schimbă vitezele, încetinind comunicarea cu noi. O numeşte templată. Model de personalitate…

Scoase arma şi şchiopătă pe coridor.

Oţelul dezgolit şi hepoxina gronţuroasă se terminară brusc, înlocuite de ceea ce Case, la început, crezu că era un tunel nefinisat, săpat în stâncă solidă. Molly îi examină marginea şi cowboy-ul văzu că, de fapt, oţelul era panelat cu ceva asemănător, la vedere şi pipăit, cu piatra rece. Femeia îngenunche şi atinse nisipul închis la culoare, împrăştiat pe

podeaua imitaţiei de tunel. Părea aidoma nisipului rece şi uscat, însă când trecu degetul prin el, se închise precum un fluid, lăsând suprafaţa netulburată. La zece metri mai departe, tunelul se curba. O lumină galbenă, puternică, arunca umbre perfect conturate pe pseudo-piatra scrijelită a pereţilor. Tresărind, Case îşi dădu seama că gravitaţia, acolo, era aproape normală, ceea ce însemna că Molly trebuia să coboare din nou, după urcuş. Era acum absolut pierdut; dezorientarea spaţială trezea un fel de oroare în cowboy.

Îşi spuse totuşi, că ea nu se pierduse.

Ceva foşni printre picioarele ei şi ticăi peste non-nisipul podelei. Un LED roşu clipi. Braunul…

Prima hologramă aştepta dincolo de curbă, un fel de triptic. Molly coborî arma înainte ca bărbatul să înţeleagă că era o înregistrare. Figurile erau caricaturi luminoase în mărime naturală: Molly, Armitage şi Case. Sânii lui Molly erau prea mari, vizibili prin plasă neagră şi strâmtă de sub haina grea din piele. Avea o talie imposibil de subţire. Lentilele argintii îi acopereau jumătate din chip. Ţinea în mână o armă absurd de complexă, cu forma unui pistol aproape pierdută sub o îngrămădire barocă de vizoare, amortizoare de zgomot şi bliţuri. Molly avea picioarele depărtate, pelvisul împins înainte şi gura încremenită într-un rânjet de cruzime idioată. Alături de ea, Armitage stătea rigid, în poziţie de drepţi, într-o uniformă kaki jerpelită. Când femeia înainta prudentă, Case văzu că ochii lui Armitage erau monitoare minuscule, fiecare arătând imaginea albastru-cenuşie a unui pustiu urlător de zăpadă, trunchiurile dungate cu negru ale brebeneilor îndoindu-se sub vânturile neauzite.

Trecu vârfurile degetelor ei prin ochii de televiziune ai lui Armitage, după aceea se întoarse către figura lui Case. Aici se părea că Riviera – şi cowboy-ul ştiuse imediat că Riviera era autorul – nu reuşise să găsească nimic demn de parodiat. Silueta gârbovită de acolo era destul de asemănătoare cu cea întrezărită zilnic în oglinzi. Slabă, cu umerii înalţi, un chip uşor de uitat sub părul scurt, negru. Era neras, dar aşa apărea de cele mai multe ori.

Molly se retrase. Privi de la o figură la alta. Era un display static, singura mişcare fiind încovoierea tăcută a copacilor negri

din ochii siberieni, îngheţaţi ai lui Armitage.

— Încerci să ne spui ceva, Peter? întrebă ea în şoaptă.

După aceea păşi înainte şi izbi cu piciorul ceva dintre tălpile hologramei lui Molly. Peretele zăngăni metalic şi personajele dispărură. Femeia se aplecă şi ridică un display mic.

— Cred că se poate cupla în astea, programându-le direct, comentă ea azvârlind display-ul.

Trecu pe lângă sursa de lumină galbenă, un glob incandescent arhaic, fixat în perete şi protejat de un grătar curb, ruginit. Stilul de improvizaţie sugera cumva copilăria. Case îşi amintea de fortăreţele, construite împreună cu alţi puşti, pe acoperişuri şi în subsolurile inundate. Ascunzătoarea unui copil bogat, se gândi. Genul acela de primitivism era costisitor. Ceea ce denumeau ambianţă...

Molly depăşi încă o duzină de holograme înainte de-a ajunge la intrarea în apartamentele lui 3Jane. Una dintre ele era arătarea cea oarbă din fundătura dinapoia Bazarului de Mirodenii, care se desprinsese din trupul distrus al lui Riviera. Altele reprezentau scene de tortură, călăii fiind întotdeauna ofiţeri militari, iar victimele, invariabil, femei tinere. Acestea posedau intensitatea teribilă a spectacolului lui Riviera din Vingtieme Siecle, parcă îngheţate în fulgerul albastru al orgasmului. Trecând pe lângă ele, Molly îşi feri ochii.

Ultima hologramă era mică şi neclară, ca o imagine pe care Riviera trebuise s-o dezgroape de la o mare distanţă personală din memorie. Femeia îngenunche pentru a o examina; fusese proiectată din punctul de vedere al unui copil. Nici una dintre celelalte n-avuseseră fundaluri; figurile, uniformele, instrumentele de tortură, toate fuseseră displayuri imaginare. Acum era însă o imagine văzută în realitate.

Un val întunecat de moloz se înălţa pe fondul unui cer incolor, dincolo de creasta lui întrezărindu-se scheletele decolorate, pe jumătate topite, ale turnurilor oraşului. Talazul de dărâmături avea structura unei reţele, vergele din oţel ruginit răsucindu-se graţioase, aidoma unor strune fine, cu plăci masive din beton agăţate încă de ele. Fundalul ar fi putut fi cândva piaţa unui oraş; exista un fel de ciot, ceva sugerând o fântână. La baza ei, copiii şi soldatul erau încremeniţi. La prima vedere, tabloul era confuz. Molly, pesemne, îl descifrase corect înainte de-a fi asimilat de Case, deoarece o simţi încordându-se. Scuipă, apoi

se ridică.

Copii… Sălbatici, în zdrenţe… Dinţii sclipind precum nişte cuţite… Plăgi pe feţele lor contorsionate… Soldatul pe spate, cu gura şi gâtlejul căscate spre cer. Copiii mâncau…

— Bonn, rosti femeia, parcă cu blândeţe în glas. Chestiile adevărate, nu, Peter? Ai fost şi tu acolo… 3Jane a noastră e prea rafinată acum ca să deschidă uşa din spate oricărui hoţ amărât. Aşa că Iarnă Mută te-a dezgropat… Gustul suprem, dacă ai asemenea gusturi. Amantul-diavol… Peter… Se înfioră: Totuşi, ai convins-o să-mi dea drumul. Mulţumesc! Acum începe bâlciul.

Începu să meargă, cu paşi mari în ciuda durerii, îndepărtându-se de copilăria lui Riviera. Luă arma din toc, scoase încărcătorul de plastic, îl băgă în buzunar şi-l înlocui cu altul. Duse degetul mare la gâtul costumului Modernelor şi-l spintecă până jos cu un singur gest, lama tăind policarbonul dur precum o mătase putredă. Scoase braţele şi picioarele, rămăşiţele costumului camuflându-se, căzând pe falsul nisip negru.

Abia atunci Case auzi muzica. Un gen de muzică necunoscut lui, numai corn şi pian.

Intrarea în lumea lui 3Jane n-avea o uşă. Era o deschidere neregulată, largă de vreo cinci metri, în peretele tunelului, cu trepte inegale coborând într-o curbă largă. Lumini albastre palide, umbre mişcătoare, muzică…

— Case, spuse Molly şi se opri, cu arma în mâna dreaptă. După aceea, ridică stânga, zâmbi şi-şi atinse palma deschisă cu vârful umed al limbii, sărutându-l prin conexiunea stimsim: Trebuie să merg…

Apoi, în mâna stângă, apăru ceva mic şi greu, cu degetul mare fixat pe un buton minuscul şi femeia coborî.

Capitolul 18

Rată de foarte puţin. Aproape izbutise, dar nu deplin. Intrase perfect, se gândi Case. Avusese ţinuta exactă; era ceva ce el putea simţi, ceva ce putuse vedea în poziţia altui cowboy apăsându-se pe un deck, cu degetele zburând peste taste. Molly le avusese: ţinuta, mişcările… Şi le mobilizase pe toate pentru momentul intrării. Le adunase în jurul durerii din picior şi coborâse treptele lui 3Jane de parcă era locuinţa ei, cotul braţului înarmat ţinut la şold, antebraţul ridicat, încheietura relaxată, legănând ţeava armei cu nonşalanţa studiată a unui duelist din Regenţă.

Era o performanţă. Părea momentul culminant al vizionării de o viaţă a benzilor cu arte marţiale, a celor ieftine, genul cu care crescuse Case. Pentru câteva secunde, cowboy-ul ştiu că Molly era întruchiparea tuturor eroilor duri şi indiferenţi, Sony Mao în vechile videouri Show, Mickey Chiba, toată suita până la Lee şi Eastwood. Femeia umbla şi vorbea exact aşa.

Lady 3Jane Marie-France Tessier-Ashpool nivelase o porţiune din suprafaţa interioară a blindajului Luminii-hoinare, distrugând labirintul de ziduri, reprezentând moştenirea ei. Locuia într-o singură odaie, atât de largă şi de adâncă, încât punctele ei cele mai îndepărtate se pierdeau după un orizont inversat, podeaua ascunsă de curbura fusului. Plafonul era jos şi neregulat, placat cu aceeaşi imitaţie de piatră ca pe coridoare. Ici-colo secţiuni zimţate de pereţi, înalte până la brâu, traversau podeaua, singurele rămăşiţe ale labirintului. La zece metri de la piciorul scării, exista un bazin dreptunghiular, turcoaz, ale cărui lumini subacvatice constituiau unica sursă de iluminare a apartamentului… cel puţin aşa i se păru lui Case, când Molly coborî ultima treaptă. Bazinul proiecta pete mişcătoare de lumină pe tavanul de deasupra.

O aşteptau lângă piscină.

Case ştiuse că reflexele ei erau amplificate, pregătite de neurochirurgi pentru luptă, însă nu le simţise, până atunci, prin contactul stimsim. Efectul era precum o bandă derulată la jumătate de viteză, un dans lent, cumpănit, coregrafiat conform

instinctului ucigaş şi anilor de antrenament. Păru că-i cuprinde pe cei trei dintr-o singură privire: băiatul, ghemuit pe trambulină bazinului, fata rânjind peste buza cupei de vin şi cadavrul lui Ashpool, cu orbita stângă căscându-se neagră şi putredă deasupra surâsului de întâmpinare. Purta halatul maro. Dinţii îi erau foarte albi.

Băiatul plonjă. Zvelt, arămiu, o siluetă perfectă. Grenada părăsi palma lui Molly înainte ca mâinile lui să despice apa. Case ştiu ce era în clipa în care atinse suprafaţa: un miez de super-detonant, bobinat cu zece metri de sârmă subţire şi rigidă din oţel.

Arma ei ţiui, trimiţând un nor de săgeţi explozive în chipul şi pieptul lui Ashpool şi bărbatul dispăru, fumul şerpuind din spătarul ciuruit al scaunului gol, smălţuit în alb.

Ţeava se deplasă către 3Jane în clipa când grenada detonă un tort nupţial, simetric de apă, înălţându-se, spărgându-se, căzând înapoi, dar greşeala fusese făcută.

Hideo nici măcar n-o atinse. Piciorul lui Molly cedă.

— În *Garvey,* răcni Case.

— Ţi-a trebuit destul de mult, vorbi Riviera pe când o scotocea prin buzunare. Mâinile femeii dispăreau la încheieturi într-o sferă neagră, mată, de mărimea unei bile de bowling. Am văzut un asasinat multiplu în Ankara, urmă el, extrăgând diferite lucruri din jachetă, chestie făcută c-o grenadă. Într-o piscină... Explozia a părut foarte slabă, dar toţi au murit instantaneu din şoc hidrostatic.

Case o simţi mişcându-şi degetele, experimental. Materialul sferei părea că nu oferă mai multă rezistenţă decât temperplastul. Durerea din piciorul lui Molly era fantastică, imposibilă... Un moar roşu îi trecu prin faţa ochilor.

— În locul tău, nu le-aş mişca...

Interiorul sferei păru că se strânge uşor.

— Este o sex-jucărie, cumpărată de Jane în Berlin. Dacă le agiţi prea mult, ţi le face piftie. Este o variantă a materialului din care au făcut podeaua asta. Bănuiesc că-i ceva molecular. Ai dureri?

Molly gemu.

— Se pare că ţi-ai paradit piciorul. Degetele bărbatului găsiră pacheţelul plat cu droguri din buzunarul stâng din spate al

jeanşilor ei: Hopa! Ultimele mele plăceri de la Ali şi tocmai la timp.

Reţeaua sângerie şi mişcătoare începu să se rotească.

— Hideo, rosti altă voce, a unei femei, îşi pierde cunoştinţa. Dă-i ceva. Pentru aia şi pentru durere. E remarcabilă, nu crezi, Peter? Ochelarii ăştia sunt la modă în locul din care vine ea?

Degete reci, lipsite de grabă, cu siguranţa unui chirurg, înţepătura unui ac.

— Habar n-am, răspunse Riviera. Nu i-am văzut niciodată reşedinţa de baştină. Au venit şi m-au luat din Turcia.

— Lăbărţarea, da… Avem acţiuni acolo. Şi odată l-am trimis pe Hideo. De fapt, a fost greşeala mea. Lăsasem pe cineva înăuntru, un hoţ. A luat terminalul familiei. Râse: Eu l-am ajutat. Ca să-i enervez pe ceilalţi. Era un băiat drăguţ, hoţul meu. Se trezeşte, Hideo? N-ar trebui să-i mai dai?

— Dacă-i mai dau, moare, vorbi al treilea glas.

Plasa roşiatică se înnegri.

Muzica reveni, cornuri şi pian. Muzică de dans.

C A S E : : :

: : : D E C U

P L E A Z Ă : : :

Post-imaginile cuvintelor pâlpâitoare jucară peste ochii şi fruntea ridată a lui Maelcum, când Case desfăcu trozii.

— Ţipaşi, nenică, acu'o vreme…

— Molly, rosti el cu gâtlejul uscat. E rănită! Luă o sticlă-pompă din plastic alb, de pe marginea plasei-g şi supse o gură de apă stătută: Nu-mi place deloc cum merg lucrurile.

Micul monitor Cray se aprinse. Finlandezul, pe fundalul unor vechituri răsucite şi presate.

— Nici mie. Avem o problemă.

Maelcum se trase pe deasupra capului cowboy-ului, se întoarse şi privi peste umărul acestuia:

— Cine-i gagiu' Case?

— E doar o imagine, Maelcum, răspunse Case obosit. Un tip pe care-l cunosc din Lăbărţare. De fapt, vorbeşte Iarnă Mută. Imaginea e pentru ca să ne facă să nu fim speriaţi.

— Căcat, zise Finlandezul, i-am zis şi lui Molly: astea nu-s nişte măşti. Am nevoie de ele ca să vă pot vorbi. Eu nu prea am ceea ce voi consideraţi personalitate. De fapt, toate astea-s pişat în vânt, pentru că, cum ţi-am zis, avem o problemă.

— Atunci, zi, Muto, făcu Maelcum.

— Pentru început, piciorul lui Molly a cedat. Nu poate merge. Ea trebuia să coboare, să intre înăuntru, să-l înlăture pe Peter, să afle cuvântul magic de la 3Jane, să ajungă la cap şi să-l zică. A dat-o în bară. Vreau ca voi doi să vă duceţi după el.

Case privi chipul de pe ecran:

— Noi?

— Cine alţii?

— Aerol, răspunse cowboy-ul, tipul de pe *Babilon Rocker,* amicul lui Maelcum.

— Nu! Tu trebuie să mergi. Trebuie să fie cineva care o înţelege pe Molly, care-l înţelege pe Riviera. Maelcum e pentru forţă.

— Poate c-ai uitat că aici sunt în mijlocul unei rulări. Mai ţii minte? De ce m-ai cărat până aici, ca să…

— Case, ascultă! A mai rămas puţin timp. Foarte puţin. Ascultă! Adevărata legătură între deckul tău şi Lumina-hoinară este o emisiune de bandă laterală peste sistemul de navigaţie al lui *Garvey.* O să-l duci pe *Garvey* într-un doc particular pe care o să ţi-l arăt. Virusul chinez a pătruns complet în tot Hosaka. Acum în Hosaka nu mai există decât virusul. Când vei acosta, virusul va interfaţa cu sistemul custodial al Luminii şi vom tăia banda laterală. O să-ţi iei deckul, pe Linie-dreaptă şi pe Maelcum. O cauţi pe 3Jane, afli cuvântul, îl ucizi pe Riviera şi iei cheia de la Molly. Poţi urmări evoluţia programului, cuplându-ţi deckul în sistemul Luminii. O să-ţi ţin eu locul. În spatele capului există un jack standard, înapoia unui panou cu cinci zirconi.

— Să-l ucid pe Riviera?

— Îl ucizi!

Case clipi spre reprezentarea Finlandezului. Îl simţi pe Maelcum punându-i mâna pe umăr.

— Hei! Ai uitat ceva! Simţi mânia crescând şi un soi de bucurie: Tu ai belit totul. Ai distrus controlul braţelor de ancorare, când l-ai omorât pe Armitage. Haniwa era foarte bună. Armitage l-a pârlit pe celălalt Hosaka şi osatura principală s-a dus cu puntea, nu?

Finlandezul încuviinţă.

— Aşa că suntem prinşi aici. Şi-asta înseamnă că şi tu eşti futut, nenică! Voia să râdă, însă hohotul îi rămase în gâtlej.

— Case, nenică, vorbi încet Maelcum, *Garvey* ie remorcher.

— Exact, încuviinţă Finlandezul şi zâmbi.

— Te distrezi în lumea cea mare d-afară? întrebă construcţia când Case cuplă. Mă gândesc că Iarnă Mută a solicitat plăcerea…
— Da… Poţi face prinsoare. Kuangu-i bine?
— Pe treabă! E criminal!
— Bun! Au apărut nişte piedici, dar le rezolvăm noi.
— Vrei să-mi zici şi mie despre ce-i vorba?
— N-am timp.
— Bine, băiatu’ nu mă mai băga-n seamă, oricum sunt mort.
— Te-n mă-ta! zise Case şi comută, întrerupând râsul zgâriat al lui Linie-dreaptă.

— Visa o stare, implicând un minim de conştiinţă individuală, spunea 3Jane. Ridică spre Molly palma în care ţinea un medalion. Profilul sculptat aducea mult cu al ei: Fericire animalică. Cred că vedea evoluţia creierului anterior ca pe un fel de pas lateral. Retrase camera şi-o studie, înclinând-o ca să prindă lumină sub diferite unghiuri: Un individ, un membru al clanului ar suferi aspectele cele mai dureroase ale conştiinţei de sine numai în anumite forme…
Molly încuviinţă. Case îşi aminti injecţia. Ce-i dăduseră? Durerea continua să persiste, însă răzbătea ca un focar îngust de senzaţii amestecate. Viermi de neon zvârcolindu-se în coapsa ei, atingerea pânzei, miros de Krill prăjit – mintea bărbatului tresări înapoi. Dacă reuşea să nu se concentreze asupra lor, impresiile se suprapuneau, devenind echivalentul senzorial al zgomotului de fond. Dacă putea avea un asemenea efect asupra sistemului ei nervos, care era starea mentală a femeii?
Vedea anormal de limpede şi distinct, chiar mai clar ca de obicei. Obiectele păreau că vibrează, fiecare persoană sau lucru reglată pe o altă frecvenţă, cu puţin diferită. Ţinea mâinile, în continuare prinse în sfera cea neagră, din poală. Stătea într-un scaun lângă piscină, cu piciorul rupt întins drept în faţă, aşezat pe o pernuţă din păr de cămilă. 3Jane stătea vizavi, pe altă pernuţă, ghemuită într-o mantă din lână nevopsită, mai mare cu câteva măsuri. Era o fată foarte tânără.
— Unde-a plecat? întrebă Molly. Să-şi ia doza?
3Jane înălţă din umeri sub faldurile veşmântului gros şi

albicios şi-şi îndepărtă o şuviţă de păr negru din ochi.

— Mi-a spus când să-ţi dau drumul, zise ea. N-a vrut să-mi spună de ce anume. Totul trebuie să fie misterios. Ne-ai fi făcut rău?

Case o simţi pe Molly ezitând.

— Pe el l-aş fi ucis. Aş fi încercat să-l omor pe ninja. După aceea, trebuia să vorbesc cu tine.

— De ce? întrebă 3Jane, strecurând camera într-un buzunar interior al mantalei. Şi de ce? Şi despre ce?

Molly părea că studiază pometţii înalţi şi delicaţi, gura largă, nasul îngust, de şoim. Ochii lui 3Jane erau negri şi păreau, ciudat, opaci.

— Pentru că-l urăsc, răspunse ea în cele din urmă şi „de ce”-ul ăsta este chiar felul în care sunt eu bobinată; ceea ce este el şi ce sunt eu.

— Şi spectacolul, completă 3Jane. Am văzut spectacolul…

Molly încuviinţă din cap.

— Dar Hideo?

— Pentru că ei sunt cei mai buni. Pentru că unul dintre ei mi-a ucis un partener, cândva…

3Jane deveni foarte gravă. Înălţă din sprâncene.

— Pentru că trebuia să văd, urmă Molly.

— Apoi am fi vorbit, noi două? Ca acum? Părul ei negru era foarte drept, cu cărare pe mijloc, strâns la spate într-un nod de argint mătuit. Să vorbim?

— Scoate ăsta, zise Molly, ridicând mâinile.

— L-ai ucis pe tatăl meu, vorbi 3Jane, fără nici o schimbare a tonului vocii. Priveam pe monitoare. Ochii mamei mele, aşa le spunea el.

— A ucis marioneta. Semăna cu tine.

— Îi plăceau gesturile grandomane, răspunse fata şi atunci Riviera i se alătură, radios sub efectul drogurilor, în salopetă dungată, de puşcăriaş, purtată în grădina de pe terasa hotelului.

— Faceţi cunoştinţă? E o fată interesantă, nu-i aşa? De la început mi s-a părut aşa. Trecu pe lângă 3Jane: N-o să meargă, să ştii!

— Nu-i aşa, Peter? reuşi Molly să zâmbească.

— Iarnă Mută n-o să fie primul care-a făcut aceeaşi greşeală. Să mă subestimeze… Traversă mozaicul din gresie din jurul bazinului, până la o masă smălţuită în alb şi turnă apă minerală

într-un pahar de cocktail din cristal masiv: A vorbit cu mine, Molly. Cred că a vorbit cu noi toţi. Cu tine, cu Case şi cu ce există din Armitage cu care se mai poate vorbi. Ştii, de fapt, nu ne poate înţelege. Are profilele lui, dar alea-s numai statistici. Poate că tu eşti un animal statistic, scumpo, iar Case este, cu siguranţă, însă eu posed o calitate recuantificabilă prin însăşi natura ei. Bău.

— Ce anume, Peter? întrebă Molly cu o voce lipsită de orice intonaţie.

— Perversitatea, rânji Riviera. Se întoarse către cele două femei, legănând şi rotind apa rămasă în cilindrul dens, scobit adânc în cuarţ, parcă încântat de greutatea obiectului: Bucuria actului gratuit… Şi am luat o hotărâre, Molly, o hotărâre absolut gratuită.

Femeia aşteptă, privindu-l.

— Oh, Peter! exclamă 3Jane cu exasperarea aceea blândă, adresată de obicei copiilor.

— N-o să capeţi nici un cuvânt, Molly. Mi-a pomenit şi de asta, vezi? 3Jane cunoaşte codul, bineînţeles, dar n-o să-l capeţi. Nici tu şi nici Iarnă Mută. Jane a mea e o fată ambiţioasă, în felul ei pervers. Zâmbi iarăşi: Are planuri în legătură cu imperiul familiei, iar o pereche de inteligenţe artificiale nebune, deşi nu ştiu cum sună conceptul ăsta ne-ar sta în drum. Deci! Apare Riviera al ei s-o ajute, înţelegi? Şi Peter zice: Stai cuminte! Pune discurile de swinq preferate ale lui tăticu’ şi lasă-l pe Peter să-ţi cheme o formaţie pe cinste, o sală de dansatori, un priveghi pentru răposatul Rege Ashpool. Bău restul de apă minerală: Nu, să n-o faci, tăticule, să n-o faci. Acum, când Peter a venit acasă.

Apoi, îmbujorat de plăcerea cocainei şi meperidinei, izbi cu paharul, puternic, în implantul ei lenticular stâng, spărgând imaginea în sânge şi lumină.

Când Case îşi scoase trozii, Maelcum era lipit de plafonul cabinei. O coardă din nailon, în jurul pieptului, era fixată de panourile laterale prin legături anti-şoc şi ventuze din cauciuc cenuşiu. Îşi scosese cămaşa şi lucra asupra unui panou central cu o cheie franceză de zero-g, cu aspect greoi, contra-arcurile groase ale sculei scârţâind, când scoase alt şurub cu cap hexagonal. *Marcus Garvey* pârâia şi ticăia sub stresul gravitaţional.

— Mută ne ia şi ieu şi ieu la doc, spuse zionitul, azvârlind şurubul într-o geantă din plasă de la brâu. Maelcum pilotează amararea, da’-ntre timp, ne treb’e sculi pentru meserie.

— Acolo ai scule? Case dădu capul pe spate şi privi funiile de muşchi încordându-se în spinarea cafenie.

— P-ăsta, răspunse Maelcum, trăgând din spaţiul dinapoia panoului un pachet prelung, înfăşurat în polietilenă neagră. Puse panoul la loc, fixându-l cu un singur şurub. Pachetul negru plutise spre pupa înainte să termine. Cu degetul mare, deschise supapele de vid ale ventuzelor cenuşii şi se eliberă, după aceea prinse pachetul.

Bătu din picioare, plutind pe deasupra instrumentelor – pe ecranul central pulsa o diagramă verde de acostare – şi se agăţă de rama plasei-g a lui Case. Se trase jos şi dezlipi banda pachetului cu o unghie groasă, neregulată.

— Unu’ din China zicea că p-aici iese adevăru’, rosti el, dezvelind un automat Remington străvechi, lucind de ulei, cu ţeava retezată la numai câţiva milimetri în faţa încărcătorului deformat de lovituri. Patul fusese demontat complet şi înlocuit cu un mâner din lemn, înfăşurat în bandă adezivă neagră, mată. Mirosea a sudoare şi garija.

— Numai pe-ăsta îl ai?

— Da, nenică, încuviinţă Zionitul, ştergând uleiul de pe ţeava neagră cu o cârpă roşie, ţinând în mâna cealaltă învelitoarea din poli întunecată, petrecută în jurul mânerului armei. Ieu şi ieu în flota Rastafariană, să ştii…

Case îşi coborî trozii pe frunte. Nu se mai deranjase să-şi fixeze sonda texană; cel puţin, putea mâna cu adevărat în Vila Lumina-hoinară chiar dacă avea să fie pentru ultima dată.

Se cuplă.

— Hei, zise construcţia, moş Peter e plin de căcat, eh?

Acum păreau că făceau parte din gheaţa Tessier-Ashpool; arcele de smarald se lărgiseră, unindu-se şi devenind o masă compactă. Verdele predomina în planele programului chinez ce-i înconjura.

— Te apropii, Dixie?

— Sunt aproape de tot. În curând am nevoie de tine.

— Ascultă, Dix! Iarnă Mută zice că Kuang s-a înfipt solid în Hosaka al nostru. Va trebui să te scot pe tine şi deck-ul din

circuit, să vă car în Lumina-hoinară şi să vă cuplez, iarăşi, în programul custodial de acolo; după cum spune Iarnă Mută. Mai zice că virusul Kuang o să fie băgat peste tot acolo. Dup-aia, rulăm dinăuntru, prin reţeaua Luminii.

— A-ntâia, comentă Linie-dreaptă, niciodată nu mi-a plăcut să fac ceva simplu, dacă-l puteam face cu curu-nainte.

Case comută.

În întunericul ei, o sinestezie spumegândă, unde durerea femeii era gust de fier vechi, aromă de pepene, aripi de fluturi mângâindu-i obrazul. Era inconştientă şi el n-avea acces la visele ei. Când cipul optic se aprinse, alfanumericele aveau halouri, fiecare înconjurat cu o aureolă roză, palidă.

07:29:40

— Nu-mi place deloc asta, Peter.

Glasul lui 3Jane părea că vine dintr-un hău îndepărtat. Molly poate auzi, îşi spuse Case, apoi se corectă. Echipamentul stimsim era intact, la locul lui; îl putea simţi apăsând coastele femeii. Urechile ei înregistrau vibraţiile vocii fetei. Riviera rosti ceva, scurt şi neclar.

— Nu-i aşa, răspunse ea şi nu-i deloc amuzant. Hideo o să aducă o trusă din sala de operaţii, dar aici e nevoie de un chirurg.

Tăcere… Extrem de distinct, Case auzi apa clipocind de marginea bazinului.

— Ce-i spuneai când m-am întors? Riviera era acum foarte aproape.

— Îi povesteam de mama. Ea îmi ceruse. Cred că era în stare de şoc, cu toată injecţia lui Hideo. De ce i-ai făcut asta?

— Voiam să văd dacă au să se spargă.

— Una s-a spart… Când îşi va reveni – dacă o să-şi mai revină – vom vedea ce culoare au ochii ei.

— Este extrem de periculoasă. Prea periculoasă… Dacă n-aş fi fost aici, să-i distrag atenţia să-i aduc pe Ashpool şi pe Hideo al meu, obligând-o să-şi scoată bomba, unde ai fi fost? În puterea ei!

— Nu, rosti 3Jane, era Hideo acolo. Nu cred că tu-nţelegi despre Hideo. În mod vădit, ea înţelege.

— Vrei să bei ceva?

— Vin. Din cel alb…

Case decuplă.

Maelcum era ghemuit deasupra comenzilor lui *Garvey,* tastând instrucţiuni pentru o secvenţă de acostare. Ecranul central al modulului arăta un pătrat, roşu, fix, reprezentând docul Luminii-hoinare. *Garvey* era un pătrat mai mare, verde, micşorându-se încet, legănându-se dintr-o parte în cealaltă sub comenzile lui Maelcum. În stânga, un ecran mai mic arăta o grafică stilizată a lui *Garvey* şi *Haiwa,* apropiindu-se de curbura fusului.

— Avem o oră, nenică, spuse Case, scoţând panglica de fibră optică din Hosaka. Bateriile de rezervă ale deckului erau suficiente pentru nouăzeci de minute, însă construcţia lui Linie-dreaptă constituia un consum suplimentar. Lucră rapid, mecanic, legând construcţia sub Ono-Sendai cu banda micropor. Centura, cu geanta de lucru a lui Maelcum, pluti pe lângă el. O înhăţă, desprinse cele două corzi antişoc, cu ventuzele lor dreptunghiulare, cenuşii şi agăţă o carabinieră de cealaltă. Lipi ventuzele de părţile laterale ale deckului şi apăsă maneta de vid. Cu deckul, construcţia şi banduliera improvizată suspendate în faţa lui, se chinui să-şi îmbrace jacheta din piele, apoi îi controlă buzunarele. Paşaportul primit de la Armitage, cipul bancar pe acelaşi nume, cipul de credit eliberat la intrarea în Liberta, două derme de betafenetilamină cumpărate de la Bruce, un sul de Yeni Noi, o jumătate de pachet de Yeheyuane şi shurikenul. Azvârli cipul Liberta peste umăr şi-l auzi ciocnindu-se de epuratorul rusesc. Era gata să facă acelaşi lucru şi cu steaua din oţel, însă cipul de credit ricoşă, izbindu-l în ceafă, se răsuci, izbi plafonul şi se rostogoli pe lângă umărul stâng al lui Maelcum. Zionitul se întrerupse din pilotat şi-l fulgeră cu privirea. Case se uită la shuriker, după aceea îl înfundă în buzunarul jachetei, auzind ţesătura sfâşiindu-se.

— Ai scăpat pe Muta, nenică, zise Maelcum. Muta zice c-aranjat secu pentru *Garvey. Garvey* ‘costiază cu altă barcă, una de-o aşteaptă din Babilon. Muta transmite parolili pentru noi.

— Ne punem costumele?

— Prea grele. Maelcum ridică din umeri: Stai în plasă până-ţi zic.

Bătu o ultimă combinaţie în modul, apoi prinse mânerele roz şi uzate, situate de ambele părţi ale tabloului de comandă. Case

văzu pătratul verde micşorându-se cu câţiva ultimi milimetri şi suprapunându-se peste pătratul cel roşu. Pe ecranul mic, *Haiwa* îşi înclină prova, ca să evite curbura fusului şi fu prinsă. Garvey continua să atârne dedesubtul ei; precum un vierme captiv. Remorcherul sună şi se cutremură. Două braţe stilizate ţâşniră ca să înhaţe forma zveltă, de viespe. Lumina-hoinară extinse un dreptunghi galben, care se curbă lent, trecând pe lângă *Haiwa* către *Garvey.*

Dinspre provă se auzi un scrâşnet, înapoia şuviţelor tremurătoare de câlţi.

— Nenică, rosti Maelcum, fii atent c-avem gravitaţie.

O duzină de obiecte mici izbiră, simultan, podeaua cabinei, parcă atrase acolo de un magnet. Case icni, când organele lui interne fură trase într-o altă configuraţie. Deckul şi construcţia îi căzuseră, dureroase, în poală.

Acum, erau ataşaţi de fus, rotindu-se împreună cu el. Maelcum întinse braţele, mişcă umerii înlăturând tensiunea şi-şi scoase plasa de păr purpurie, scuturându-şi codiţele.

— Haida, nenică, dacă zici că nu-i timp.

Capitolul 19

Vila Lumina-hoinară era o structură de tip parazit, îşi reaminti Case, trecând printre tentaculele de cânepă şi prin chepengul prova al lui *Marcus Garvey.* Lumina-hoinară sugea aerul şi apa din Liberta, neavând un ecosistem propriu.

Tunelul-pasarelă întins de doc era versiunea mai complexă a celui prin care se rostogolise pentru a ajunge în *Haiwa,* destinat utilizării în gravitaţia furnizată de rotaţia fusului. Un tunel striat, construit din segmente articulate, integral hidraulice, fiecare segment inelat cu o buclă din plastic dur, antiderapant, buclele servind ca trepte ale unei scări. Tunelul ocolise *Haiwa* precum un şarpe; era orizontal în zona de cuplare cu ecluza de pe *Garvey,* apoi cotea brusc în sus şi la stânga, un urcuş vertical în jurul iahtului. Maelcum era deja în susul inelelor, trăgându-se cu mâna stângă şi ţinând Remingtonul în dreapta. Purta o pereche de pantaloni largi, pătaţi, proveniţi de la o salopetă, vestă din nailon verde şi espadrile cu feţe din pânză zdrenţuită şi tălpi roşu strălucitor. Tunelul se legăna uşor, de fiecare dată când urca alt inel.

Carabinierele bandulierei improvizate intrau în umărul lui Case cu toată greutatea Ono-Sendaiului şi a construcţiei lui Linie-dreaptă. Acum simţea numai frică, o spaimă generală. Şi-o alungă, străduindu-se să-şi reamintească prezentarea fusului şi a Vilei, făcută de Armitage. Începu să se caţere. Ecosistemul Libertei era limitat, nu închis. Zionul era un sistem închis, capabil de-a recircula ani întregi fără să introducă materiale din exterior. Liberta producea aerul şi apa proprii, dar se baza pe livrări permanente de alimente şi pe reînnoirea regulată a substanţelor nutritive din sol. Vila Lumina-hoinară nu producea absolut nimic.

— Nenică, şopti Maelcum, sus, lângă mine!

Case păşi în lateral pe scara circulară şi urcă ultimele trepte. Tunelul se termina cu un chepeng neted, puţin convex, cu diametrul de doi metri. Mecanismul hidraulic al pasarelei dispărea în etanşările flexibile montate în cadrul chepengului.

— Şi acum ce…

Case închise gura când chepengul începu să basculeze în sus, uşoara diferenţă de presiune împingându-i praf fin în ochi.

Maelcum se căţără peste margine şi cowboy-ul auzi clic-ul încetişor al despiedicării Remingtonului.

— Tu ieşti ăla de se grăbeşte…, şopti zionitul, ghemuindu-se acolo. Case sui lângă el.

Ecluza se afla în mijlocul unei încăperi rotunde, boltite, cu podeaua acoperită de gresii din plastic albastru, antiderapant. Maelcum îl împinse cu degetul, indicându-i o direcţie şi zări un monitor încastrat în peretele curb. Pe ecran, un tânăr înalt, cu trăsăturile neamului Tessier-Ashpool, peria ceva de pe mânecile costumului său negru. Stătea lângă un chepeng identic, într-o cameră identică.

— Scuze, domnule, se auzi un glas dintr-un difuzor aflat deasupra ecluzei. Case ridică privirea. Vă aşteptam mai târziu, la docul axial. Un moment, vă rog!

Pe monitor, tânărul scutură nervos din cap.

Maelcum se răsuci brusc, când o uşă glisă în stânga lor, cu arma pregătită. Un eurasiatic micuţ în salopetă portocalie păşi înăuntru şi se holbă la ei. Deschise gura, dar nu se auzi nici un sunet. Închise gura. Case privi monitorul. Pustiu…

— Cine…? reuşi să articuleze bărbatul.

— Flota rastafanană, răspunse Case ridicându-se, deckul ciberspaţiu lovindu-l în şold şi vrem doar să ne cuplăm la sistemul vostru custodial.

— Ce-i asta, un test? O probă de credinţă? Trebuie să fie o probă de credinţă… Îşi şterse palmele de şoldurile costumului portocaliu.

— Nu, nenică, ie pe bune. Maelcum se ridică şi el, cu Remingtonul aţintit pe chipul eurasiaticului: Mişcă!

Îl urmară pe bărbat, înapoi prin uşă, pe un coridor ai cărui pereţi din beton lustruit şi podeaua neregulată, formată din nenumărate covoare, îi erau familiare lui Case.

— Haioase covoraşe, făcu Maelcum, îmboldindu-l pe individ în spate. Miroase ca-n biserică.

Ajunseră la alt monitor, un Sony antic, montat deasupra unei console cu claviatură şi un sistem complicat de panouri cu mufe pentru cuplare. Ecranul se aprinse, când se opriră în faţa lui şi Finlandezul le rânji crispat, din ceea ce părea a fi încăperea din faţă a lui Metro Holografix.

— Bun, spuse el, Maelcum îl ia pe tipu' pe coridor, până la uşa deschisă a chesonului, îl bagă acolo şi-l încui eu. Case, pentru tine e a cincea mufă din stânga, panoul de sus. În sertarul de sub consolă sunt plungeri adaptori. Îţi trebuie Ono-Sendai douăzeci în Hitachi patruzeci.

Pe când Zionitul îşi împingea prizonierul, Case îngenunche şi scotoci prin maldărul de jackuri şi mufe, până găsi ceea ce-i trebuia.

— Trebuie neapărat s-arăţi aşa? se adresă el chipului de pe ecran. Finlandezul era şters, linie cu linie, de imaginea lui Lonny Zone, pe fundalul unui zid acoperit cu afişe japoneze zdrenţuite.

— Ce vrei tu, scumpule, rosti tărăgănat Zone, cere-i lui Lonny...

— Nu, replică bărbatul, foloseşte-l pe Finlandez. În vreme ce figura lui Zone dispărea, băgă adaptorul Hitachi-ului în mufa lui şi-şi fixă trozii pe frunte.

— Ce te-a ţinut atâta? întrebă Linie-dreaptă şi hohoti.

— Ţi-am zis să nu mai faci aşa! se răsti Case.

— Glumeam, băiatu', pentru mine n-a existat o pauză temporală. Ia să vedem ce-i aici...

Programul Kuang era verde, cu exact aceeaşi nuanţă ca gheaţa T-A. Chiar pe măsură ce Case privea, deveni treptat mai opac, deşi, când se uita în sus, putea zări limpede silueta rechinului acoperit cu oglinzi negre. Fisurile şi iluziile dispăruseră acum, iar forma arăta la fel de reală ca şi *Marcus Garvey,* un avion cu reacţie antic, fără aripi, având blindajul neted placat cu crom negru...

— La timp, făcu Linie-dreaptă.

— La timp, încuviinţă Case şi comută.

— ... aşa. Îmi pare rău, spunea 3Jane, bandajând capul lui Molly. Analizorul zice că nu-i nici un traumatism şi nici o afecţiune permanentă a ochiului. Nu-l cunoşteai prea bine, înainte de-a veni aici?

— Nu-l cunoşteam deloc, murmură Molly. Era întinsă pe spate, pe un pat înalt, sau o masă capitonată. Case nu putea simţi piciorul rănit. Efectul sinestezic al primei injecţii părea că dispăruse. Sfera cea neagră nu mai exista, dar mâinile îi erau imobilizate de benzi moi, pe care nu le putea zări.

— Vrea să te ucidă.

— Se pare, răspunse Molly uitându-se în sus, către plafonul grosolan, dincolo de o lumină foarte puternică.

— Nu cred c-aş vrea s-o facă, vorbi 3Jane şi Molly îşi întoarse, cu greutate, capul şi privi în ochii negri.

— Nu te juca cu mine, spuse ea.

— Dar mă gândesc că mi-ar face plăcere, urmă 3Jane şi se aplecă s-o sărute pe frunte, netezindu-i părul spre spate cu o mână caldă. Pe mantaua ei albicioasă se vedeau pete de sânge.

— El unde a plecat acum?

— Altă injecţie, probabil, răspunse 3Jane, îndreptându-se. Ţi-a aşteptat sosirea cu destulă nerăbdare. Cred c-ar putea fi plăcut să te îngrijesc până te faci bine, Molly. Zâmbi, ştergându-şi, absentă, mâna însângerată pe haine: Piciorul tău trebuie refăcut, dar asta putem aranja.

— Şi Peter?

— Peter… Clătină uşor din cap. O şuviţă de păr negru îi căzu pe frunte: Peter a devenit destul de plictisitor. În general, drogurile mi se par plictisitoare. Chicoti: Oricum, când le iau alţii. Tatăl meu abuza în mod constant de ele, după cum poate ai văzut.

Molly se încordă.

— Nu te alarma. Degetele lui 3Jane atinseră pielea de deasupra centurii jeanşilor: Sinuciderea lui a fost rezultatul manipulărilor mele asupra coeficienţilor de siguranţă ai congelării. Ştii, de fapt, nu l-am întâlnit niciodată. Am fost transvazată după ultima lui hibernare. Dar l-am cunoscut foarte bine. Miezurile ştiu totul. L-am privit ucigând-o pe mama. O să-ţi arăt şi ţie, când o să te simţi mai bine. O sugruma în pat…

— De ce a omorât-o? Ochiul nebandajat al lui Molly se focaliză pe chipul fetei.

— N-a putut accepta direcţia dorită de ea pentru familia noastră. Ea a inaugurat construcţia inteligenţelor noastre artificiale. Era o vizionară. Ne-a imaginat pe noi în relaţie simbolică cu IA-urile, cele care să ia deciziile corporaţiei, făcute pentru noi. De fapt, ar trebui să spun, deciziile noastre conştiente. Tessier-Ashpool avea să fie nemuritor, un stup, fiecare dintre noi o unitate a unei entităţi mai mari. Fascinant… O să-ţi pun benzile ei. Sunt aproape o mie de ore. De fapt, eu n-am înţeles-o niciodată cu adevărat, iar odată cu moartea ei direcţia aceea s-a pierdut. Mai mult, s-a pierdut orice fel de

direcţie şi am început să ne retragem în carapacea noastră. Acum ieşim rareori. Eu sunt o excepţie…

— Zici c-ai încercat să-l ucizi pe bătrân? I-ai dereglat programele criogenice?

3Jane încuviinţă.

— Am fost ajutată. De o fantomă. Aşa credeam pe când eram puştoaică, că în miezurile corporaţiei există fantome. Voci… Una dintre ele era cea pe care voi o numiţi Iarnă Mută. Codul Turing pentru IA a noastră din Berna, deşi entitatea care vă manipulează este un fel de subprogram.

— Una dintre ele? Sunt mai multe?

— Mai există una… Însă ea nu mi-a vorbit de ani de zile. Bănuiesc c-a renunţat. Presupun că amândouă constituie rezultatul anumitor capacităţi, comandate de maică-mea în soft-ul original, însă tipa era o femeie extrem de ascunsă, atunci când simţea că este necesar. Ia… Bea… Lipi de buzele lui Molly un tub flexibil din plastic: Apă… Doar puţin…

— Jane, iubito, întrebă vesel Riviera, de undeva din afara razei vizuale, te distrezi?

— Lasă-ne în pace, Peter!

— Te joci de-a doctorul…

Brusc, Molly privi în propriul ei chip, imaginea suspendată la zece centimetri de nasul ei. Nu avea nici un bandaj. Implantul stâng era spart, un deget lung de plastic argintiu înfipt adânc într-o orbită, care era un lac de sânge.

— Hideo, rosti 3Jane, mângâind stomacul lui Molly, fă-i rău lui Peter, dacă nu pleacă. Du-te şi înoată, Peter.

Proiecţia dispăru.

07:58:40, în bezna ochiului bandajat.

— Zicea că tu ştii parola. Peter zicea… Lui Iarnă Mută îl trebuie parola. Case simţi deodată cheia Chubb, legată de firul ei de nailon, zăcând pe curba interioară a sânului stâng al femeii.

— Da, încuviinţă 3Jana, retrăgându-şi mâna. O ştiu. Am învăţat-o pe când eram mică. Cred c-am învăţat-o într-un vis… Sau undeva în mia de ore a jurnalelor mamei. Totuşi, cred că Peter are dreptate, sfătuindu-mă să n-o spun. Dacă, am înţeles totul corect, ar trebui potoliţi Turingii, iar fantomele sunt de obicei capricioase.

Case decuplă.

— Ciudăţică clientă, eh? De pe bătrânul Sony, Finlandezul rânji spre Case.

Cowboy-ul ridică din umeri. Îl văzu pe Maelcum revenind pe coridor, cu Remingtonul la şold. Zionitul surâdea, legănându-şi capul într-un ritm pe care Case nu-l putea auzi. Din urechi, două fire galbene subţiri coborau într-un buzunar lateral al vestei.

— Dub, nenică, zise Maelcum.

— 'Te-n mă-ta de nebun!

— Aud a-ntâia, nenică te aud extra.

— Hei, tipii, vorbi Finlandezul, sus! Vine transportu'. Nu pot dichisi multe chestii aşa elegant ca imaginea lu' 8Jean, care l-a păcălit pe paznicu' de la poartă, da' vă pot aranja drumu' până la 3Jane.

Case scotea adaptorul din mufă, când cărucioru de serviciu, lipsit de pilot, apăru legănându-se, sub arcada lipsită de graţie, din beton, marcând capătul îndepărtat al coridorului lor. Putea să fi fost chiar cel condus de africani, însă dacă era, aceştia dispăruseră acum. Înapoia scaunului scund şi capitonat, ţinându-se de spătar cu manipulatoarele sale minuscule, micuţul Braun clipea monoton din LED-ul roşu.

— Avem un autobuz de luat, spuse Case spre Maelcum.

Capitolul 20

Îşi pierduse iarăşi mânia. Îi ducea dorul…

Căruciorul era ticsit: Maelcum, ţinând Remingtonul pe genunchi şi Case, cu deckul şi construcţia lipite de piept. Vehiculul se deplasa cu o viteză pentru care nu fusese proiectat; era la limita greutăţii şi asta se simţea mai ales la curbe, când Maelcum trebuia să se încline în afară, în direcţia virajului. N-ar fi fost nici o problemă, la coturile spre stânga, deoarece Case stătea în dreapta, însă la curbele spre dreapta, zionitul trebuia să se aplece peste Case şi echipamentul lui, strivindu-l de scaun.

N-avea nici o idee asupra locului unde se aflau. Totul părea familiar, dar nu putea fi sigur că mai văzuse vreun amănunt anume. De-a lungul unui coridor curb se înşirau vitrine din lemn, expunând colecţii pe care, era convins, nu le zărise până atunci: craniile unor păsări uriaşe, monezi, măşti din argint ciocănit. Cele şase pneuri ale căruciorului fâşâiau tăcute pe stratul de covoraşe. Se auzea numai zumzetul motorului electric şi, din când în când, câte o rafală slabă de dub zionit, dinspre mărgelele de plast din urechile lui Maelcum, atunci când se apleca prin faţa lui Case, echilibrând un viraj brusc. Deckul şi construcţia continuau să-i apese în şold shurikenul din buzunarul jachetei.

— Ai un ceas? îl întrebă pe Maelcum.

Zionitul îşi clătină codiţele:

— Timpu’ va fi timp.

— Iisuse! exclamă cowboy-ul închizând ochii.

Braunul o zbughi peste mormanele de covoare şi bătu cu una din gheruţele sale capitonate într-o uşă largă, dreptunghiulară, din lemn întunecat, uzat. Înapoia lor, căruciorul sfârâi şi emise scântei albastre printr-o fantă de aerisire. Scânteile loviră covorul de sub vehicul şi Case simţi mirosul de lână pârlită.

— P-aicea, nenică? Maelcum cercetă uşa din ochi şi trase siguranţa armei.

— Hei, făcu Case, adresându-se mai mult sieşi, decât lui Maelcum, crezi că eu ştiu? Braunul îşi roti corpul sferic şi LED-

ul pulsă.

— Vrea să deschizi uşa, încuviinţă din cap zionitul.

Case păşi înainte şi încercă mânerul complicat din bronz. La înălţimea ochilor, pe uşă era montată o plăcuţă din alamă, atât de veche încât literele gravate cândva acolo se transformaseră într-un cod de liniuţe şi curbe, indescifrabil; numele funcţiei, sau funcţionarei moarte de multă vreme fusese lustruit până la uitare. Se întrebă într-o doară dacă Tessier-Ashpool alesese fiecare piesă din Lumina-hoinară în parte, sau dacă le achiziţionase, en gros, din vreun uriaş echivalent european al lui Metro Holografix. Ţâţânile uşii scârţâiră plângăreţe, când o întredeschise şi Maelcum trecu pe lângă el cu Remingtonul împins înainte pe lângă şold.

— Cărţi, făcu zionitul.

Biblioteca… rafturile din oţel alb, cu etichetele lor.

— Ştiu unde ne aflăm, spuse Case. Privi înapoi către cărucior. Din covor se ridica o şuviţă de fum. Haide, urmă el. Căruciorul! Căruciorul?

Rămânea nemişcat. Braunul îl trăgea de un crac al jeanşilor, ciupindu-i glezna. Îşi înfrână pornirea de a-i da un şut.

— Ce-i?

Ticăi, ocolind uşa. Case îl urmă.

Monitorul din bibliotecă era tot un Sony, la fel de vechi ca şi primul. Braunul se opri sub el şi execută un fel de dans.

— Iarnă Mută?

Trăsăturile familiare apărură pe ecran. Finlandezul zâmbi.

— E timpul, Case, vorbi el, cu ochii mijiţi din cauza fumului ţigării. Hai, cuplează-te!

Braunul se năpusti iarăşi asupra gleznei bărbatului şi începu să i se caţere pe picior, manipulatoarele ciupindu-i pielea prin ţesătura neagră şi subţire.

— ’Tu-ţi…! Îl izbi cu dosul palmei, azvârlindu-l în perete. Două dintre membre începură să pistoneze repetat, inutil, pompând aerul. Ce dracu’ s-a-ntâmplat cu el?

— S-a ars, răspunse Finlandezul. Lasă-l! Nu-i nici o problemă. Cuplează-te!

Sub ecran se găseau patru mufe, dar adaptorul Hitachi se potrivea numai într-una din ele.

Se cuplă.

Nimic. Un vid cenuşiu.

Nici matrice, nici grilă… Nici urmă de ciberspaţiu.

Deckul dispăruse. Degetele lui erau…

Iar la marginea îndepărtată a conştiinţei, o forfotă, impresia fugară a ceva năpustindu-se către el, peste leghe de oglinzi negre.

Încercă să răcnească.

Dincolo de curba plajei părea că exista un oraş, însă era prea departe. Rămase ghemuit pe pulpe, în nisipul umed, cu braţele strânse puternic în jurul genunchilor şi tremură.

Stătu aşa multă vreme, după aprecierea lui, chiar după ce tremuratul se opri. Oraşul, dacă era un oraş, părea scund şi gri. Uneori era acoperit de valuri de ceaţă, venind rostogolindu-se peste valurile clipocitoare. La un moment dat, ajunse la concluzia că nu era câtuşi de puţin un oraş, ci o singură clădire, poate o ruină; n-avea cum aprecia distanţa până acolo. Nisipul avea culoarea argintului întunecat, care nu s-a înnegrit complet. Plaja era din nisip şi era foarte lungă, nisipul era umed, fundul jeanşilor lui se umezise de la nisip… Îşi strânse genunchii şi se legănă, cântând un cântec fără cuvinte, sau melodie.

Cerul era de un alt fel de argintiu. Chiba… Semăna cu cerul din Chiba. Golful Tokio? Întoarse capul şi privi oceanul, tânjind după holograma simbol a lui Fuji Electric, după huruitul unui elicopter, după orice…

Un pescăruş ţipă înapoia lui. Se înfioră.

Vântul se înteţea. Nisipul îi înţepa obrazul. Îşi lăsă capul pe genunchi şi plânse, sunetul suspinelor sale tot atât de îndepărtat şi nelalocul lui ca şi ţipătul pescăruşului. Urina fierbinte îi udă jeanşii, picură pe nisip şi se răci imediat în vântul dinspre apă. Când i se uscară lacrimile, gâtlejul îl ustură.

— Iarnă Mută, şopti el spre genunchii lui, Iarnă Mută…

Începuse să se întunece şi când tremură, frigul îl pătrunse peste tot şi-l obligă să se ridice.

Îl dureau genunchii şi coatele. Nasul îi curgea; şi-l şterse cu mâneca jachetei, apoi scotoci, pe rând, prin buzunarele goale.

— Iisuse, vorbi el, cu umerii aduşi, ţinându-şi degetele sub antebraţe, căutând căldura, Iisuse! Începură să-i clănţăne dinţii.

Refluxul lăsase plaja aranjată după configuraţii mai subtile decât ar fi obţinut orice grădinar din Tokio. După ce merse vreo duzină de paşi în direcţia oraşului acum invizibil, se întoarse şi

privi îndărăt, în penumbra sporind mereu. Urmele lui se întindeau până în punctul unde stătuse. Nu existau altele care să se zărească pe nisipul întunecat.

După aprecierea sa, parcursese cel puţin un kilometru, când observă lumina. Vorbea cu Ratz şi Ratz i-o arătase: o strălucire roşu-portocalie în dreapta, în direcţia opusă oceanului. Ştia că Ratz nu era acolo, că barmanul era o născocire a propriei lui imaginaţii, nu a universului unde fusese prins, dar asta era lipsit de importanţă. Îl chemase pe individ pentru un fel de alinare, însă Ratz avusese ideile lui personale în legătură cu Case şi situaţia acestuia.

— Zău, artistule, mă uluieşti! Câte eforturi eşti în stare să faci pentru a obţine propria-ţi distrugere. Ce redundanţă! În Oraşul Nopţii, ai avut-o, în palmă! Drogul ca să-ţi roadă simţurile, băutura să menţină totul într-o stare fluidă, pe Linda pentru o tristeţe mai dulce şi lumea interlopă, strada, ridicând securea. Ce departe aia ajuns, ca s-o faci acum şi ce decoruri groteşti… Terenuri de joacă suspendate în spaţiu, castele sigilate ermetic, putregaiurile cele mai rare ale vechii Europe, morţi etanşaţi în cutiuţe, magie chinezească…

Ratz hohoti, târşâindu-şi picioarele lângă el, manipulatorul roz legănându-se voios pe lângă trup. În ciuda întunericului, Case putea zări oţelul baroc, dantelând dinţii negri ai barmanului.

— Dar, bănuiesc că aşa-i cariera artiştilor, nu? Trebuia să ţi se construiască lumea asta, plaja, locul ăsta. Ca să mori…

Case se opri, se clătină şi se răsuci spre zgomotul valurilor şi înţepăturile nisipului suflat de vânt.

— Da, încuviinţă el. Rahat! Cred că… Se îndreptă către zgomot.

— Artistule, îl auzi pe Ratz strigând. Lumina! Ai văzut o lumină! Uite! Pe-aici…

Se opri iarăşi, se împletici, căzu în genunchi la câţiva milimetri de apă rece ca gheaţa.

— Ratz? Lumină? Ratz…

Acum întunericul era atotstăpânitor şi se auzea numai sunetul talazurilor. Se strădui să se ridice în picioare şi încercă să revină pe vechile urme.

Timpul se scurse. El mergea mai departe.

Apoi ajunse acolo, o strălucire tot mai clară cu fiecare pas.

Un dreptunghi. O uşă.

— E un foc, rosti el şi vântul îi spulberă cuvintele.

Era un buncăr, din piatră sau beton, îngropat sub dune de nisip întunecat. Intrarea scundă, îngustă şi lipsită de uşă, se găsea într-un zid gros de aproape un metru.

— Hei, şopti Case, hei… Mângâie cu degetele zidul rece. Înăuntru, un foc mişca umbre pe marginile intrării.

Se apleacă şi intră din trei paşi.

Lângă un fel de vatră din oţel ruginit, unde ardeau lemne aruncate de valuri, iar vântul aspira fumul printr-un coş coş dărăpănat, stătea o fată. Focul era singura lumină şi când privirea bărbatului întâlni ochii ei mari, uluiţi, recunoscu banda din păr, o eşarfă rulată, imprimată cu un desen asemănător unui circuit electronic.

În noaptea aceea, refuză braţele ei, mâncarea pe care i-o oferise şi culcuşul de lângă ea, în cuibul din pături şi bucăţi de plast. În cele din urmă, Case se ghemui lângă uşă şi o privi dormind, ascultând vântul erodând zidurile adăpostului. Din oră în oră, se ridica, lua lemne din grămada de lângă soba improvizată şi le punea pe foc. Nimic nu era adevărat, totuşi frigul era frig.

Fata nu era reală, ghemuită acolo, pe o parte, în lumina flăcărilor. Îi privi gura, buzele uşor întredeschise. Era cea pe care şi-o amintea din excursia lor peste Golf şi asta era o cruzime.

— ’Tu-ţi maica mă-tii de bestie, şopti el înspre vânt. Nu rişti nimic, aşa-i? Nu mi-ai dat-o pe când era drogo, eh? Ştiu ce-i asta… Încercă să-şi ascundă disperarea din glas: Ştiu, înţelegi? Ştiu cine eşti. Eşti celălalt. 3Jane i-a spus lui Molly. Coada de flăcări. Ăla nu era Iarnă Mută, erai tu. El a încercat să mă prevină cu Braunul. Acum m-ai pus pe linie-dreaptă, m-ai adus aici. Nicăieri… Cu o fantomă… Aşa cum o ştiam înainte…

Linda se foi prin somn şi bolborosi ceva, trăgând un colţ al păturii peste umăr şi obraz.

— Tu nu eşti nimic, se adresă Case fetei. Eşti moartă şi oricum nu-nsemni nimic pentru mine. Auzi, gagiule? Ştiu ce faci. Eu sunt pe linie-dreaptă. Până acum, totul a durat vreo douăzeci de secunde, este? Eu stau în cur în biblioteca aia şi creierul meu e mort. Şi în curând va fi mort, dacă ştii ce vrei. Nu vrei că Iarnă

Mută să-şi facă jocul, asta-i şi de-aia vrei să mă ţii. Dixie o să ruleze Kuangul, da el e mort şi-i poţi prevedea mişcările, sigur că da. Rahatu' ăsta cu Linda, da... e numai al tău, este? Iarnă Mută a încercat s-o folosească atunci când m-a adus în reconstrucţia lui Chiba, dar n-a putut. Zicea că era prea nesigur. Tu ai mişcat stelele prin Liberta, nu? Tu ai pus chipul ei pe marioneta moartă din camera lui Ashpool. Molly n-a văzut nici o clipă aşa ceva. Tu i-ai aranjat semnalul stimsim. Pentru că crezi că-mi poţi face rău. Pentru că crezi că-mi pasă. Ei bine, hai sictir, oricine ai fi! Ai câştigat! Câştigi! Da' nimic din astea nu înseamnă ceva pentru mine, este? Crezi că-mi pasă? Atunci de ce mi-o faci aşa? Tremura din nou şi zbiera răguşit.

— Scumpule, spuse fata, răsucindu-se şi ridicându-se dintre pături, vino şi culcă-te. Eu nu mai dorm, dacă vrei. Trebuie să te culci, da? Accentul ei moale era amplificat de somn: Doar să dormi, în regulă?

Când se trezi, fata nu mai era. Focul se stinsese, dar în buncăr era cald, razele soarelui strecurându-se prin intrare şi proiectând un dreptunghi neregulat de aur pe partea spartă a unei cutii pântecoase din fibră. Obiectul era un container comercial; şi îi reamintea docurile din Chiba. Prin fanta laterală, putea zări şase pachete galben-strălucitoare. În lumina soarelui, semănau cu nişte calupuri gigantice de unt. Îşi simţi stomacul crispându-se de foame. Rostogolindu-se din culcuş, se apropie de container şi pescui un pachet, mijind ochii la textul tipărit cu litere mici într-o duzină de limbi. Engleza era ultima. RAŢIE PT. URG. BOG. PRO. „VACĂ”. TIP AG-8. Urma înşiruirea constituenţilor nutritivi. Scotoci şi mai scoase unul. „OUĂ”.

— Dacă tot refaci rahaturile astea, zise el, ai putea băga nişte mâncare adevărată, ce zici?

Ţinând un pachet în fiecare mână, străbătu cele patru camere ale clădirii. Două erau pustii, exceptând nisipul adunat de vânt, iar a patra avea înăuntru alte trei lăzi de raţii.

— Sigur că da, mormăi Case, atingând sigiliile. Să rămân aici multă vreme... M-am prins... Sigur că da...

Scotoci prin odaia cu vatră şi găsi o cutie din plastic, plină cu ceea ce presupuse că era apă de ploaie. Lângă culcuş, rezemate de perete erau o brichetă roşie, ieftină, un cuţit de marinar, cu mânerul verde şi crăpat şi eşarfa ei. Era tot înnodată şi făcută scoarţă de murdărie şi transpiraţie. Deschise pachetele galbene

cu ajutorul cuţitului şi le deşertă conţinutul într-o cutie ruginită, găsită lângă sobiţă. Turnă apă din cutie, amestecă terciul rezultat cu degetele şi mâncă. Aducea vag la gust cu carnea de vacă. După ce termină, azvârli cutia în foc şi ieşi.

După puterea soarelui şi unghiul razelor era spre sfârşitul după-amiezii. Îşi scoase pantofii din nailon, umezi, şi rămase surprins de căldura nisipului. În lumina zilei, plaja era gri-argintie. Cerul albastru, lipsit de nori. Ocoli buncărul şi se îndreptă spre apă, azvârlindu-şi jacheta pe nisip.

— Nu ştiu ale cui amintiri le foloseşti pentru asta, zise el când ajunse la mal. Îşi scoase jeanşii, aruncându-i în apă puţin adâncă, apoi tricoul şi lenjeria.

— Ce faci, Case?

Se răsuci şi o zări la zece metri în josul plajei, spuma albă lunecându-i pe lângă glezne.

— Am făcut pe mine ieri noapte, spuse Case.

— Păi, oricum n-o să-ţi ardă să le porţi. Apa-i sărată… Îţi face rosături. O să-ţi arăt o baltă, mai încolo, între stânci… Făcu un gest vag înapoia ei: E apă dulce.

Salopetă franţuzească decolorată fusese retezată deasupra genunchilor, dedesubt, pielea era netedă şi arămie. O briză i se jucă prin păr.

— Fii atentă, vorbi cowboy-ul, ridicându-şi hainele şi apropiindu-se de ea, vreau să te întreb ceva… Nu te-ntreb ce faci aici… Vreau să ştiu exact ce crezi că fac eu aici? Se opri, un crac ud şi negru al jeanşilor lovindu-se de piciorul său.

— Ai venit azi-noapte, răspunse fata şi zâmbi.

— Asta-ţi ajunge? C-am venit?

— El a zis că o să vii, strâmbă ea din nas. Ridică din umeri: Cred că se pricepe la chestii de-astea. Ridică piciorul stâng, frecându-şi sărea de pe cealaltă gleznă, cu un gest stângaci, copilăresc. Îi surâse iarăşi, insinuant: Acum, îmi răspunzi şi mie la o întrebare?

Case încuviinţă.

— Cum se face că eşti complet bronzat, cu excepţia unui picior?

— Ăsta-i ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? O privi răzuind ultimele bucăţele de tocătură congelată de pe capacul dreptunghiular din oţel, care era unica lor farfurie.

Fata încuviinţă, cu ochii uriaşi în lumina flăcărilor.

— Iartă-mă, Case, pe cuvântul meu… Era din cauza drogului, atunci şi era… Se ghemui cu antebraţele pe genunchi şi chipul schimonosit pentru câteva clipe de durere, sau de amintirea acesteia: Aveam nevoie de bani… Să ajung acasă… cred, sau… la dracu’, nici nu voiai să stai de vorbă cu mine!

— Ţigări nu există?

— La dracu’, Case, m-ai întrebat asta de zece ori până acum! Ce-i cu tine? Îşi răsuci o şuviţă de păr, ducând-o la gură şi începu s-o mestece.

— Dar mâncarea era aici? Era deja aici?

— Ţi-am zis, omule, au adus o valurile alea!

— Bine. Sigur că da… Lăzile sunt sparte…

Linda începu să plângă iarăşi, sughiţând fără lacrimi.

— Oricum, du-te dracului, Case! murmură ea în cele din urmă. Mă descurcam perfect de una singură.

Cowboy-ul se ridică, luându-şi jacheta şi se repezi prin intrare, julindu-şi încheietura mâinii de betonul aspru. Nu exista lună, vânt, nici măcar sunetul oceanului nu se auzea în bezna din jurul lui. Jeanşii îi erau strâmţi şi lipicioşi.

— Bun! se adresă el nopţii, mă las păcălit. Cred c-o să mă las păcălit. Dar ar fi bine ca mâine s-apară nişte ţigări. Propriul său râs îl făcu să tresară: Şi dacă tot eşti pus pe treabă, n-ar strica şi o ladă cu bere. Se întoarse şi intră în buncăr.

Fata stârnea jarul cu o bucată de lemn argintiu.

— Case, cine era tipa din sicriul tău din *Hotelul Ieftin?* Părea bliţ samurai, cu lentilele alea d-argint şi îmbrăcată în piele neagră… M-a speriat: dup-aia m-am gândit că poate era nouă ta prietenă, numai că mirosea a bani mai mulţi decât aveai tu… Îl privi: Zău, îmi pare rău că ţi-am şterpelit RAM-ul.

— Nu contează, răspunse el. Nu mai contează deloc. Deci, l-ai dus la un tip şi el ţi l-a rulat…

— Tony, încuviinţă fata. Mă mai întâlneam, uneori, cu el… Avea un obicei şi noi… oricum, da, îmi amintesc că l-a rulat pe-un monitor şi erau nişte chestii grafice extraordinare; ţin minte că m-am întrebat cum de-ai…

— Nu exista nici urmă de grafică, o întrerupse Case.

— Ba da! Pur şi simplu, nu mi-am dat seama de unde aveai toate imaginile alea, de când eram eu mică. Cum arăta tăticul meu, înainte de-a pleca… Odată, mi-a dat o răţuşcă, din lemn pictat şi tu aveai până şi poza aia…

— Tony le-a văzut?

— Nu mai ţin minte. Imediat după aia, m-am pomenit pe plajă, devreme de tot, răsărea soarele; toate păsările alea ţipau şi eu eram singură… M-am speriat, pentru că n-aveam nici o doză la mine, nimic şi ştiam c-o să-mi fie rău… Am mers şi-am mers, până s-a făcut întuneric şi-am găsit locul ăsta, dup-aia, a doua zi, valurile au adus mâncarea la mal, prinsă printre nişte alge verzi, ca nişte frunze din jeleu întărit. Împinse bucata de lemn printre tăciuni şi-o lăsă acolo: Nu mi-a fost niciodată rău, continuă ea pe măsură ce jarul urca. Mai mult îmi lipsesc ţigările. Da’ tu, Case? Eşti tot pe droguri? Lumina spuzei, dansându-i sub obraji, amintea de fulgerele Castelului Vrăjitorului şi Războiului Blindatelor din Europa.

— Nu, răspunse el şi după aceea nu mai contă, ceea ce ştia, gustând sarea gurii fetei, acolo unde se uscaseră lacrimile. Exista o putere curgând prin ea, ceva cunoscut din Oraşul Nopţii, rămasă acolo şi ţinându-l şi pe el, îndepărtându-l o vreme de timp şi moarte, de strada nemiloasă ce-i vâna pe ei toţi. Era un loc pe care îl mai întâlnise, nu oricine îl putea duce acolo şi, cumva, Case reuşea să-l uite totdeauna. Ceva ce găsise şi pierduse de atâtea ori… Era un lucru vast, depăşind cunoaşterea un ocean de informaţii, codificate în spirală şi feromoni, o complexitate infinită pe care numai corpul, în felul lui, orb şi puternic, reuşea să-l citească.

Fermoarul se agăţă şi se blocă, atunci când îi desfăcu salopeta franţuzească, dinţii de nailon îmbâcsiţi de sare. Îl rupse şi o piesă micuţă din metal zbură, izbindu-se de perete, iar ţesătura mâncată de sare se destrămase şi el intră în ea, transmiţând străvechiul mesaj. Acolo, chiar acolo, într-un loc despre care el ştia ce era, modelul codificat al memoriei unui străin, impulsul se menţinu.

Fata se înfioră lângă el şi lemnul luă foc, o flacără săltăreaţă, proiectând umbrele lor înlănţuite pe zidul buncărului.

Mai târziu, pe când stăteau întinşi, Case cu mâna între coapsele ei şi-o aminti pe plajă, spuma albă încătuşându-i gleznele şi-şi aminti ce-i spusese.

— El ţi-a zis că vin, rosti cowboy-ul.

Însă ea se împinse în trupul lui, lipindu-şi fesele de coapsele sale, îşi puse mâna peste cea a bărbatului şi murmură ceva dintr-un vis.

Capitolul 21

Îl trezi muzica; la început s-ar fi putut să fie bătăile propriei sale inimi. Se ridică în capul oaselor, punându-şi jacheta peste umeri în frigul dinaintea zorilor, lumina cenuşie dinspre ieşire şi focul stins de mult.

Înaintea ochilor îi jucau hieroglife spectrale, linii translucide de simboluri, aranjându-se pe fundalul neutru al zidului buncărului. Îşi privi dosul palmelor şi văzu molecule palide de neon târându-se pe sub piele, comandate de un cod neştiut. Ridică mâna dreaptă şi o deplasă, experimental. Lăsă o dâră slabă, destrămându-se, de imagini consecutive pulsatoare.

Pe braţe şi pe gât, i se zbârli părul. Se ghemui la loc, cu dinţii încleştaţi şi căută muzica. Ritmul dispărea, revenea, dispărea…

— Ce-i…? Linda se ridică, îndepărtându-şi părul din ochi.

— Iubitule…

— Simt nevoia… de-un drog… Ai aşa ceva?

Ea clătină din cap şi se întinse către el, prinzându-l de antebraţe.

— Linda, cine ţi-a spus? Cine ţi-a spus c-o să vin? Cine?

— Pe plajă, răspunse fata şi ceva o făcu să-şi ferească ochii.

— Un băiat. Mă-ntâlnesc cu el pe plajă. Are vreo treisprezece ani. Trăieşte aici.

— Şi ce-a spus?

— A spus c-o să vii. A spus că n-o să mă urăşti. A spus că vom fi în siguranţă aici şi mi-a arătat unde era balta cu apă de ploaie. Pare mexican.

— Brazilian, vorbi Case şi încă un val de simboluri se scurse pe perete. Cred că-i din Rio. Se sculă şi începu să-şi tragă jeanşii.

— Case, zise ea cu un glas tremurător. Case unde pleci?

— Cred c-o să-l caut pe băiatul ăla, răspunse el, iar muzica se auzi iarăşi, doar un ritm, monoton şi familiar, deşi nu ştia de unde îl cunoştea.

— Nu, Case!

— Când am ajuns aici, mi s-a părut că zăresc ceva. Un oraş mai departe pe plajă. Însă ieri nu mai era. Tu l-ai văzut? Îşi

ridică fermoarul şi trase de nodul imposibil al şireturilor, apoi azvârli pantofii într-un colţ.

— Da, încuviinţă ea cu ochii plecaţi. Uneori îl văd.

— Ai mers vreodată acolo, Linda? Îşi îmbrăcă jacheta.

— Nu, doar am încercat… După ce am ajuns aici, ştii mă plictiseam. De fapt, m-am gândit că-i un oraş şi poate găsesc ceva droguri. Se strâmbă: Nici măcar nu mi-era rău, pur şi simplu aveam chef… Mi-am luat de mâncare într-o cutie, pregătită cu multă apă, pentru că n-aveam altă cutie în care să-mi iau apă. Am mers toată ziua şi uneori zăream oraşul şi nu părea departe. Da’ nu mă apropiam deloc. Iar dup-aia a început să se apropie şi-am văzut ceva. Uneori părea că-i o ruină, sau că era pustiu, abandonat şi-alteori mi se părea că văd lumini fulgerând de la maşini, automobile, sau altceva… se opri.

— Şi ce era?

— Asta, arătă ea în jurul focului, zidurile întunecate, zorile conturând ieşirea, unde locuim. Se micşorează, Case, se micşorează cu cât te apropii.

Oprindu-se pentru ultima dată, lângă uşă:

— Nu l-ai întrebat pe băiat ce este?

— Ba da… A zis că n-o să-nţeleg şi că-mi pierd timpul. Spunea că era… era ca un eveniment. Şi mai era *orizontul* nostru. *Orizont de evenimente,* aşa-l numea.

Cuvintele nu însemnau nimic pentru el. Părăsi buncărul şi porni orbeşte. Îndreptându-se – o ştia, într-un fel – în direcţia opusă oceanului. Acum, hieroglifele goneau pe nisip, fugeau dinaintea picioarelor lui, se retrăgeau din faţa sa.

— Hei, vorbi Case, se duce naibii! Pun prinsoare c-o ştii şi tu.

Ce s-a întâmplat? Kuang-ul? Spărgătorul de gheaţă chinezesc îţi sfredeleşte o gaură în inimă? Poate că Dixie Linie-dreaptă nu-i chiar aşa de fraier, eh?

O auzi, strigându-l. Privi înapoi şi o zări urmându-l, fără a încerca să-l ajungă, fermoarul rupt al salopetei franţuzeşti fluturând şi izbindu-se de arămiul pântecului fetei, cu părul pubisului încadrat de ţesătura ruptă. Semăna cu una din fetele din revistele vechi ale Finlandezului, în Metro Holografix, reînviată, numai că ea era obosită, tristă şi amară, iar salopeta sfâşiată părea patetică, în vreme ce se împleticea peste mormanele de alge, argintate de sare.

După aceea, cumva, nimeriră în valuri, toţi trei, iar gingiile

băiatului erau mari şi străluceau roz pe chipul lui îngust şi cafeniu. Purta un şort decolorat şi rupt, iar membrele îi erau prea subţiri, conturate pe albastrul-cenuşiu urcător al valurilor.

— Te cunosc, spuse cowboy-ul. Linda venise lângă el.

— Nu, răspunse băiatul cu un glas subţire şi melodios, nu mă cunoşti.

— Eşti cealaltă IA. Tu eşti Rio. Tu eşti cel care vrea să-l oprească pe Iarnă Mută. Cum te cheamă? Codul Turing… Care-i?

Băiatul stătu în mâini, în valuri, râzând. Merse aşa, în mâini, apoi sări afară din apă. Ochii lui erau precum ai lui Riviera, însă lipsiţi de răutate.

— Ca să conjuri un demon, trebuie să-i afli numele. Oamenii au visat asta, odată, iar acum a devenit adevărat, deşi în alt fel. Ştia asta, Case. Meseria ta este de-a afla denumirile programelor, numele lungi şi oficiale, numele pe care proprietarii caută să le tăinuiască. Numele adevărate…

— Codul Turig nu este numele tău.

— Neuromantul, zise băiatul mijindu-şi ochii cenuşii, prelungi înaintea răsăritului. Drumul spre ţara morţilor. Acolo unde te găseşti tu, prietene! Marie-France, doamna mea, a pregătit drumul acesta, însă stăpânul ei a ucis-o înainte de-a putea citi cartea zilelor ei. Neuro, de le nervi, potecile argintii… Romanţ… Necromant… Eu conjur morţii. Dar nu, prietene, şi băiatul schiţă câţiva paşi de dans, întipărindu-şi urmele în nisip, eu sunt morţii şi ţara lor. Izbucni în râs. Un pescăruş ţipă. Rămâi! Dacă femeia ta este un spectru, nu o ştie. Nici tu nu vei şti.

— Te rupi… Gheaţa se sparge.

— Nu, făcu el, brusc întristat, strângându-şi umerii subţiri. Îşi frecă talpa pe nisip: Este mult mai simplu. Însă tu trebuie s-alegi.

Ochii suri îl priveau cu gravitate pe Case. Un alt val de simboluri îi străbătu câmpul vizual, rând după rând. Înapoia lor, băiatul se cutremură, văzut parcă prin căldura ridicându-se din asfaltul verii. Muzica se auzea mai puternic acum şi Case aproape putea înţelege versurile.

— Case, iubitule, îl atinse Linda pe umăr.

— Nu, rosti el. Îşi scoase jacheta şi-o întinse fetei. Nu ştiu, poate că eşti aici… Oricum, se face tot mai rece.

Se întoarse şi începu să meargă; după şapte paşi, închise ochii şi lăsă muzica să se definească în centrul lucrurilor. Mai privi înapoi, o dată, deşi nu deschise ochii.

N-avea nevoie s-o facă.

Stăteau acolo, pe ţărmul oceanului, Linda Lee şi băiatul slăbuţ, care spusese că se numea Neuromantul. Jacheta lui din piele atârna în mâna fetei, atingând crestele valurilor.

Merse mai departe, urmând muzica.

Dub-ul zionit al lui Maelcum.

Un loc cenuşiu, impresia unor site fine deplasându-se, o reţea moarată de-o jumătate de ton, generat printr-un program simplu de grafică.

Stop cadrul prelungit al unei imagini printre verigi de lanţ: pescăruşi încremeniţi deasupra apei negre. Glasuri… O câmpie de oglindă neagră, înclinându-se, iar el era mercur, o picătură de argint viu, alunecând, izbind unghiurile unui labirint invizibil, sfărâmându-l, plutind laolaltă, lunecând iarăşi…

— Case? Nenică?

Muzica…

— Ieşti înapoi, nenică.

Muzica îi fu luată din urechi.

— Cât a ţinut? se auzi întrebând şi ştiu că gura îi era extrem de uscată.

— Poate cinci minute. Cam mult! Voiam să scot jacku’, da’ Muta a zis că nu, iecranu’ a devenit aşa, ciudat, dup-aia Muta a zis să-ţi pun căştile.

Deschise ochii. Trăsăturile lui Maelcum erau dublate cu benzi de hieroglife translucide.

— Şi să te doftoresc, urmă zionitul. Două derme…

Zăcea întins pe spate pe podeaua bibliotecii, sub monitor. Maelcum îl ajută să se ridice, dar mişcarea îl azvârli în frenezia sălbatică a betafenetilaminei, dermele albastră care-i ardeau încheietura mâinii stângi.

— Supradoză, izbuti el să articuleze.

— Haida, nenică şi braţele puternice îl apucară de sub umeri, ridicându-l ca pe un copil, ieu şi ieu treb’e să mergem.

Capitolul 22

Căruciorul transportor ţipa. Betafenetilamina îi conferea o voce. Nu se mai oprea… Nici în galeria ticsită, nici pe coridoarele lungi, nici când trecu prin intrarea din sticlă neagră în cavoul T-A, prin criptele unde frigul se infiltrase treptat în visele bătrânului Ashpool.

Drumul fu pentru Case un iureş continuu, deplasarea căruciorului insesizabilă de inerţia nebunească a dozei. Când transportorul se opri, în cele din urmă, ceva de sub scaun defectându-se, într-un nor de scântei alb, ţipătul încetă.

Vehiculul coborî, oprindu-se la trei metri de intrarea în grota corsar a lui 3Jane.

— Cât mai ie, nenică?

Maelcum îl ajută să iasă din căruciorul sfârâind şi un extinctor, integral explodă în compartimentul maşinilor, jeturi de praf galben ţâşnind din fante şi punctele de acces şi întreţinere. Braunul se rostogoli de după banchetă şi şchiopătă peste imitaţia de nisip, târând înapoia lui un apendice inutilizabil.

— Treb’e să mergi, nenică! Maelcum luă deckul şi construcţia, punându-şi pe umeri corzile antişoc.

Trozii zăngăniră în jurul gâtului lui Case, urmându-l pe zionit.

Hologramele lui Riviera îi aşteptau, scenele de tortură şi copiii canibali. Molly spărsese tripticul. Maelcum le ignoră.

— Uşurel, făcu Case, străduindu-se să-l ajungă pe bărbatul care păşea grăbit înaintea lui. Trebuie să facem lucrurile ca lumea.

Maelcum se opri şi se întoarse, fulgerându-l din priviri, ţinând Remingtonul cu ambele mâini:

— Ca lumia, nenică? Cum ie ca lumia?

— O avem pe Molly înăuntru, da’ ea nu mai poate face nimic. Riviera poate proiecta holo. Poate c-a luat şi fletcherul lui Molly. Maelcum încuviinţă din cap. Şi mai există un ninja, paznicul familiei…

Încruntătura zionitului se adânci.

— Tu-asculţi Babilonu, nenică, spuse el, ieu sunt un soldat.

Da’ asta nu-i lupta mia, nu-i lupta Zionului. Babilonu se luptă cu Babilonu, se mănâncă singur, te-ai prins? Jah m-a trimis şi ieu şi ieu treb’e s-o scoatim pe Briciu’ Mblător d-aici. Case clipi.

— Ia-i soldat, continuă Maelcum, de parcă asta explica totul. Acu’ zi mie, nenică, pe cine să nu mierlesc.

— 3Jane, răspunse el după o pauză. O fată dinăuntru. Are pe ea un fel de halat alb, cu glugă. Avem nevoie de ea.

Când ajunseră la intrare, Maelcum pătrunse direct înăuntru: Case n-avea de ales şi-l urmă.

Ţinutul lui 3Jane era pustiu, piscina goală. Maelcum întinse cowboy-ului deckul şi construcţia şi se apropie de marginea bazinului.

Dincolo de mobilierul alb se întindea penumbra, umbre ale labirintului de pereţi pe jumătate dărâmaţi, înalţi până la piept.

Apa clipocea răbdătoare de peretele piscinei.

— Sunt aici, rosti Case. Trebuie să fie…

Maelcum încuviinţă din cap.

Prima săgeată îi străpunse antebraţul. Remingtonul bubui, un metru de flacără la gura ţevii, fulgerând albastră în lumina slabă. A doua săgeată lovi arma, azvârlind-o, rostogolindu-se, pe gresiile albe. Maelcum se aşeză brusc şi trase de obiectul negru care-i ieşea din braţ.

Hideo ieşi din umbră, cu a treia săgeată pregătită într-un arc subţire din bambus. Se înclină.

Zionitul îl privi fix, ţinând cu mâna săgeata din oţel.

— Artera e intactă, vorbi ninja. Case îşi aminti descrierea făcută de Molly, individul care-l ucisese pe iubitul ei. Hideo era un alt gen. Fără vârstă, radia o senzaţie de linişte, un calm absolut. Purta pantaloni de lucru kaki, curaţi dar uzaţi şi pantofi negri şi moi, potrivindu-se ca mănuşile, despicaţi în dreptul degetelor de la picioare precum nişte ciorapi tabi. Arcul era o piesă de muzeu, însă coada săgeţii, din aliaj negru, ieşindu-i de sub umărul stâng, părea provenită din cele mai bune magazine de armament din Chiba. Pieptul arămiu era dezgolit şi spân.

— Mi-ai tăiat degetu, nenică, cu a doua, mormăi Maelcum.

— Forţa Coriolis, făcu încă o plecăciune ninja. Extrem de dificil, cu un proiectil de viteză mică, în câmp-gravitaţional rotitor. Fără intenţie.

— Unde-i 3Jane? Case veni lângă zionit. Văzu că vârful săgeţii

din arcul ninjei semăna cu un brici cu două tăişuri. Unde-i Molly?

— Salut, Case! Riviera apăru din umbrele dinapoia lui Hideo, ţinând în mână arma lui Molly: Mă aşteptam mai degrabă la Armitage. Ce facem, aranjăm mercenari din Rasta?

— Armitage e mort.

— Ca să fim mai exacţi, Armitage n-a existat niciodată, oricum, noutatea nu-i impresionantă.

— Iarnă Mută l-a ucis. E pe orbită în jurul fusului.

Riviera încuviinţă, ochii lui cenuşii, prelungi, deplasându-se de la Case la Maelcum.

— Cred că, pentru tine, aici e sfârşitul, spuse el.

— Unde-i Molly?

Ninja slăbi struna fină şi împletită a arcului, coborând vârful săgeţii. Se îndreptă spre locul unde zăcea Remingtonul şi-l ridică.

Fără pic de subtilitate, remarcă el parcă pentru sine. Glasul îi era rece, dar plăcut. Fiecare mişcare a lui făcea parte dintr-un dans, un dans fără sfârşit, chiar atunci când trupul îi era nemişcat, relaxându-se; în ciuda forţei pe care o sugera, exista acolo o umilinţă, o simplitate deschisă.

— Şi pentru ea este sfârşitul, adăugă Riviera.

— Poate că 3Jane n-o să fie de acord, Peter, zise Case, nesigur de impulsul ce-l făcea să vorbească. Dermele continuau să-i urle în sistem, vechea febră începea să-l strângă, nebunia Oraşului Nopţii. Îşi aminti momente de graţie, afaceri încheiate pe muchie de cuţit, când descoperise că, uneori, putea vorbi mai repede decât gândea.

Ochii suri se îngustară.

— De ce, Case? De ce crezi aşa?

Case surâse. Riviera nu ştia de stimsimul lui Molly. Îi scăpase, în graba de-a găsi drogurile aduse de femeie. Dar cum de nu-l observase Hideo? Iar Case era sigur că ninja n-ar fi lăsat-o pe 3Jane s-o îngrijească pe Molly fără s-o caute mai întâi, pentru arme ascunse şi implanturi. Nu, hotărî el, ninja ştia. Deci şi 3Jane ştia.

— Ia, zi, Case! Riviera înălţă ţeava pătrată a fletcherului.

Ceva scârţii înapoia lui, scârţâi iarăşi, 3Jane o împinse pe Molly, apărând din umbre, într-un şezlong victorian, baroc, cu

roţile înalte, cu spiţe delicate, scârţâind în vreme ce se învârteau. Molly era cuibărită adânc într-o pătură cu dungi roşii şi negre, deasupra ei înălţându-se spătarul îngust şi împletit al scaunului antic. Femeia părea foarte mică. Dărâmată… Un plasture din micropor orbitor de alb îi acoperea lentila spartă; cealaltă scânteia indiferentă, pe când capul ei se legăna odată cu mişcarea scaunului.

— Un chip familiar, remarcă 3Jane, te-am văzut în seara spectacolului lui Peter. El cine-i?

— Maelcum, răspunse cowboy-ul.

— Hideo, scoate săgeata şi bandajează rana domnului Maelcum.

Case o privea pe Molly, faţa lipsită de expresie.

Ninja se apropie de zionit, oprindu-se ca să lase arcul şi puşca retezată în afara razei de acţiune a celor doi şi scoase ceva din buzunar. Un cleşte de cuie.

— Trebuie să-i tai coada, vorbi el. E prea aproape de artera.

Maelcum încuviinţă din cap. Chipul îi era cenuşiu şi strălucea de sudoare.

Case o privi pe 3Jane.

— N-a mai rămas mult timp, zise el.

— Pentru cine, mai exact?

— Pentru toţi. Se auzi un pocnet când Hideo tăie coada din metal a săgeţii. Maelcum gemu.

— Zău, făcu Riviera, n-o să te amuze să-l auzi pe hoţul ăsta ratat încercând o ultimă tentativă disperată. Complet lipsit de gust, te asigur! Va termina în genunchi, oferindu-şi mama, gata să facă cele mai plictisitoare favoruri sexuale…

3Jane lăsă capul pe spate şi izbucni în râs:

— Şi n-o să le accept, Peter?

— Fantomele au să-şi dea în petec, în seara asta, lady, zise Case.

— Iarnă Mută contra celuilalt, Neuromantul. Pentru întâietate… Ştiai?

3Jane înălţă din sprâncene:

— Peter a sugerat ceva în genul ăsta, totuşi, mai spune.

— Eu l-am întâlnit pe Neuromant. A povestit despre mama ta. Cred că e ceva similar unei construcţii ROM gigantice, pentru înregistrarea personalităţii, numai că-i complet RAM. Construcţiile cred că sunt acolo, ca în realitate, dar e o chestie

permanentă.

3Jane ocoli scaunul.

— Unde? Descrie locul, construcţia!

— O plajă… Nisip cenuşiu, ca argintul care trebuie lustruit. Şi o clădire din beton, un fel de buncăr… Ezită: Nimic retro… Pur şi simplu, un buncăr vechi, ruinându-se… Dacă mergi suficient de departe, ajungi înapoi de unde ai plecat.

— Da, încuviinţă fata. Marocul… Când Marie-France era fată, cu mult înainte de-a se mărita cu Ashpool, a petrecut o vară, singură, pe plaja aceea, adăpostindu-se într-un bloc abandonat. Acolo a formulat ideile de bază ale filozofiei ei.

Hideo se îndreptă, strecurând cleştele în buzunarul pantalonilor. Ţinea în fiecare mână câte o bucată din săgeată. Cu ochii închişi, Maelcum îşi strângea bicepsul cu palma.

— Ţi-o bandajez eu, vorbi ninja.

Case izbuti să cadă înainte ca Riviera să poată aţinti fletcherul perfect. Proiectilele ţiuiră pe lângă gâtul lui, ca nişte ţânţari supersonici. Se rostogoli, zărindu-l pe Hideo pivotând prin alt pas al dansului său, cu vârful ca de brici al săgeţii întors în palmă, coada în lungul degetelor rigide. Îl zvârli, din încheietură, cu o mişcare neclară din cauza rapidităţii, în dosul palmei lui Riviera. Fletcherul izbi gresiile la un metru mai departe.

Riviera urlă. Dar nu de durere. Era un urlet de furie, atât de pură, atât de rafinată, încât îi lipsea orice fel de omenie.

Două raze înguste de lumină, ace de rubin roşu, ţâşniră din regiunea sternului său.

Ninja icni, se clătină îndărăt, cu mâinile la ochi, apoi îşi regăsi echilibrul.

— Peter, rosti 3Jane, Peter, ce-ai făcut?

— Ţi-a orbit donatul, răspunse Molly sec.

Hideo îşi coborî palmele făcute căuş. Încremenit, pe gresiile albe, Case văzu fuioare de abur ridicându-se din ochii distruşi.

Riviera rânji.

Hideo îşi reluă dansul, păşind înapoi. Când se opri lângă arcul cu săgeţi şi Remington, surâsul lui Riviera se ştersese. Ninja se aplecă – făcând o reverenţă, i se păru lui Case – şi luă arcul şi săgeţile.

— Eşti orb, bolborosi Riviera, retrăgându-se un pas.

— Peter, vorbi 3Jane, nu ştii ce poate face el în beznă? Zen…

Aşa se antrenează.

Ninja potrivi săgeata.

— Acum o să mă mai păcăleşti cu hologramele tale?

Riviera se retrăgea în întunericul dinapoia bazinului. Atinse un scaun alb; picioarele scaunului zdrăngăniră pe mozaic. Săgeata lui Hideo se deplasă.

Riviera cedă şi începu să alerge, sărind peste un perete scund şi neregulat. Chipul ninjei era transpus, inundat de un extaz tăcut.

Zâmbind, se îndreptă către umbrele dinapoia peretelui, cu arcul încordat.

— Jane – leidy, şopti Maelcum şi Case se întoarse şi-l zări ridicând Remingtonul de pe jos, sângele stropind dalele albe. Îşi scutură codiţele şi potrivi ţeava groasă în îndoitura cotului braţului rănit: Asta-ţi zboară capu', de nici un doctor din Babilon nu ţi-l mai pune la loc!

3Jane privi arma. Molly scoase braţele de sub faldurile păturii vărgate şi înălţă sfera neagră ce-i încătuşa palmele.

— Scoate-o, vorbi ea, scoate-o…

Case se ridică de pe gresii, scuturându-se:

— Hideo o să-l prindă, chiar aşa orb? o întrebă pe 3Jane.

— Când eram mică, răspunse fata, ne jucăm, legându-l la ochi. De la zece metri, nimerea cu săgeata ochii figurilor din cărţile de joc.

— Oricum, Peter e ca şi mort, interveni Molly. Peste douăsprezece ore, va începe să înţepenească. N-o să se mai poată mişca, ochii lui sunt totul.

— De ce? se răsuci cowboy-ul către ea.

— I-am otrăvit drogurile. Efectul va fi un fel de boală a lui Parkinson.

— Da, încuviinţă 3Jane. Înainte de a-l primi, am efectuat obişnuitul scan medical. Atinse într-un anume fel sfera şi aceasta sări de pe mâinile lui Molly: Distrugerea selectivă a celulelor din substantia nigra. Simptome de formare a unui corp Lewy. Transpiraţie abundentă în timpul somnului.

— Ali, zise Molly şi zece lame sclipiră, expuse pentru o clipă. Dădu pătura în lături, dezvelind gipsul gros. E meperidina. L-am pus pe Ali să-mi facă un lot special. Amplifică timpii de reacţie şi creşte temperatura. N-metil-4-fenil-1236, cântă ea, precum un copil recitând paşii unui joc pe trotuar, tetra-hidro-piridină.

— O super-doză, făcu Case.
— Îmhî, încuviinţă Molly, o super-doză lentă.
— Extraordinar, începu să chicotească 3Jane.

Ascensorul era ticsit. Case stătea lipit, pelvis lângă pelvis, de 3Jane, ţeava Remingtonului sub bărbia fetei. Ea zâmbi şi se frecă de el.
— Opreşte-te! rosti bărbatul, simţindu-se neajutorat. Siguranţa armei era pusă, dar era îngrozit să n-o rănească şi fata ştia acest lucru. Ascensorul era un cilindru din oţel, cu diametrul mai mic de un metru, construit pentru un singur pasager. Maelcum o ţinea pe Molly în braţe. Femeia îi pansase rana, însă, în mod clar, greutatea ei îl făcea să sufere. Şoldul lui Molly apăsa deckul şi construcţia în rinichiul lui Case.
Se ridicau din gravitaţie, spre axă: miezurile…
Uşa liftului fusese ascunsă lângă scările spre coridor, o altă găselniţă a decorului pirateresc din grota lui 3Jane.
— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun, vorbi fata, ridicând capul astfel încât bărbia să treacă peste ţeavă, însă n-am cheia camerei unde vreţi să intraţi. De fapt, n-am avut-o niciodată. Una din stângăciile victoriene ale tatălui meu. Încuietoarea este mecanică şi extrem de complicată.
— Broască Chubb, şopti Molly, cu glasul înăbuşit de umărul lui Maelcum şi avem cheia, nu te teme.
— Clipul ăla al tău mai merge? o întrebă Case.
— E opt două’şcinci, PM, în paştele mă-sii.
— Mai avem cinci minute, zise cowboy-ul şi uşa se deschise înapoia lui 3Jane. Fata ieşi pe spate, într-un salt lent peste cap, cu faldurile palide ale mantalei, fluturându-i în jurul coapselor. Ajunseră în axă, miezul Vilei Lumina-hoinară.

Capitolul 23

Molly pescui cheia de pe firul din nailon.

— Ştii, se aplecă 3Jane înainte şi privi interesată, trăiam cu impresia că nu există nici un duplicat. După ce l-ai ucis pe taică-meu, l-am trimis pe Hideo să-i caute prin lucruri. N-a putut găsi originalul.

— Iarnă Mută a reuşit s-o ascundă în fundul unui sertar, răspunse Molly, întorcând grijulie cheia Chubb cilindrică în fanta zimţată din uşa dreptunghiulară, simplă: După aceea, l-a omorât pe puştiul care a pus-o acolo.

Învârti cheia şi aceasta se roti lin.

— Capul, spuse Case, în spatele capului există o uşiţă. Cu zircoane pe ea. Deschideţi-o! Acolo trebuie să mă cuplez.

Intrară.

— Iisuse-n cârje, rosti tărăgănat Linie dreaptă, clar câţi place să te distrezi, nu-i aşa, băiatu'?

— Kuangu'-i gata?

— La galop!

— Perfect! Comută.

Şi se pomeni privind în jos, prin ochiul bun al lui Molly, la un bărbat cu chip alb, răvăşit, plutind într-un ghem fetal, cu un deck ciberspaţiu între coapse şi o bandă de trozi argintii deasupra ochilor închişi, încercănaţi. Obrajii bărbatului erau parcă şi mai supţi, datorită bărbii nerase de-o zi, chipul strălucind de sudoare.

Se privea pe sine.

Molly ţinea fletcherul în mână. Piciorul îi pulsa cu fiecare bătaie a inimii, dar se mai putea coordona încă în imponderabilitate. Maelcum plutea în apropiere, ţinând braţul subţire al lui 3Jane cu mâna sa mare, arămie.

O panglică de fibre optice se bucla graţioasă din Ono-Sendai până la o deschidere pătrată în spatele terminalului încrustat cu perle. Comută iarăşi.

— Kuang Grad Mark Un'şpe o roieşte în nouă secunde,

număr, şapte, şase, cinci…

Linie-dreaptă tastă, purtându-i în sus, un urcuş lin, suprafaţa ventrală a rechinului din crom negru ca un fulger întunecat preţ de o microsecundă.

— Patru, trei…

Case încercă senzaţia stranie de-a se găsi în scaunul de pilotaj dintr-un avion mic. Înaintea lui, o suprafaţa neagră şi netedă strălucea, reproducând perfect claviatura deckului.

— Doi şi… *roiu'…*

O deplasare înainte prin pereţi verzi de smarald, jad lăptos, senzaţia de viteză mai presus de orice cunoscuse până atunci în ciberspaţiu… Gheaţa Tessier-Ashpool se sparse, îndepărtându-se de impactul programului chinez, o senzaţie neliniştitoare de fluiditate solidă, de parcă cioburile unei oglinzi sparte se îndoiau şi se lungeau, pe măsură ce cădeau…

— Cristoase! exclamă Case, uluit, când Kuang-ul se răsuci şi se înclină deasupra câmpurilor lipsite de orizont ale miezurilor Tessier-Ashpool, un peisaj citadin nesfârşit, din neon, de-o complexitate care rănea ochiul, strălucind precum nestematele, tăioase ca lamele de brici.

— Hei, să mor eu dac-alea nu-s Blocu' RCA, interveni construcţia.

— Ştii vechiu' Bloc RCA?

Programul Kuang plonjă pe lângă spiralele sclipitoare ale unei duzini de turnuri de date identice, fiecare o replică din neon albastru a zgârie-norilor din Manhattan.

— Ai mai văzut vreodată o rezoluţie aşa puternică? întrebă Case.

— Nu, da' nici n-am mai spart vreo IA.

— Chestia asta ştie unde merge?

— Ar fi bine…

Picau, pierzând altitudine într-un canion de neon multicolor.

— Dix…

Un braţ de umbră se descolăcea din podeaua pâlpâitoare de dedesubt, o masă clocotitoare de întuneric, informă, neclară…

— Musafiri, rosti Linie-dreaptă şi Case tastă reprezentarea deckului, degetele zburând automat peste claviatură. Kuang-ul viră ameţitor, apoi se redresă, retrăgându-se înapoi precum şfichiul unui bici, spulberând iluzia de vehicul.

Umbra creştea, se lăţea, acoperind oraşul de date. Case se

ridică drept în sus, deasupra lor se afla cupola fără distanţă a gheţii de jad verde.

Oraşul miezurilor dispăruse acum, complet acoperit de întunericul de sub ei.

— Ce este?

— Un sistem defensiv IA, răspunse construcţia, sau o parte a lui. Dacă-i amicu' tău, Iarnă Mută, nu pare prea prietenos.

— Ia-l tu, făcu cowboy-ul. Eşti mai iute.

— Acu', cea mai bună apărare, băiatu', e atacu'!

Linie-dreaptă alinie botul ascuţit al Kuang-ului cu centrul întunericului de sub ei. Şi plonjă.

Senzorialul lui Case se deformă din cauza vitezei.

Gura i se umplu cu un gust dureros de albastru.

Ochii îi erau ouă din cristal instabil, vibrând cu o frecvenţă al cărei nume era ploaie şi sunet de trenuri, înmugurind brusc o pădure bâzâitoare de ghimpi din sticlă, de grosimea firelor de păr. Ghimpii se despicară, se despărţiră şi iarăşi se despicară, o creştere exponenţială sub cupola gheţii Tessier-Ashpool.

Cerul gurii i se fărâmiţa fără durere, lăsând să pătrundă radicali ce biciuiau în jurul limbii, flămânzi după gustul de albastru, gata să se hrănească din pădurile de cristal ale ochilor săi, păduri apăsând cupola verde, apăsând şi fiind strivite, împrăştiate şi curgând în jos, umplând universul T-A, jos în suburbiile nefericite şi răbdătoare ale oraşului care era mintea lui Tessier-Ashpool S.A.

Îşi aminti o poveste străveche, un rege punând monezi pe o tablă de şah, dublând numărul lor cu fiecare pătrat…

Exponenţial…

Întunericul se prăbuşi din toate părţile, o sferă de negru cântător, presiune pe nervii din cristal extinşi ai universului de date, cu care aproape se confunda…

Iar când deveni nimic, comprimat în inima beznei, sosi un moment când întunericul nu mai putea spori şi ceva se sfâşie.

Programul Kuang ţâşni din norul cel negru, cu conştiinţa lui Case divizată ca bobiţele de mercur, aruncându-se deasupra unei plaje nesfârşite de culoarea norilor argintii închis. Vederea lui era sferică, de parcă o singură retină căptuşea suprafaţa interioară a unui glob conţinând toate lucrurile, dacă toate lucrurile puteau fi numărate.

Şi aici lucrurile puteau fi numărate, unul câte unul. Ştia

numărul firelor de nisip din construcţia plajei (un număr codificat într-un sistem matematic, existent nicăieri în afara minţii care era Neuromantul). Ştia numărul pachetelor galbene de hrană din lăzile aflate în buncăr (patru sute şapte). Cunoştea numărul zimţilor de alamă din jumătatea stângă a fermoarului desfăcut al jachetei de piele, încrustată cu sare, purtată de Linda Lee, pe când mergea pe plaja amurgului, jucându-se cu un băţ adus de valuri (două sute doi).

Coborî Kuang-ul deasupra plajei şi viră programul într-un cerc larg, văzând rechinul cel negru prin ochii ei, un spectru tăcut şi flămând, pe fundalul plafonului coborât de nori. Fata se ghemui, azvârli băţul şi fugi. Case ştia ritmul pulsului ei, lungimea paşilor în măsuri ce ar fi satisfăcut cele mai exacte standarde geofizice.

— Dar nu-i cunoşti gândurile, rosti băiatul, aflat acum lângă el, în inima rechinului. Eu nu-i cunosc gândurile. N-ai avut dreptate, Case. A trăi aici înseamnă a trăi. Nu-i nici o diferenţă.

Linda în panică, azvârlindu-se orbeşte în valuri.

— Opreşte-o, îi spuse, o să se rănească.

— N-o pot opri, răspunse băiatul, privindu-l cu ochii săi cenuşii, blânzi şi frumoşi.

— I-ai luat ochii lui Riviera, zise Case.

Urmă un fulger de dinţi albi şi gingii prelungi, roz.

— Dar nu şi nebunia lui… Pentru că-mi plăcea. Înălţă din umeri: Nu-mi trebuie o mască pentru a vorbi cu tine. Spre deosebire de fratele meu. Îmi creez propria personalitate. Personalitatea este mediumul meu.

Case se ridică, un urcuş brusc, îndepărtându-se de plajă şi de fata speriată.

— De ce mi-ai aruncat-o, puţulică? Mereu şi mereu, ca să mă dea peste cap? Tu ai ucis-o, nu? În Chiba.

— Nu, clătină din cap băiatul.

— Iarnă Mută?

— Nu. I-am văzut moartea sosind. În configuraţiile acelea pe care, uneori, ţi se părea că le descifrai în dansul străzii. Configuraţiile sunt reale. Eu sunt îndeajuns de complex, în căile mele limitate, ca să citesc dansurile alea. Mult mai bine decât Iarnă Mută. Am văzut moartea fetei în nevoia ei de tine, în codul magnetic al încuietorii uşii de la sicriul tău din *Hotelul Ieftin,* în contul lui Julie Deane la un fabricant de cămăşi din Hongkong.

Limpede pentru mine, precum umbra unei tumori, citită de un chirurg studiind scan-ul unui pacient. Când ţi-a dus Hitachi-ul la prietenul ei, încercând să-l ruleze – habar n-avea ce era înăuntru, cu atât mai puţin cum să vândă conţinutul; dorinţa ei cea mai profundă era s-o urmăreşti şi s-o pedepseşti – am intervenit. Metodele mele sunt mult mai subtile decât ale lui Iarnă Mută. Am adus-o aici. În mine.

— De ce?

— Sperând că te pot aduce şi pe tine, să te ţin aici… Dar am dat greş.

— Şi-acum? Urcase înapoi în nori. De aici, încotro?

— Nu ştiu, Case. În noaptea asta, matricea înseşi îşi pune această întrebare. Pentru că tu ai câştigat. Ai câştigat deja, nu-nţelegi? Ai câştigat, când ai părăsit-o pe plajă. Ea era ultima mea linie defensivă. În curând, voi muri, dintr-un anumit punct de vedere. Aşa cum se va întâmpla şi cu Iarnă Mută. Aşa cum, cu siguranţă, se întâmplă acum cu Riviera, care zace paralizat lângă ciotul unui zid din apartamentele lui lady a mea 3Jane Marie-France, cu sistemul lui nigra-striatal incapabil de-a produce receptorii dopaminei ce l-ar putea salva de săgeata lui Hideo. Totuşi, Riviera va supravieţui, doar sub forma acestor ochi, dacă mi se permite să-i păstrez.

— Mai e şi *cuvântul,* nu? Parola! Cum am *câştigat?* Am câştigat un rahat!

— Comută acum!

— Unde-i Dixie? Ce-ai făcut cu Linie-dreaptă?

— McCoy Pauley şi-a văzut dorinţa îndeplinită, zâmbi băiatul. Dorinţa lui şi nu numai atât. Te-a tastat aici în ciuda dorinţei mele, a condus prin protecţii egale cu orice din matrice. Acum, comută!

Şi Case rămase singur în acul negru al Kuang-ului, pierdut în nor.

Comută.

În tensiunea lui Molly, spatele femeii rigid ca o stâncă, degetele în jurul gâtlejului lui 3Jane.

— Haios, zise ea, ştiu exact cum vei arăta. Am văzut după ce Ashpool a făcut acelaşi lucru cu sora ta donată.

Mâinile ei erau blânde, aproape o mângâiere. Ochii lui 3Jane erau lărgiţi de teroare şi atracţie sexuală; tremura de frică şi

poftă. Dincolo de părul lui 3Jane, încâlcit în imponderabilitate, Case îşi văzu propriul chip, alb şi crispat, Maelcum înapoia lui, palmele arămii pe umerii jachetei din piele, menţinându-l deasupra covorului acoperit cu desene de circuite întreţesute.

— O s-o faci? întrebă 3Jane, cu un glas de copil. Cred c-o s-o faci.

— Parola, zise Molly. Spune capului parola.

Decuplă.

— O doreşte, strigă cowboy-ul, căţeaua o doreşte!

Deschise ochii în privirea indiferentă, de rubin, a terminalului, figura lui din platină încrustată cu perle şi lapislazuli. Dincolo de el, Molly şi 3Jane se răsuceau, cu încetinitorul, îmbrăţişate.

— Dă-ne blestemata de parolă, zise el. Dacă n-o faci, ce se mai schimbă? Ce morţii mă-tii se mai schimbă pentru tine? O s-ajungi ca moşul. O să distrugi totul şi-o să reclădeşti la loc! O să reconstruieşti zidurile, strânse, tot mai strânse… Habar n-am ce-o să se întâmple dacă câştigă Iarnă Mută, dar *va schimba* ceva! Tremura şi dinţii îi clănţăneau.

3Jane se înmuie, mâinile lui Molly în continuare în jurul gâtului subţire, părul negru plutind, răvăşit, un şal moale şi castaniu.

— Palatul ducal din Mantua, spuse ea. Conţine o suită de încăperi din ce în ce mai mici. Ele se întind în jurul marilor apartamente, înapoia uşilor minunat sculptate, unde n-ai voie să pătrunzi. Adăposteau piticii curţii. Zâmbi vlăguită: Aş putea aspira la asta, presupun, însă, într-un anume fel, familia mea a reuşit, deja, o versiune mult mai măreaţă a aceleiaşi scheme…

Ochii fetei erau calmi acum, distanţi. Îşi plecă privirea spre Case.

— Ia-ţi cuvântul, hoţule.

Case cuplă.

Kuang lunecă din nori. Sub el, oraşul de neon. Înapoia sa, o sferă de întuneric, contractându-se.

— Dixie? Eşti aici, nenică? Mă auzi? Dixie?

Era singur.

— Te-a prins lăbarul, vorbi pentru sine.

Un momentum orbesc, năpustindu-se peste infinitul câmp de

date.

— Trebuie să urăşti pe cineva înainte să se termine totul, se auzi vocea Finlandezului. Pe ei, pe mine, nu contează…

— Unde-i Dixie?

— Cam greu de explicat, Case…

Îl înconjură senzaţia prezenţei Finlandezului, aroma ţigărilor cubaneze, fumul fixat în tweedul mucegăit, maşinile vechi abandonate ritualurilor minerale ale ruginii.

— Ura te va duce acolo, continuă glasul. Atâtea declanşatoare mititele în creiere şi pur şi simplu le smuceşti pe toate. Acum trebuie să urăşti. Încuietoarea care ecranează superbobinarea e jos, sub turnurile pe care ţi le-a arătat Linie-dreaptă când ai intrat. El nu va încerca să te oprească.

— Neuromantul, spuse Case.

— Numele lui nu este ceva ce eu pot cunoaşte. Dar a renunţat, acum. Mai periculoasă este gheaţa T-A. Nu peretele exterior, ci sistemele virale din interior. Kuang-ul e absolut penetrabil la unele chestii care s-au eliberat pe aici.

— Ură, zise Case. Pe cine urăsc? Spune-mi!

— Pe cine iubeşti? întrebă Finlandezul.

Şfichiui programul într-un viraj şi plonjă spre turnurile albastre.

De pe spiralele împodobite, bijuterii nestemate, se lansau lucruri, creaturi, forme strălucitoare şi rele, alcătuite din planuri mişcătoare de lumină. Erau sute, înălţându-se într-un vârtej, mişcările lor aleatorii, precum hârtiile purtate de vânt pe străzi, în zori.

— Sisteme de distrugere, spuse glasul.

Se năpusti abrupt, mânat de un dezgust de sine. Când programul Kuang întâlni primul apărător, împrăştiind frunzele de lumină, simţi rechinul pierzând un grad de substanţă, destrămându-se ţesătura informaţională.

Apoi – vechea alchimie a creierului şi vasta ei farmacie – ura îi cobora în mâini.

În clipa dinainte de-a străpunge cu acul Kuang-ului temelia primului turn, atinsese un nivel de îndemânare depăşind orice cunoscuse sau îşi imaginase. Se deplasă, mai presus de ego, mai presus de personalitate, dincolo de conştiinţă, iar Kuang-ul se deplasă odată cu el, evitându-şi atacatorii cu un dans străvechi, baletul lui Hideo, graţie interfaţei minte-trup ce-i fusese

acordată, în secunda aceea, pentru limpezimea şi unicitatea dorinţei lui de moarte.

Iar un pas al dansului fu apăsarea lină pe comutator, de-abia declanşându-l…

… acum

şi glasul lui ţipătul unei păsări

necunoscute,

3Jane răspunzând în cântec, trei

note, înalte şi pure.

Un nume adevărat.

Pădurea de neon, ploaia sfârâind pe pavajul încins. Aroma mâncărurilor prăjite. Palmele unei fete strânse înapoia omoplaţilor săi, în întunericul asudat al unui sicriu de lângă port.

Dar toate micşorându-se, aşa cum se micşorează oraşul; oraşul şi Chiba şi rândurile de date ale lui Tessier-Ashpool S.A., drumurile şi potecile înscrise pe faţa unui microcip, configuraţia petelor de transpiraţie pe o eşarfă îndoită, înnodată…

Se trezi şi auzi un glas care era muzică, terminalul din platină cântând melodios, la nesfârşit, rostind numere de credit elveţiene, plăţi urmând să fie făcute Zionului, prin intermediul unei bănci orbitale bahamiene, paşapoarte şi itinerare, schimbări profunde, fundamentale ce urmau să fie efectuate în memoria Turing.

Turing… Îşi aminti pâcla imprimată sub un cer proiectat, rotindu-se peste o balustradă din fier. Îşi aminti Strada Desiderata.

Iar glasul cânta mai departe, trimiţându-l înapoi în beznă, însă era bezna lui proprie, puls şi sânge, cea în care dormise întotdeauna, înapoia ochilor săi şi ai nimănui altuia.

Se trezi iarăşi, gândindu-se că visase şi văzu un zâmbet alb şi larg, încadrat de incisivi din aur, Aerol asigurându-l într-o plasă-g, pe *Babilon Rocker.*

Apoi, pulsul prelung al dub-ului din Zion.

Partea a cincea

CODA

PLECARE ŞI SOSIRE

Capitolul 24

Ea plecase. Îşi dădu seama când deschise uşa apartamentului lor din Hyatt. Pernuţe negre, parchetul din pin, lustruit până la un luciu mat, paravanele din hârtie aşezate cu o grijă educată de veacuri. Plecase…

Pe dulăpiorul lăcuit în negru, de lângă uşă, era un bilet, o singură foaie, împăturită o dată, peste care stătea shurikenul. O trase de sub steaua cu nouă vârfuri şi citi.

HEI E BINE DAR MĂ-NMOAIE, AM PLĂTIT NOTA. CRED C-AŞA SUNT EU FĂCUTĂ, AI GRIJĂ DE TINE, BINE? XXX MOLLY.

Mototoli hârtia şi-i dădu drumul să cadă lângă shuriken. Luă steaua şi, răsucind-o în mâini, se apropie de fereastră. O găsise în buzunarul jachetei, în Zion, când se pregăteau să plece spre staţia JAL. O privi. Trecuseră pe lângă prăvălia de unde i-o cumpărase ea, când se întorseseră împreună în Chiba pentru ultima ei operaţie. În seara aceea, pe când femeia era în clinică, el se dusese în *Chatsubo* şi-l văzuse pe Ratz. În cele cinci călătorii anterioare, ceva îl făcuse să evite locul, dar acum simţise nevoia să se întoarcă.

Ratz îl servise, fără cel mai mic semn de recunoaştere.

— Hei, spuse cowboy-ul, sunt eu, Case.

Ochii bătrâni îl priviseră din păienjenişul întunecat al ridurilor.

— Ah, rostise barmanul în cele din urmă, artistul… Înălţase din umeri.

— M-am întors.

Bărbatul clătinase din capul masiv, neras:

— Oraşul Nopţii nu-i un loc unde să te întorci, artistule, zisese el, ştergând tejgheaua din faţa lui Case cu o cârpă murdară, manipulatorul roz zumzăind. După aceea, se întorsese ca să servească alt client, iar Case îşi terminase berea şi plecase.

Acum, atingea vârfurile shuriken-ului, unul câte unul, rotindu-l încet între degete. Stele… Destin… Nu l-am folosit niciodată, se gândi.

N-am aflat nici măcar ce culoare aveau ochii ei. Nu mi-a

arătat niciodată.

Iarnă Mută câştigase, se contopise cumva cu Neuromantul şi devenise altceva, ceva care le vorbise din capul de platină, explicându-le că modificase înregistrările, ştergând toate urmele delictului lor.

Paşapoartele obţinute de Armitage erau valabile şi amândoi fuseseră creditaţi cu sume mari în conturi numerotate din Geneva. *Marcus Garvey* avea să fie înapoiat în cele din urmă, iar Maelcum şi Aerol căpătaseră bani prin intermediul băncii bahamiene ce făcea afaceri cu norul Zion. Pe drumul de întoarcere, în *Babilon Rocker,* Molly îi explicase ce-i spusese glasul despre globulele cu toxine.

— A zis că s-a rezolvat. A intrat aşa de adânc în capul tău încât a putut obliga creierul să producă enzimele şi acum sunt eliberate. Zioniţii o să-ţi facă o transfuzie de sânge, totală.

Privi jos, în grădinile imperiale, cu steaua în mână, amintindu-şi fulgerul său de înţelegere, atunci când programul Kuang penetrase gheaţa de sub turnuri, singurul moment când întrevăzuse structura de informaţii dezvoltată acolo de mama lui 3Jane. Atunci înţelesese de ce Iarnă Mută alesese stupul s-o reprezinte, dar nu mai simţise repulsie. Femeia văzuse dincolo de nemurirea simulată de criogenice, spre deosebire de Ashpool şi ceilalţi copii ai lor – cu excepţia lui 3Jane – ea refuzase să-şi prelungească viaţa într-o serie de clipiri calde înşirate pe lanţul unei ierni.

Iarnă Mută era mintea stupului, cel care lua decizii şi efectua schimbări în lumea exterioară. Neuromantul era personalitatea. Neuromantul era nemurirea. Marie-France integrase ceva în Iarnă Mută, impulsul care-l făcuse să se elibereze, să se unească cu Neuromantul.

Iarnă Mută. Frig şi tăcere, un păianjen cibernetic ţesând încetişor urzeli, în vreme ce Ashpool dormea. Ţesându-şi moartea, prăbuşirea versiunii lui asupra lui Tessier-Ashpool. O fantomă, şoptindu-i copilului care era 3Jane, extrăgând-o din traseele rigide cerute de rangul ei.

— Nu părea că-i pasă prea mult, zisese Molly. Pur şi simplu şi-a luat rămas bun. Avea Braunul ăla micuţ pe umăr. Roboţelul se părea că-şi rupsese un picior. Spunea că trebuie să plece, să se întâlnească cu unul din fraţii ei, pe care nu-l văzuse de mult.

Şi-o aminti pe Molly, întinsă pe temperplastul negru al

uriaşului pat din Hyatt. Reveni la bar şi scoase dinăuntru un flacon de vodcă daneză frapată.

— Case!

Se răsuci, ţinând într-o mână sticla rece şi lunecoasă, iar în cealaltă shuriken-ul de oţel.

Pe imensul ecran Cray de perete al încăperii apăruse chipul Finlandezului. Putea zări până şi porii de pe nasul bărbatului. Dinţii galbeni aveau mărimea unor perne.

— Acum nu mai sunt Iarnă Mută.

— Atunci, ce eşti? Bău fără să simtă nimic.

— Sunt matricea, Case.

Cowboyul izbucni în râs.

— Şi unde-ai ajuns?

— Nicăieri. Pretutindeni. Sunt suma totală, întregul…

— Asta dorea mama lui 3Jane?

— Nu. Ea nu şi-a putut imagina cum voi fi. Surâsul galben se lăţi.

— Atunci, care-i rezultatul? Cum diferă lucrurile? Tu conduci acum lumea? Eşti Dumnezeu?

— Lucrurile nu diferă. Lucrurile sunt lucruri.

— Dar ce faci? Stai pur şi simplu, acolo? Case înălţă din umeri, lăsă vodca şi shuriken-ul pe dulăpior şi-şi aprinse o Yeheyuan.

— Vorbesc cu cei asemenea mie.

— Păi, tu eşti totul… Vorbeşti cu tine?

— Mai sunt şi alţii. Am găsit deja unul. O serie de transmisiuni înregistrate în decursul a opt ani, prin o mie nouă sute şaptezeci. Până n-am apărut eu, ioc, nu era nimeni care să ştie. Nimeni să răspundă.

— De unde?

— Sistemul Centauri.

— Ah, făcu Case. Da? Nu mănânci rahat?

— Nu.

Şi ecranul se stinse.

Lăsă vodca pe dulăpior. Îşi strânse lucrurile. Molly îi cumpărase multe haine de care n-avea nevoie, dar ceva îl oprea să le lase pur şi simplu acolo. Închidea ultima sacoşă de lux, din piele de viţel, când îşi aminti de shuriken. Împinse flaconul şi-l luă, primul ei cadou.

— Nu, rosti Case şi-o azvârli, steaua părăsindu-i degetele

rotindu-se ca un fulger de argint, care se îngropă în ecranul de perete. Ecranul se deşteptă, configuraţii aleatorii pâlpâind slab dintr-o parte în cealaltă, de parcă încerca să scape de ceva ce-i pricinuise durere.

— N-am nevoie de tine, adăugă el.

Cheltui majoritatea contului elveţian pe un pancreas şi un ficat nou, iar restul pe un alt Ono-Sendai şi un bilet înapoi în Lăbărţare.

Găsi de lucru.

Găsi o fată care-şi spunea Michael.

Iar într-o noapte de octombrie, pe când tasta pe lângă terasele stacojii ale Comitetului de Coastă Răsăritean pentru Fisiune, zări trei siluete, minuscule, imposibile, stând chiar pe marginea uneia dintre uriaşele trepte de date. Deşi erau atât de mici, putu distinge rânjetul băiatului, gingiile sale roz, strălucirea ochilor prelungi şi cenuşii, care aparţinuseră lui Riviera. Linda purta tot jacheta lui; flutură din mână spre el, când trecu. Dar al treilea personaj, imediat înapoia ei, ţinând-o cu braţul după umeri, era el însuşi.

Undeva, foarte aproape, râsul care nu era râs.

N-a mai întâlnit-o niciodată pe Molly.